DENISE ROBINS

Să iubești din nou

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

Nu avea rost să mai încerce să-l uite pe Christopher. îşi amintea permanent de el; era ca şi cum lumea ar fi conspirat împotriva ei, pentru a o face să şi-l amintească în fiecare clipă. Oriunde s-ar fi dus, îl vedea în faţa ochilor. Muzica pe care o auzea, fusese ascultată cândva cu el. Când citea o carte nouă, un cuvânt, un paragraf, îşi amintea o remarcă a lui Christopher; în cel mai rău caz, simţea nevoia să-l discute cu el. La cinema, vreun actor îi amintea de el.

Nedespărţiţi, Helen şi Christopher îşi planificau viitorul; mai precis, îl visau aşa cum şi-ar fi dorit să-l aibă. Erau doi artişti săraci, care luptau pentru a-şi câştiga existenţa zilnică, dar se simţeau bogaţi pentru că se iubeau şi erau entuziaşti. împărţeau totul, glumele, înţelegerea reciprocă, prietenii care munceau la fel de mult ca şi ei; toate acestea însă, pieriseră o dată cu el.

Helen nu şi-l putea scoate din minte pe Christopher în timp ce se îndrepta cu unchiul ei spre Ritz ca să ia masa.

De fapt, era ziua ei de naştere. împlinea douăzeci şi doi de ani, dar asta nu mai însemna nimic pentru ea; nici o bucurie. Cu toate acestea, unchiul George insistase s-o invite la masă şi ea cedase la un moment dat insistenţelor lui.

Când se aşezară la masă, Helen îşi scoase pălăria şi mănuşile, încercând să zâmbească şi să pară bine dispusă. Dragul unchi George, nu trebuia să-l dezamăgească. Era ca un tată pentru ea. în ultimii ani, Helen trăise în casa unchiului George şi a mătuşii Mary.

Ei insistaseră ca Helen să continue să locuiască la ei, dar ea nu acceptase. Nu erau nişte oameni înstăriţi. Domnul Shaw era fost funcţionar, fără mijloace materiale semnificative care se deteriorau permanent datorită creşterii taxelor. Helen era majoră acum şi trebuia să-şi câştige singură existenţa. Cu ajutorul unchiului, reuşise să termine şcoala de artă. Dar, de la moartea lui Christopher, îşi pierduse interesul, retrăgându-se treptat din toate manifestările artistice. Picturile celebre, muzica bună, toate acestea fuseseră bucurii pe care le împărţise cu el. Nu se mai putea bucura de ele în noile condiţii.

Toată lumea fusese foarte bună cu ea, toţi

prietenii încercaseră s-o facă să-şi continue viaţa aşa cum fusese pe vremea lui Christopher, dar cum el nu mai exista, îşi pierduse orice interes pentru cariera artistică.

Trecuseră şase luni de la moartea lui. Trei din cele şase luni le petrecuse la Petcombe, Sussex, cu lady Pilgrim, mama lui
Christopher. Celelalte trei trecuseră cu încercările ei de a înnoda firele fostei sale vieţi, lucru care nu-i reuşise. Acum căuta o slujbă. Toţi cei care o cunoşteau, spuneau că avea nevoie de o slujbă grea, care s-o solicite din plin. Timpul şi munca susţinută erau antidotul împotriva unei dureri ca a ei.

îşi auzi unchiul spunând:

- Trebuie să-ţi mărturisesc, Helen, că eşti o sărbătorită foarte frumoasă. Păcat că eşti însoţită de un moşneag ca mine!

El voise s-o flateze dar Helen simţi vorbele lui ca pe o lovitură grea. Desigur! Christopher ar fi fost cu ea; ar fi fost căsătoriţi de acum.

încercase să nu se răzbune pe soarta care i-l luase pe Christopher. De ziua ei, nu simţea decât amărăciune privindu-se în oglinda mare din restaurant.

Desigur arăta frumos, aşa cum îi spusese unchiul ei. Poate aşa era! Purta o bluză nouă cu flori albastre, pantaloni gri şi o pălărioară cu o pană galbenă într-o parte, aşezată peste părul ei blond pe care-l iubea

Christopher la nebunie. Niciodată nu şi-l tăiase, îl purtase mereu strâns la spate sau în coc. De când murise el, începuse să-i cadă părul, iar coada i se subţiase. Şi era mereu palidă. Ochii ei mari, cenuşii, cu gene lungi, erau mereu înfundaţi în orbite. Ştia că fusese o fată frumoasă şi veselă pe vremea când trăia el, dar acum nu mai era decât plictisită, îndurerată şi dezamăgită. Nu mai avea ce căuta în lumea artei; trebuia să-şi ia o slujbă care să nu aibă legătură cu arta.

Ce putea face?

Se uită în jur şi atenţia îi fu atrasă de cei care stăteau la masa vecină. Era un trio ciudat. O femeie elegantă, tânără, care nu părea să fie trecută de treizeci de ani, cu un bărbat înclinat spre obezitate. El purta o mustaţă închisă la culoare si ochelari cu ramă groasă. Intre ei se afla o fetiţă, poate de zece-doisprezece ani; ea captă atenţia lui Helen.

Era îmbrăcată într-o uniformă verde închis cu pălărioară galbenă si o banderolă la fel de galbenă la mână.

Nu era un copil frumos; avea părul de culoarea morcovului, strâns în două codiţe si purta aparat dentar. Era prea slabă; i se vedeau oasele la încheietura mâinii. Umerii îi erau lăsaţi. Helen observă că biata copilă plângea.

Plângea încet, de parcă n-ar fi vrut să-i deranjeze pe cei doi. Când si când scotea o batistă si-si ştergea

lacrimile. Nu mânca nimic. Helen văzu că o dată sau de două ori femeia se aplecă asupra fetei, de parcă ar fi vrut s-o consoleze. O auzi spunând:

- Patty, draga mea, încearcă să-ţi revii si, mai ales, mănâncă. N-ai luat nici micul dejun. Te vei simţi rău în tren cu stomacul gol.

Femeia rostise aceste cuvinte pe un ton blând, menit să linistească. Dar copila scutură din cap:

- Nu, mulţumesc, zise ea, împingând farfuria.

Femeia, care era mai mult ca sigur mama ei, abandonă efortul de a o consola si începu să discute cu bărbatul, care se uita la Helen. Ea avu impresia că bărbatul era cam prost crescut si răspundea monosilabic. Nu adresase nici o vorbă fetei. Nici copila nu se uita la el.

Helen deveni brusc interesată de ceea ce se petrecea la masa vecină, părându-i rău pentru copil. Era septembrie, se redeschideau şcolile. Da, probabil că biata făptură se întorcea la şcoală şi de aceea era atât de nefericită.

Ce bine îşi amintea Helen anii de şcoală, o adevărată tortură pentru ea!

Şi ea suferise la fel, dar se pare că părinţii ei realizaseră la timp drama copilului lor.

De aceea, ea şi Chrisopher fuseseră de acord că nu-şi vor trimite copiii la internat, pentru a-i face nefericiţi ca pe copila din faţa ei.

Domnul Shaw se uită şi el la masa vecină unde suferea o biată copilă.

- Biata fetiţă, zise şi unchiul. Mama ei este o femeie frumoasă dar tatăl... el este tatăl, nu?

Helen nu era atât de sigură, dar cu cât urmărea mai mult ce se petrecea la masa vecină era tot mai convins că nu el era tatăl lui Patty. Fetiţa nu-i semăna de loc, iar el o ignora cu desăvârşire, uitându-se la ceas mult prea des.

Helen avea o imaginaţie bogată. Decise că acesta era tatăl vitreg al fetiţei, iar femeia încerca să salveze aparenţele; de fapt, copila nu era dorită de nici unul.

O auzi pe femeie adresându-i-se foarte ferm lui Patty.

- Trebuie să faci un efort să nu mai bâzâi, Patty. Trimestrul va trece repede, sunt trei luni până la Crăciun.

Copila înclină capul şi nu zise nimic, ci doar îşi duse batista la faţă. Helen simţea milă faţă de ea. Ştia cât de greu trec trei luni în viaţa unui copil nefericit. Parcă o auzea pe micuţă numărând zilele. Mai avea douăsprezece săptămâni. Nouăzeci şi două de zile, greu de suportat.

Ar fi vrut să se apropie de fetiţa aceea firavă si nefericită, s-o prindă în braţe, să-i arate înţelegere. Şi ea suferise mult până de curând si nu mai suporta să vadă si pe altcineva suferind, mai ales un copil care

nu suporta să se desprindă de casă. Deodată, fetiţa se ridică.

Helen o auzi pe mama ei spunându-i:

- Desigur, draga mea, du-te si spală-te pe faţă, vom veni si noi. Nigel trebuie să termine cafeaua.

-Am avut dreptate, se gândi Helen. Ii spune bărbatului pe nume, Nigel. Nu este tatăl lui Patty.

Fetiţa traversă restaurantul si Helen simţi dintr-o dată dorinţa de a se duce după ea. Murmură o scuză faţă de unchiul său, îsi luă jacheta pe braţ si porni.

După câteva secunde, se afla în toaleta doamnelor, unde Patty îsi scosese pălărioara si-si spăla faţa cu apă rece.

Helen pretinse că se spală pe mâini, dar privi copila si-i spuse:

-Nu-mi plac restaurantele, mai ales astea mari si pline de lume!

Patty o privi. O privi cu rezervă, cu îndoială, cu ochii mari,
înrosiţi de plâns, apoi rosti:

- Nici mie.

- Pe o zi însorită ca asta, mi-ar fi plăcut un picnic.

Patty continua s-o privească cu suspiciune si rezervă.

- Da, zise fetiţa si oftă.

- Te întorci la scoală? o întrebă Helen.

- Da, zise fetiţa.

Helen nu făcu nici o încercare, asa cum fac oamenii mari de obicei, de a sublinia importanţa scolii.

- Nici mie nu-mi plăcea începerea şcolii. Nimeni nu înţelegea de ce plângeam atunci...

Deodată, fetiţa o privi plină de speranţă.

- Nici în cazul meu nu înţelege nimeni de ce plâng. Nici mie nu-mi place şcoala, de asta n-am putut să mănânc nimic.

- Cum este şcoala asta a ta? o întrebă Helen.

- Oribilă, murmură Patty.

- Şi a mea era la fel, zise Helen. Dar familia mea repeta mereu ce norocoasă sunt că pot merge acolo.

- Oh! exclamă Patty, impresionată de femeia care părea să-i înţeleagă durerea. Şi mie mi se spune la fel. Mama mereu mi-o spune, iar unchiul Nigel este de acord. Cred că el a făcut-o pe mama să mă trimită la şcoala asta.

Helen prinse copila de după umeri.

- Unde este şcoala asta oribilă? întrebă ea zâmbind.

- La Bexhill, răspunse fetiţa. Se numeşte Sf. Ciprian.

In acest moment, fetiţa izbucni într-un torent de vorbe. Simţise că poate avea încredere în Helen. Ii spuse că se numea Patricia Wade. Tatăl ei îi spusese Patty. Era un bărbat minunat; era medic şi trăise la ţară. Cu toată iubirea fiicei sale, şi deşi era tânăr,

murise cu un an în urmă, de inimă.

De atunci, viaţa fetiţei se schimbase. Vânduseră vechea casă, iar mama cumpărase un apartament la Londra; apoi apăruse pe firmament unchiul Nigel. Pe el îl chema Cressland. Nu era nici măcar unchi, ci un prieten al mamei. Iar acum, mama îi spunea că vrea să se mărite cu el. Tata îi promisese că nu va lăsa să fie trimisă niciodată la internat, dar unchiul Nigel o convinsese pe mama să încerce.

Era teribil pentru că el încerca să ia locul tatei. N-o plăcea pe Patty.

Helen ascultă aceasta povestire tragică si încercă să consoleze fetiţa.

- Nu-i nimic, Patty, s-ar putea să nu fie chiar asa de rău; vacanţa vine peste trei luni.

- Dar tata nu va fi aici, zise Patty.

Helen evită privirea fetiţei. Ce bine înţelegea disperarea acesteia, mai ales când nu poţi fi la Crăciun cu cel pe care-l iubesti.

Patty continua să spună:

- In vacanţă, mami a spus că va angaja un fel de guvernantă pentru că vrea să fie singură cu unchiul Nigel. Cred că el va locui cu noi pe atunci.

Helen evită această discuţie. O strânse pe Patty încet de mână.

- Poate va fi o persoană drăguţă.

Patty o privi cu prietenie si încredere.

- As vrea să semene cu tine. N-ai putea veni să fii tu guvernanta mea pe perioada vacanţei? Apoi fetiţa se opri: te rog să mă ierţi, mă comport prosteste, nici măcar nu stiu cum te numesti.

- Numele meu este Helen Shaw si într-un fel semăn cu tine; si eu am pierdut pe cineva drag si de aceea nu astept Crăciunul cu bucurie, ca altădată.

- Şi ţie ţi s-a întâmplat asta? întrebă Patty. Cel mai bine ar fi să vii să ai grijă de mine! Vrei?

Helen simţi impulsul de a o face. Nu se gândise niciodată la o astfel de slujbă. Dar, de ce nu? Nu era nimic dezagreabil să ai grijă de o fetiţă ca Patty.

In momentul acela, mama lui Patty intră în toaleta doamnelor.

- Eşti gata, draga mea? Apoi se opri văzând că Patty o prinsese pe Helen de mână.

- Sper că nu vă supăraţi că am discutat puţin cu Patty... Doamna Wade zâmbi. Fu un zâmbet forţat, artificial, lucru
care o făcu pe Helen să n-o placă de loc pe femeie. Era îmbrăcată elegant şi purta o orhidee scumpă.

Când veni mai aproape o învălui într-un parfum scump şi aroma unei ţigări turceşti pe care o ţinea între degetele subţiri, nervoase. Helen se gândi că femeia avea sânge italian sau spaniol din cauza ochilor negri extrem de frumoşi, de altfel, singurul lucru frumos de pe chipul ei machiat cu multă grijă.

Tremurul buzelor rujate cu ceva închis la culoare trădau
0 femeie care nu stătea prea bine cu nervii. Purta pălărie cu pană de struţ după moda vremii şi avea părul roşu tiţian. Când
1 se adresa lui Helen era încântătoare dar Helen simţea că era falsă.

- Ce drăguţ din partea dumitale că-ţi faci probleme pentru Patty! Biata de ea este afectată de faptul că începe curând şcoala şi nu vrea să plece de aici, unde-i place foarte mult. Nu-i aşa, Patty?

Fetiţa nu răspunse.

- Trebuie să ne grăbim, Patty, adăugă doamna Wade. Nigel s-a dus să comande un taxi, trebuie să ne grăbim, să nu pierzi trenul.

Helen o privi pe fetiţă observând disperarea de pe chipul ei. Deodată, Patty fugi de lângă Helen spre mama sa, pe care
o prinse în braţe.

- Mama, te rog, ar putea această doamnă să aibă grijă de mine în timpul vacanţei? Te rog, mamă!

Helen vru să protesteze.

- Patty, nu stiu dacă se cade...

- Mama, ar putea? Este minunată si...

- Stai puţin, draga mea, o întrerupse mama ei râzând. Ea se rujă, se privi în oglindă. Decise că arăta bine. Apoi o examină pe Helen. I se păru că era o

figură comună, cu umerii cam largi si prost îmbrăcată. Şi ce pălărie oribilă! Se întrebă de unde o pescuise Patty si mai ales cum se lăsase vrăjită de ea.

Copiii erau un semn de întrebare pentru doamna Wade.

Ea îsi iubea fetiţa, dar de la moartea soţului său nu se prea descurcase cu banii. Desigur înţelegea că Patty ura internatul dar ce putea face? Toată lumea spunea că era bine ca Patty să meargă la scoală cu internat si nu să trăiască într-un apartament din Londra fără prieteni de seama ei.

Niciodată nu-i trecuse prin minte Ritei Wade să-si sacrifice înclinaţiile spre viaţa mondenă pentru a trăi cu copila ei la ţară, unde s-ar fi descurcat. Dar Rita iubea prea mult viaţa si distracţia. Să fie o văduvă cu un copil de unsprezece ani, era prea mult pentru ea.

Şi mai era si Nigel, de care era îndrăgostită, care avea bani si-i putea oferi tot ce dorea. Avusese vreo două dispute cu el în privinţa lui Patty. Lui Nigel nu-i plăceau copiii. Iar Rita ar fi făcut orice pentru copila ei, până la un punct. Dincolo de acesta se afla doar ea si pasiunile sale.

Desigur, va angaja o guvernantă pentru fiica sa pe perioada vacanţei. închise poşeta din piele de şopârlă adusă de Nigel de la ultima sa ieşire în străinătate şi se întoarse spre Helen.

- Fiica mea este cam impulsivă, zise ea râzând. Acum v-aţi cunoscut?

Patty răspunse în locul lui Helen şi figura ei se însufleţi brusc, făcând-o să pară chiar drăguţă.

- Dar o cunosc destul de bine deja pe domnişoara Shaw, mamă. Am discutat mult şi mi-ar plăcea să vină să locuiască la noi.

Doamna Wade începu din nou să râdă, apoi o prinse pe Patty de după umeri, uitându-se la ceas.

- Draga mea, eşti înclinată mereu spre exagerare! Nu avem timp să tragem o concluzie în această problemă acum şi sunt sigură că nici domnişoara Shaw nu are chef să vină să aibă grijă de tine.

Patty se întoarse cu ochi trişti spre Helen.

Helen care nu rezistă, i se adresă doamnei Wade:

- Poate că aş încerca... de fapt, căutam o slujbă... îmi plac foarte mult copiii. Ştiu că nu sunteţi entuziasmată de mine pentru că nu mă cunoaşteţi, dar v-aş putea aduce referinţe, dacă aţi vrea să mă vedeţi când veţi fi mai liberă...

Patty confirmă spusele lui Helen, insistând pe lângă mama ei, ba chiar deschizând poşeta acesteia de unde scoase o carte de vizită pe care i-o întinse lui Helen.

- Bine, o să vedem, draga mea. Asta este adresa, dacă veţi vrea să veniţi mâine înainte de ora

unsprezece, domnisoară Shaw. Se pare că Patty vă place foarte mult.

Helen zâmbi, punând cartea de vizită în posetă.

- Voi veni să discutăm, doamnă Wade.

Patty se aruncă în braţele lui Helen. Ea îi sopti:

- Te rog, miss Shaw, promite-mi că vei merge mâine să discuţi cu mami. Abia astept să vin acasă de Crăciun!

Helen o sărută pe frunte cu emoţie si compasiune.

Era evident că fetiţei îi lipsea dragostea si afecţiunea, precum si înţelegerea, încât se legase foarte puternic de o străină care-i adresase câteva cuvinte de încurajare.

***

Chiar doamna Wade îi deschise lui Helen a doua zi, pe la zece si jumătate. Intrase în acel bloc de pe Knightsbridge simţindu-se cel puţin stupid; cunoscuse o fetiţă în lacrimi care 0 făcuse să devină guvernantă de vacanţă. Şi cu toate acestea, toată noaptea avusese în faţa ochilor figura lui Patty... stând la Ritz între cei doi; strălucitoarea sa mamă si acel bărbat imposibil...

Mama lui Patty, îmbrăcată într-un taior verde părea obosită si prost dispusă, dar o primi pe Helen cu afabilitate.

- O, ai venit, miss Shaw. N-ai uitat solicitarea fetiţei mele!

- Nu zise Helen, n-am uitat-o.

Doamna Wade o invită într-un salon cochet cu toate luminile aprinse, ceea ce era una din fixurile Ritei. Lui Helen
1se păru insuportabil de cald.

- Mie nu-mi este niciodată cald, mărturisi Rita, oferindu-i un scaun lui Helen, apoi o ţigară pe care aceasta o refuză. Rita îşi aprinse una şi începu să vorbească despre Patty, despre moartea soţului ei, dificultăţile care urmaseră, şi graba ei de a se recăsători.

- Vei înţelege, miss Shaw. Nigel, adică domnul Cressland, se poartă frumos cu Patty, dar nu va dori ca ea să stea cu noi şi căsătoria va avea loc luna viitoare.

Helen încuviinţă. Se gândea că acel Nigel era departe de a se purta frumos cu Patty; se vedea clar că nu are pic de afecţiune pentru fetiţă, iar mama lupta între afecţiunea naturală pentru copila ei şi pasiunea pentru bărbat. Teribil!

Rita continua să vorbească; se va duce la Paris chiar a doua zi pentru trusou. Avusese o cameristă elveţiană, numită Louisa, care avusese grijă de ea şi de Patty chiar şi în vacanţe. Louisa pregătea micul dejun, familia luând masa în oraş sau la restaurantul din interiorul clădirii, dar plecase fără preaviz, probabil pentru că altcineva îi oferise mai mulţi bani. Rita rămăsese fără ajutor tocmai când avea mai

multă nevoie de el şi desigur avea nevoie de cineva care să locuiască în apartament, să spele să şi calce.

Rita continua să vorbească, iar palmele i se încleştau şi descleştau nervos, cu degetele lungi şi nelipsita ţigară. Helen continua s-o asculte şi să afle. O uluiră câteva lucruri: ce viaţă oribilă va duce Patty singură aici în acest apartament supraîncălzit şi luminat artificial! Era plin de covoare moi, cu prea multă mobilă. Salonul supraaglomerat, radioul, gramofonul, scaunele prea mari cu huse si pernele de satin, toate acestea făceau imposibilă legătura cu lumea exterioară.

Era ca o închisoare pentru fetiţă, care nu avea o încăpere în care să se joace, tot apartamentul era teribil de nesănătos si dezordonat. Lipsea un animal de companie. Era apartamenul unei femei care arăta ca si ea.

Biata Patty, se gândi Helen.

- Uite ce vreau, auzi vocea Ritei, as vrea s-o ducă cineva pe Patty la mare, să se distreze acolo, si acel cineva trebuie să fie foarte tânăr.

- Am împlinit douăzeci si doi de ani ieri.

- Care să nu aibă probleme familiale, legături sentimentale... sper că nu esti logodită, nu?

Helen zise cu jumătate de glas.

- Nu sunt, am fost, trebuia să mă căsătoresc dar logodnicul meu a murit de paralizie infantilă acum

sase luni.

Rita Wade încercă să manifeste puţină simpatie pentru tânăra din faţa sa.

- Imi pare rău, murmură ea.

Helen schimbă vorba.

- Nu mai am pe nimeni, în afara unor unchi, care n-au o situaţie materială prea bună si trebuie să-mi câstig existenţa.

- Este grozav! zise Rita Wade. Ai putea s-o înveţi pe Patty să deseneze.

Cu o privire cinică, Helen se gândi că femeia din faţa ei punea copilul să deseneze numai pentru a-l ţine ocupat.

Rita ajunse si la problema referinţelor.

- Desigur, le am, o linişti Helen.

îi dădu trei nume; al bancherului unchiului său, al vicarului care o cunoştea de la naştere şi al mamei lui Christopher, lady Pilgrim.

Titlul o impresionă pe Rita, aşa cum crezuse Helen.

Ce creatură superficială era această mamă a lui Patty! Nu exista nimic sub acea mască. Helen îşi închipui că bărbaţii cădeau ca muştele când vedeau acea făptură subirică, ce nu se va îngrăşa niciodată, cu toate că avea deja treizeci de ani. Pielea de alabastru, ochii aceia oblici ca de pisică, părul roşcat. Doamna Wade era italiancă.

- Dar tata era englez, ca şi defunctul meu soţ. Patty seamănă cu ei: este cam palidă, cu ochii albaştri şi părul roşcat. De ce naiba n-a moştenit culoarea mea?

- Este un copil bun şi sensibil, o apără Helen.

Rita căscă, se uită la ceas şi se ridică.

- Este un copil bun, dar eu n-am nici experienţă, nici înţelegere pentru copii. Cred că te vei purta bine cu ea, pentru că s-a ataşat foarte mult de dumneata.

Helen se ridică şi ea.

- Să înţeleg că vreţi să încep la sfârşitul trimestrului, doamnă Wade?

- Sigur că da. Dar cele trei luni? Spuneai că ai nevoie de o slujbă...

Atunci Helen sugeră că ar putea ocupa locul guvernantei elveţiene, Louisa şi ar putea începe munca imediat.

- Am vrut să fiu artistă, dar crescând la o mănăstire am învăţat să si cos. Pot să si gătesc... Isi aminti că lui Chris îi plăceau atât de mult omletele ei....

Doamna Wade, puţin descumpănită, o privi lung.

- Ai putea avea grijă de apartament în timp ce sunt în străinătate, de toaletele mele si ale lui Patty?

- Fiecare trebuie să aibă grijă de gospodărie, câte puţin măcar, zise Helen.

Vorbiră si despre salariu; cinci lire pe săptămână. Se putea muta imediat în apartament.

- Dacă te simţi singură, poţi aduce o prietenă să stea cu dumneata. Nu mă deranjează. Sunt paturi libere pentru musafiri.

Era tipic pentru ea, după cum avea să descopere Helen. Avea porniri spre generozitate si bunătate care o făceau atrăgătoare, pe lângă nemernicie, impulsivitate, cruzime, chiar egoism si gelozie, mostenite de la bunica sa italiancă.

Dar astăzi era fermecătoare, pentru că Helen Shaw picase la momentul oportun, fiind persoana indicată pentru Patty si de ce nu, pentru toată casa.

Helen era tăcută, se gândi Rita. Nu-l va călca niciodată pe Nigel pe nervi. Nici nu-l va interesa pentru că era stilul Jane Eyre, prea retrasă si linistită, pentru a stârni pasiune unui bărbat, desi avea un păr minunat si ochii foarte frumosi, expresivi, cenusii. Nu-mi voi face probleme în privinţa ei, se gândi Rita; este insipidă, în comparaţie cu mine.

Când se întâlni cu Nigel, două ore mai târziu, consideră afacerea încheiată. După-amiază, se duseră în Sussex, unde erau invitaţi într-o casă de vacanţă, în week-end.

Rita era foarte bine dispusă pentru c-o avea acum pe Helen şi o considera „rezolvată“ pe fiica sa în

vacanţa de Crăciun, găsind un înlocuitor pentru Louisa.

Dar curând starea de spirit avea să i se înrăutăţească. Nigel era un tip dificil, după cum descoperise cu câtva timp în urmă.

Putea fi foarte plăcut, lucru pe care îl descoperise atunci când se îndrăgostise de el prima oară. Dar era mai egoist şi mai posesiv decât ea. Alternau momentele de dragoste intensă cu certurile aprinse. Erau permanent în căutare de amuzament, la ţară, la curse, la brige sau pocher, cheltuind mai mult decât îşi puteau permite.

Doctorul Wade fusese un medic bun şi câştigase bine, lăsându-i totul Ritei, care devorase capitalul. Sperase să se căsătorească foarte repede, cu un tip bogat.

Nigel păruse să aibă destui bani. Avea patruzeci de ani, era directorul câtorva companii, dar şi jucător de cărţi. Ori de câte ori câştiga mai mult, îi făcea Ritei un cadou scump. Părea extrem de îndrăgostit de ea. Şi ea era îndrăgostită de el, dar nu profund. Rita era însetată după adoraţie. Dar uneori lui Nigel nu-i convenea s-o tot ridice în slăvi. Iar Patty îl scotea din sărite. N-o voia în preajma sa.

- Nu este a mea, de ce naiba ar trebui să-mi placă? strigase el într-o ceartă aprigă.

Instinctul ei matern trezit brusc, se revoltase si

luase apărarea copilului, dar în cele din urmă consimţise s-o ţină pe Patty cât mai departe de el. Rita se mărita cu el pentru bani. Uneori îi era teamă să fie la mâna lui pentru că el îi plătea toate facturile, iar ea ar fi trebuit să economisească pentru Patty.

Singurul lucru pe care-l încerca mereu, era să evite discuţiile pe tema lui Patty, dar uneori era imposibil.

Era după o seară de pocher. După ce plecă toată lumea, Nigel rămase cu un pahar de whisky în mână. Rita veni lângă el.

- Sunt cumplit de obosit si am pierdut mult. Ba nu, am câstigat prea puţin, se corectă el.

- Cu toate astea, a fost o seară amuzantă.

Deodată, Rita îsi aminti de Patty.

- Apropo, iubitule, îţi amintesti ziua în care am luat masa la Ritz, înainte de plecarea lui Patty la scoală? Lângă noi era un domn în vârstă cu o fată...

Nigel căscă.

- De ce dracului ar trebui să mi-i amintesc? Erau zeci de oameni în jur...

- Bine, zise Rita, Patty s-a împrietenit cu fata aceea, Helen Shaw, care are referinţe excelente si este exact ce trebuie pentru a o înlocui pe Louisa. Nu crezi că este o idee bună?

Fără ezitare, Nigel îi spuse:

- Cred că este cea mai proastă dintre ideile tale,

dragă Rita.

- De ce?

- Pentru că nu vreau a treia persoană în apartament.

- Nu-i nimic. Miss Shaw nu-ţi va sta în cale, te asigur. Dacă vrei să fim mai mult împreună trebuie să aibă cineva grijă de Patty.

- De Crăciun vei fi cu mine, în luna de miere. Este nenorocul meu să am şi un copil după mine iar acum şi o guvernantă. Nu ai deloc tact, draga mea.

Ritei îi sări inima. Deodată, izbucni:

- Nici tu nu eşti prea plin de tact pentru că-mi vorbeşti mereu copila de rău!

Un zâmbet sardonic apăru pe figura bărbatului. Printre gene, o privi ca pe un obiect de artă din încăpere. La naiba cu femeia asta! De obicei se făIea cu bunul său gust. Privind-o, realiză din nou că era teribil de frumoasă, îmbrăcată în rochia aceea neagră, care-i punea în evidenţă talia subţire , sânii, tenul de camelie, cascada de păr roşu tiţian, ochii aceia magnifici, buzele senzuale. îşi aminti că o dorise pe Rita din prima clipă în care o văzuse, chiar dacă avea un copil şi datorii. Cu datoriile se descurcase, dar copilul era un ghimpe permanent în pielea lui. Nu-şi imagina cum o femeie atât de frumoasă ca Rita dăduse naştere unui copil atât de

neinteresant precum Patty. Dacă ar fi fost frumoasă şi amuzantă ca maică-sa, Nigel ar fi tolerat-o. Dar Patty era ştearsă, cu aparat de corectare a dinţilor, cu părul nedefinit la culoare şi sârmos; era total neatrăgătoare. Probabil semăna cu tatăl ei, care nu arăta prea bine, îşi spuse el.

- De ce naiba nu găsesti o tabără, s-o trimiţi acolo în vacanţă? sugeră el după o pauză.

Ochii Ritei aruncară flăcări. Câteodată instincul său de mamă izbucnea, altă dată era slabă, înfrântă chiar de la început, gata să cedeze capriciilor lui Nigel.

- Taberele, dragul meu Nigel, sunt pe timp de vară; de ce n-ar trebui să -mi ţin copilul în propria sa casă?

- Nu va fi în scurt timp si a mea?

Rita rosi.

- Da, dar Patty este copilul meu.

- Este greseala ta, iubito.

- Nu fi atât de urâcios! Alţii s-au însurat cu văduve cu mai mulţi copii si s-au purtat frumos cu ei. Tu de ce naiba esti asa?

- Nu suport copiii, ţi-am mai spus.

Rita ar fi vrut să-i spună că nici ei nu-i plăceau, dar nu voia ca Nigel să iasă învingător si de data asta.

Rita făcu un gest de exasperare si luă o ţigară din

cutia de pe semineu. Incepu să bată cu degetele în semineu.

- Câteodată esti inuman.

El îsi întinse picioarele si se rezemă de spătar, apoi îi zâmbi maliţios.

- Mă faci să râd, iubito! Tu esti mai umană? N-ai fost tu cea care mi-a făcut capul mare în prima săptămână când ne-am cunoscut, spunându-mi cât de greu ţi-a fost să rămâi cu un plod în braţe? La început, mi-ai spus că fata are patru ani, apoi ai făcut-o de sapte, pentru ca acum să aflu că are unsprezece! Nu minţi că-ţi plac copiii mai mult decât mie!

- Ei bine, nu-mi plac, admise Rita, dar fiind copilul meu n-o pot neglija de tot.

- Draga mea, este la un internat costisitor pentru că eu îl plătesc, aşa că nu se poate considera neglijată...

Rita îşi muşcă buzele. Desigur, Nigel îi arunca în faţă că-i plătea internatul lui Patty. Şi aşa era, pentru că ea jucase la cărţi banii lăsaţi de Tom. Până a-l cunoaşte ea pe Nigel, Patty mersese la o şcoală obişnuită. Dar acum apelase la el. Cu jumătate de gură, îi spusese:

- Nu-ţi face plăcere să faci ceva pentru ea, dacă tot vei fi tatăl ei vitreg?

Bărbatul se ridică şi aruncă ţigara în foc.

- N-am chef să-mi tot aminteşti asta. Nici nu vreau să am o repetiţie a acelei manifestări stupide de la Ritz cu plodul ăla smiorcăind în public. Cu cât o văd mai rar, cu atât mai bine.

Rita izbucni în lacrimi de furie, de neputinţă. Lăsă jos ţigara neaprinsă şi scoase o batistă ştergându-şi cu grijă ochii.

- Eşti nemilos uneori, Nigel, murmură ea.

- Iar tu îţi imaginezi că eşti o mamă bună, draga mea.

- încerc să fiu...

El pufni în râs.

- Nu vei reuşi. Nu ai sentimente materne, eşti prea egoistă şi asta nu mă surprinde. Eşti o femeie foarte atrăgătoare, dar copilul te trage în jos. Dacă asculţi sfatul meu şi o ţii cât mai departe de noi nu vom avea motive de ceartă.

Ea făcu un gest de neputinţă şi disperare.

- Bine, o să încep prin a-i cere lui miss Shaw să se ocupe de Patty si le voi feri pe amândouă din calea ta, îţi promit.

- Parcă voiai să te duc în Bahamas? Doar nu vrei să le iau si pe ele!

- Nu te prosti, Nigel!

El începu să râdă, îsi puse ochelarii în buzunar, prinse în braţele sale trupul ei zvelt si-si îngropă faţa în părul ei parfumat.

- Să nu mai pierdem vremea discutând despre

Patty. Ce-ai zice să mă săruţi acum?

Ea îi zâmbi si-l sărută. Fu un sărut prelungit.

- Nimeni n-ar crede că ai un copil, Rita, ai o siluetă miraculoasă! Când mergem la Paris să-ţi cumpăr cele mai frumoase toalete?

- Săptămâna viitoare.

- Să-mi spui câţi bani vrei...

Asa era mai bine. Redevenise vechiul Nigel cel generos, care o atrăsese la început. Ii răspunse cu căldură la sărut, iar el o luă în braţe ducând-o spre dormitor.

Uitase de Patty si diferenţa de opinii. Dar ea nu. Şi realiză în seara aceea că începuse să nu-l mai iubească deloc pe Nigel. Isi dori să cunoască pe altcineva, un bărbat romantic.

Capitolul 2

între timp, în apartamentul din Knightsbridge, Helen începea o viaţă nouă, în care Christopher şi tot ce fusese frumos şi romantic în viaţa lor nu mai avea nici un rol.

Nu se mai simţea nefericită. Helen era printre puţinele femei cărora le plăcea să fie singure. Şi avea o mulţime de treburi de făcut, căci Louisa îşi cam neglijase treaba. Dădu jos draperiile şi perdelele pe care le spălă, albindu-le cu clor. Sortă lucrurile Ritei, care era o dezordonată. Repară unele dintre lucrurile lui Patty, apoi îndepărtă din dulapuri lucrurile care-i rămăseseră mici copilei.

în absenţa Ritei mai stinse din focurile care ardeau permanent în casă, deschise larg ferestrele pentru a lăsa să pătrundă aerul curat şi lumina. Seara îşi vizită unchiul şi mătuşa. îi scrise scrisori lungi dar pline de încurajare lui Patty, ba chiar o făcu să râdă povestindu-i anecdote.

Şi răspunsurile fetiţei fură pe măsură. Primi de la ea scrisori pline de iubire. Se apropia sărbătoarea de Sf. Ciprian, dar Patty avea de astă dată puterea s-o îndure stiind că draga ei Helen o astepta acasă. Helen o rugase să-i spună pe nume. Despre Nigel Cressland nu pomeni nici una.

Veni si duminica, iar Helen se duse la Bexhill s-o scoată pe Patty la masă. întâlnirea lor fu un succes.

Fetiţa arăta mai bine, era rosie în obraji, fericită chiar, sau poate doar resemnată. Toate acestea îi întăriră lui Helen convingerea că făcuse un lucru bun acceptând slujba oferită de mama lui Patty. Va face totul pentru a-i da fetiţei un scop în viaţă, a-i face viaţa suportabilă, de a o ajuta să trăiască.

Şi rănile ei începuseră să se cicatrizeze. Niciodată nu se simţise atât de împăcată cu sine, dornică de a-si reface viaţa de când murise Christopher.

In ziua în care trebuia să se întoarcă Rita de la Paris, puse flori în toate vazele si pregăti o masă consistentă.

Sosi mama lui Patty urmată de un hamal cu patru valize si aduse cu ea acel parfum elegant franţuzesc, desigur. Rita purta o pălărie nouă, era foarte frumoasă cu părul ei tiţian mai frumos aranjat ca oricând. Era foarte bine dispusă, strălucea chiar, total diferită de acea Rită capricioasă care părăsise Londra cu câtva timp în urmă. O salută afabil pe Helen, o felicită pentru aranjamentele florale, apoi în timpul mesei o ridică în slăvi.

- Draga mea, este extraordinar să te întorci după atâta vreme si să găsesti totul asa cum trebuie. Te-ai ocupat de multe detalii pe care ochiul unui om obisnuit nici nu le observă. Sunt încântată, Helen. Pot să-ţi spun Helen şi nu miss Shaw? Mi-ai trimis şi scrisori minunate din care am înţeles că nu trebuie să-mi fac probleme în privinţa apartamentului.

Helen roşi. Se bucura în seara asta de tot ce putea să dea Rita mai bun.

- Mă bucur că sunteţi mulţumită, doamnă Wade.

După masă, Rita o invită să stea cu ea la foc, deoarece aprinsese toate sursele de căldură din casă. Fumând o ţigară, relaxându-se pe o canapea, începu să discute cu Helen, ca şi cum aceasta ar fi fost o veche prietenă. Abia aşteptase să-i facă unele confidenţe. După ce ascultă ultimele noutăţi despre fiica sa, zise:

- Acum, Helen, îţi voi încredinţa noutăţile mele. Trebuie să ştii că am rupt logodna cu Nigel Cressland...

Helen o privi cu uimire.

- A sunat cât am lipsit eu? întrebă Rita.

- Da, a sunat ieri de două ori.

Rita o instrui că Nigel nu trebuia să afle nimic din ceea ce făcea ea, că va trebui să-i spună că este plecată ori de câte ori va suna. O mai informă că Nigel nu se purtase bine la Paris, şi de aceea se descotorosise de el. Nu intră în detalii; era suficient că nu mai voia să aibă nimic cu el.

Helen păstră discreţie gândindu-se că dispariţia lui Nigel de pe firmament era cel mai bun lucru care se putea întâmpla pentru micuţa Patty.

Rita cunoscuse pe altcineva la Paris. Spera să-şi poată anunţa logodna cu acest bărbat.

- Este un bărbat extraordinar! se entuziasm' ea. In

câteva cuvinte îi mărturisi că era îndrăgostită de el. Nu se putea abţine în a-i povesti ce frumos era, ce minte deosebită. Era si el la Paris cu afaceri; abia se întoarsese din Kenya unde avea o proprietate. Urma să vină si la Londra.

- Avem multe în comun! exclamă Rita. Este o persoană înclinată spre artistic, în special spre muzică, mi-a dat o listă de discuri pe care vrea să i le cumpăr. De fapt, mi-ai putea face chiar tu acest serviciu, draga mea, le-ai putea cumpăra mâine de la HMV de pe strada Oxford .

Ii întinse lista lui Helen. Ea o privi uimită. Muzică clasică în special, genul pe care ea îl înţelegea foarte bine si-l asculta la concertele Prom cu Christopher. Beethoven, Mozart, Bach. Dar Rita nu afirmase înainte că ar prefera muzica clasică. Nu avea decât muzică de dans sau revistă. Desigur, se gândi Helen, vrea să-si impresioneze noul iubit, al cărui nume era Peter Farrington. Prietenii îi spuneau Pierrot, o poreclă pe care Rita o adora.

- Este plin de viaţă si entuziasm, m-a făcut să mă simt din nou ca la douăzeci de ani! exclamase Rita, oftând.

Helen păstră o tăcere discretă. Dar încrederea pe care o manifesta Rita o făcu să se uite la această femeie răsfăţată de viaţă cu o mulţumire greu de ascuns. Rita nu-i spusese lui Peter despre Patty. Nu putuse, asta era. Se distraseră dum- nezeieste la Paris, asa că nu putuse să strice vraja momentului

spunându-i că avea o fiică de unsprezece ani. Probabil că-i spusese lui Peter că are douăzeci si ceva de ani...

- Arăt de mai mult, Helen? o întrebă Rita. Nu crezi că este mai bine să nu-i spulber iluziile lui Peter încă de pe acum? Mai târziu, după ce ne vom căsători, o să-i spun. Este cu opt ani mai tânăr, dar şi eu mă ţin foarte bine, nu? îl ador, Helen, aş vrea să mă întoc cu el în Kenya.

Helen nu găsi prea repede o replică. Nu putea să acorde nici un fel de înţelegere unei femei care nu declara că are un copil numai pentru că era înnebunită după un bărbat.

Biata Patty, se gândi ea, slavă Domnului că mă va găsi aici la întoarcerea de la şcoală!

Rita încheie sugerându-i lui Helen că va trebui să o ferească pe Patty din calea lui.

Peter, Pierrot, Peter, numele lui nu părăsi buzele Ritei în acele zile. O lăsă pe Helen să-i cumpere discurile; ba chiar încercă să asculte unul din ele dar renunţă imediat. Nu se putea plictisi cu astfel de bucăţi anoste, zise ea. Helen se săturase să tot audă numele acelui bărbat. Deja îl dispreţuia. Era un tinerel, probabil, care permitea unei femei mai în vârstă să-l decepţioneze. Iar Rita era şi mai proastă ca el dacă-şi închipuia c-o să-l înşele la nesfârşit.

Atunci începu o perioadă grea pentru Helen. Apartamentul acela liniştit deveni un centru al

informaţiilor care îi treceau Ritei Wade prin cap.

Nigel Cressland îşi făcea zilnic datoria sunând de câteva ori, sau chiar venind, dar de fiecare dată Helen era lăsată să se descurce cu el. Acesta refuza să creadă că fosta sa logodnică nu era niciodată acasă. începu să-i transmită Ritei mesaje pline de amărăciune sau de sarcasm şi uneori lui Helen i se păru că Ritei îi era teamă, dacă nu cumva era doar nervoasă. Oricum, Rita era decisă să nu-l mai vadă.

Erau si momente în care Rita se întreba dacă va putea face faţă. Era, de fapt, mai îngrijorată decât o lăsa pe Helen să înţeleagă. Dar sub aparenta ei frumuseţe si fragilitate se ascundea o femeie foarte hotărâtă. Şi nimic nu poate fi mai hotărât decât o femeie îndrăgostită de un bărbat mai tânăr.

Intâlnirea cu Peter Farrington avusese un efect extraordinar asupra Ritei. Unul periculos pentru că prin tinereţea sa, sarmul si dragostea de viaţă, Peter îl pusese în umbră pe Nigel făcându-l să pară teribil de blazat.

Peter era un bărbat cu o situaţie foarte bună. Nu va duce lipsă de bani alături de el. Soţia unui bine cunoscut bancher din Nairobi nu putea duce lipsă de bani. Prietenele o sfătui- seră să plece cu el la Nairobi, nu avea rost să rămână la Londra.

Peter locuia acolo si tot acolo se afla averea sa. Era cel mai minunat lucru din lume pentru Rita să poată scăpa de Londra, să înceapă o viaţă nouă plină

de inedit, la Nairobi.

Tocmai se gândea la el stând în pat, într-o dimineaţă, terminând cafeaua adusă de Helen. Veselă de cum se trezise, îi spuse acesteia:

- Nu te pot lăsa să-mi aduci cafeaua la pat, doar nu esti servitoarea mea, cu toate că-mi place atât de mult să-mi beau cafeaua în pat. Helen se oferise imediat să i-o aducă.

La micul dejun citi câteva scrisori cu stampilă franţuzească, de la Peter.

„Sper să-mi termin treburile aici si să vin la Londra la sfârsitul săptămânii viitoare. Abia astept să te revăd, Rita. Nu stiu ce mi-ai făcut. N-am crezut că poate exista o femeie atât de atrăgătoare. Ne-am distrat minunat, nu? Abia cum înţeleg de ce s-a scris atât de mult despre Paris si îndrăgostiţi; dar momentul în care te-am văzut trecând prin Bois de Boulogne erai întruchiparea poeziei. Imi lipsesti mult, Rita, asa cum nu mi-a lipsit niciodată o altă femeie, dar tu nu esti orice altă femeie, esti unică, iubita mea. Iţi mulţumesc că ai apărut în Paris si în viaţa mea...“

Rita citi scrisoarea de câteva ori iar vanitatea sa fu flatată si se simţi triumfătoare. Era un adevărat succes să faci un bărbat mai tânăr să simtă astfel pentru tine, mai ales dacă acesta era Peter. Citi din nou rândurile referitoare la frumuseţea sa. Peter o vedea ca pe o adolescentă, asta reiesea din

scrisoare. Rita închise ochii, trecându-si mâinile peste trupul său aproape perfect. Nu avea nici un pic de grăsime. Nici pe coapse, nici sânii nu i se lăsaseră, asa că nu avea nevoie să se chinuie precum prietenele sale cu tot felul de diete. Nu lăsa impresia unei femei care ar fi născut. Ii datora asta bietului Tom care avusese mare grijă de ea în timpul sarcinii si după aceea.

Viaţa cu Tom pe când Patty era foarte mică... părea atât de îndepărtată. Ca si tinereţea ei. Avusese părinţi bătrâni, italieni care trăiau într-o suburbie londoneză. Nu spusese nimănui ce usurare fusese pentru ea când părinţii ei se duseseră la ceruri unul după celălalt, imediat ce ea se măritase.

Rita fusese mereu o femeie ambiţioasă si nu voise să se stie că era vlăstarul unor oameni obisnuiţi. Incă din copilărie, învăţase că va trebui să profite de frumuseţea sa întrucât nu avea altceva.

De ce naiba se lăsase păcălită de Tom? Desigur, pentru a scăpa de acasă, şi pentru că Tom o adora. Toţi care-l cunoşteau spuneau că era un foarte bun profesionist, dar nu ajunsese să-şi deschidă cabinet pe starda Harley, aşa cum voise ea.

Dar astea ţineau de trecut acum, iar după Tom mai fuseseră şi alţii, Nigel, iar acum Peter. Dar Peter avea să fie Waterloo pentru ea. Era înnebunită după el.

Se gândi la prima lor seară împreună. Dansaseră

într-un restaurant scump de pe Champs Elysees.

El îi făcuse multe complimente în seara aceea. Peter era mai înalt ca ea, o privea printre gene apoi o trăgea dintr-o dată foarte aproape de el, lucru care pe ea o încânta la nebunie. Dansaseră toată noaptea apoi se duseseră acasă împreună când zorii apăreau dincolo de Arcul de Triumf. El o sărutase prima oară încet, de parcă n-ar fi vrut s-o sperie, apoi cu pasiune.

Iar ei îi plăcu teribil pentru că el reuşise s-o facă să realizeze cât tânjise după o dragoste adevărată în aceşti ani.

Cu toate că era teribil de îndrăgostită de el, era conştientă că trebuia să păstreze respectul lui dacă voia să se căsătorească cu el. De aceea, fu foarte fericită când, a doua zi, primi un buchet de liliac şi un bilet de la el.

„Iartă-mă dacă am fost cam nesocotit aseară, dar nu m-am putut abţine. Eşti prea frumoasă şi vreau să ştii că sunt îndrăgostit până peste cap de tine.“

Al tău, Pierrot.

Rita voia să-l păstreze în aceeaşi stare, tot aşa cum voia să-şi păstreze raţiunea, pentru a nu-i spulbera lui iluziile. Se simţea atât de bine că scăpase de Nigel care deseori făcea referire la situaţia ei materială precară! De fapt, acesta o trata ca pe o proprietate. Ca să nu mai vorbim despre atitudinea faţă de Patty. Nigel ştia prea multe despre

ea.

Peter o considera o tânără văduvă, virginală şi neprihănită pentru el, şi deşi avusese intenţia să-i spună că are şi un copil, amânase asta până fusese prea târziu.

Rita era conştientă că era trădătoare şi mincinoasă, că-şi trădase propriul copil, negându-i existenţa, dar îl voia pe Peter Farrington, aşa cum nu mai dorise un altul. Fără îndoială, Peter nu era pornit împotriva copiilor aşa ca Nigel; poate îşi va dori propriul său copil, chiar. Oricum, va fi un şoc pentru el când îi va aduce un copil de unsprezece ani.

Dar apoi Nigel sosise la Paris.

Venise la ea la hotel într-o proastă dispoziţie şi fusese foarte dur cu ea. încurajată de noua ei cucerire, Rita avu curajul să-i înapoieze inelul şi să afirme că nu se va căsători cu el.

Revedea scena cu ochii minţii, acum, în această zi mohorâtă şi rece, stând întinsă în pat cu toate luminile şi focurile aprinse.

Nigel stătea în faţa canapelei pe care ea sta atunci întinsă, odihnindu-se înainte de întâlnirea cu Peter. Nu se aşteptase la vizita lui Nigel. Nu-i mai plăcea deloc acum, cu faţa lui mare, grosolană; desigur nu putea fi comparat cu Peter cel bronzat, vesel, cu aerul lui copilăros.

Nigel nu mai scosese o vorbă câd îi întinsese inelul cu diamant pe care plătise destul de mult la

vremea aceea.

Apoi, îi aruncase:

- Nu fi proastă, Rita!

Ea ridicase din umeri, îi pusese inelul în buzunarul hainei si se întorsese pe sofa căscând.

Desigur, Nigel începuse să ţipe la ea. Cine naiba se credea? Ce joc idiot era acesta? Avea impresia că-l poate abandona cu câteva săptămâni înaintea nunţii?

Şi o ţinuse tot asa; asta până când i-o retezase, printre căscaturi:

- N-are rost să mai insisti, Nigel, m-am decis.

Apoi, el îsi schimbase tactica. Venise lângă ea, o luase de mână, îi declarase că este nebun după ea, îsi ceruse scuze că fusese cam brutal, pentru că nu-i iesiseră niste afaceri. Era prima oară când Nigel îsi cerea scuze.

Rita îsi aminti cât îi repugnase atingerea lui, pentru că era încă sub vraja lui Peter si tandreţei lui. Privind mâinile lui Nigel, le găsi foarte grosolane si se scutură de parcă ar fi atins-o un ciumat.

Ii repetă că logodna lor era încheiată.

El o întrebase dacă era din cauza copilei si mormăise ceva de genul:“ dacă vrei o să încerc s-o înghit pe Patty asta a ta“. Iar Rita îl lăsă să creadă pe moment că renunţa la el tocmai din acest motiv, nu voia să-i dea fiicei sale un astfel de tată vitreg.

Dar Nigel, care o cunostea prea bine nu se lăsă prea mult timp păcălit.

- Rita, recunoaste că e vorba de alt bărbat...

Rita se uitase la ceas.

- Chiar dacă este aşa, mă priveşte. Este normal ca oamenii să rupă logodna dacă nu le convine, Nigel.

El îşi pierduse răbdarea şi reacţionase foarte urât. Se aşezase pe un fotoliu în faţa ei şi aprinzându-şi o ţigară, îi amintise de toate facturile pe care i le plătise în ultimul an.

Asta avu darul s-o sperie o secundă. Dar imediat îşi revenise:

- Nigel, noi am cunoscut şi momente bune, iar ţie ţi-au făcut plăcere, ca şi mie, de altfel, sper că nu te superi că a şi trebuit să plăteşti puţin, nu?

El ripostă că nu fusese chiar puţin şi că nu avea de gând să-i lase cadou blănurile şi banii numai ca s-o vadă măritându-se cu altul.

- Cine este tipul? E pregătit să-ţi preia datoriile o dată cu trupul? o întrebase cu brutalitate ca de obicei.

Rita roşise, îşi muşcase buzele, dar nu răspunsese. Dar în liniştea care urmase, se lăsă asaltată de multe gânduri negre. Cum se va descurca oare cu Peter? Acesta va trebui să ştie care era realitatea? Cât despre Patty, chiar că o încurcase de tot. Chiar dacă Peter ar fi iertat-o că avea cu opt ani mai mult decât îi spusese şi că avea o fiică de unsprezece ani, n-ar fi iertat-o că risipise moştenirea lui Patty lăsându-l pe Nigel să plătească.

încercase să-l înduplece pe Nigel dar fără rezultat.

Dacă nu se va răzgândi să se mărite cu el, va avea grijă s-o distrugă, aşa o ameninţase Nigel. îi va da timpul necesar să-şi revină, dar dacă persista în ideea despărţirii, va trebui să plătească.

Cu această ameninţare, el părăsise hotelul.

Rita încercase să găsească o scăpare, dar deocamdată nu i se ivise nimic. Trebuia să se mărite cu Peter înainte să afle despre Patty, Nigel şi datoriile ei.

Dar Nigel avea o influenţă ciudată asupra ei, era sigură de asta. De aceea, cu fiecare zi ce trecea devenea tot mai nervoasă. Se temea de clipa când va trebui să dea ochii cu Nigel. El părea mai îndrăgostit ca oricând. Şi Peter Farrington îşi anunţase sosirea de la Paris.

Deodată, o altă nenorocire se abătu asupra Ritei. într-o zi friguroasă de octombrie pe când se ducea cu Helen la Bexhill să-şi vadă fiica, Rita simţi dureri puternice apoi începu febra. Se duse direct la clinică; fu operată de urgenţă de apendicită.

înainte de operaţie, se atârnă de gâtul lui Helen.

- Asta este o tragedie pentru mine. Am primit telefon dimineaţă că Peter vine mâine la Londra. Dumnezeule, el şi Nigel nu trebuie să se întâlnească! Dacă-l cunoaşte pe Pierrot, îi va spune vârsta mea, apoi despre Patty şi restul; voi fi terminată. Helen, te rog, ajută-mă să nu se întâlnească. Iar când vine

Peter fii plină de tact, mor dacă nu mă ajuţi!

Lui Helen îi părea rău de ea, aşa cum i-ar fi fost de orice fiinţă care suferă, căci Rita suferea şi din cauza operaţiei. Va căuta s-o ajute. Dar, în acelaşi timp, nu suporta ideea că Rita tăinuise existenţa acelei fetiţe din internat.

Rita se agăţă de ea.

- Mă bazez pe tine, Helen, te voi răsplăti, te rog, nu mă părăsi...

- Nu am nevoie de nimic, dar voi face ce pot...

Helen se întorsese în apartamentul acum din nou linistit fără stăpâna sa, dorindu-si să nu fi acceptat slujba la Rita Wade. Voi rămâne doar de dragul lui Patty, îsi spuse ea. Nu pot s-o las singură de Crăciun.

Ii scrisese fetiţei o scrisoare pentru a-i explica de ce nu mai ajunsese mama ei la ea.

Tocmai voia să pună lanţul la usă, si să se pregătească de culcare când sună soneria. Se privi în oglindă si observă că arăta cam rău; era nepieptănată. Se pudră repede, strânse părul la spate si fugi la usă.

Inainte de a o deschide, convinsă că era Nigel Cressland care venise să mai facă o scenă, se gândi că poate acesta va forţa intrarea s-o vadă pe Rita.

Deschise usa cu temeri, dar nu văzu figura bulbucată a lui Nigel Cressland, ci a unui bărbat într-un costum gri, bine croit, tânăr, cu o valiză în mână.

Helen rămase transfigurată, de parcă văzuse o nălucă. Era

o nălucă, năluca lui Christopher.

Era leit Christopher, cu ochii lui mari, părul castaniu, gura cu contururi generoase. Era Christopher întors din morţi.

- Chris, o Chris! exclamă ea.

Tânărul o privi fără a putea crede. Niciodată nu simţise atâta durere în glasul unei femei. Era si ea foarte tânără, cu părul lung, frumoasă, dar foarte tristă.

Helen îsi reveni destul de repede, fiindu-i rusine de felul în care reacţionase.

- Imi pare rău, mă veţi considera nebună, nu mai stiu ce să spun, vă rog, poftiţi.

El oftă. Fata aceea frumoasă cu părul blond legat la spate, cu un aer de şcolăriţă nu era o nebună. Desigur, îl confundase. După ce-şi reveni, îl conduse în camera de zi, aprinse lumina, apoi începu să se explice, invitându-l să ia loc.

- Mă simt cumplit, dar semănaţi foarte bine cu bărbatul cu care trebuia să mă căsătoresc; din păcate a murit.

Cuvintele îi ieşiră cu greu, nu mai vorbise cu nimeni despre moartea lui Christopher. De fapt, se abţinuse s-o facă ştiind că i-ar provoca durere şi nu mai voia să continue să sufere pentru el. Trebuia să-şi trăiască viaţa, acea viaţă din care el nu mai avea cum să facă parte, dacă voia ca această dragoste să n-o distrugă complet.

Peter Farrington lăsă jos valiza, îşi scoase fularul

şi privi în jur la apartamentul Ritei, aşa cum îl lăsase ea, plin de crizanteme, cu o revistă Vogue deschisă pe canapea, o cutie de ţigări, şi o brichetă de argint, o scrumieră mare, de sticlă. Rita fuma foarte mult şi nu suporta scrumierele mici.

Lui Peter i se păru foarte cald; la fel şi tinerei care-i deschisese uşa şi care se repezi acum să deschidă o fereastră.

Privindu-l, Helen realiză că bărbatul semăna foarte bine cu Christopher, dar era mai înalt decât el. Acest bărbat din Kenya, frumos bronzat, exulta de sănătate şi vitalitate, ceea ce la Christopher nu se putea vedea. Semăna cu el, chiar şi la gestul de a-şi îndepărta părul de pe frunte.

- Din păcate, doamna Wade nu se află aici, începu Helen. Ştiu că vă aştepta, mi-a spus chiar că v-a oprit o cameră la hotelul Hyde, aproape de acest loc.

Peter Farrington luă o ţigară din cutia oferită de Helen. El observă că tinerei îi tremurau mâinile evident din cauza socului pe care-l avusese la vederea lui.

El era încă afectat de reacţia ei. Ştia că felul în care reacţionase ea îl va urmări mult timp de acum.

- Mulţumesc, zise el, cunosc hotelul Hyde Park. Acum stiu si cine esti. Rita spunea că a angajat pe cineva să aibă grijă de apartament.

- Da, eu sunt Helen Shaw.

- Eu am întârziat din cauza ceţii. Dar Rita unde

este?

- Vă rog, luaţi loc, îl invită Helen.

Se asezară, Helen arătând ca o scolăriţă, după cum constată el din nou, cu mâinile strânse nervos în poală.

- Trebuie să-mi cer scuze, începu ea, tocmai mi-am spălat părul si arată cam neîngrijit. Nu asteptam musafiri.

- Nu-ţi face probleme, arată foarte bine, zise el cu farmecul care-l făcea atât de îndrăgit de femei si bărbaţi, deopotrivă.

Helen rosi aproape imperceptibil.

- Mă tem că nu am vesti prea bune, începu ea. Doamna Wade s-a simţit cam rău de dimineaţă, este la spital.

- La spital? repetă Peter speriat. Ce are? Este grav?

Helen nu-i răspunse pe moment. Bărbatul din faţa ei era
foarte tânăr si naiv, total opus lui Nigel Cressland. Şi mai ales, arăta foarte bine. Era mult mai tânăr decât Rita.

Apoi, amintindu-si ce avea de făcut, începu să-i explice ce se întâmplase cu ea. Cu toate că nu putea să-o vadă pe Rita, ea, Helen, va ţine legătura cu aceasta si-i va trasmite; nu vor fi probleme, chirurgul care o va opera era unul dintre cei mai buni.

Peter primi informaţiile cu îngrijorare, dar apoi

răsuflă uşurat, după cum i se păru lui Helen. Scoase apoi o agendă în care notă adresa clinicii, şi continuă să pună întrebări din care rezultă că era îndrăgostit de Rita.

Cu cât vorbea mai mult despre ea, ridicând-o în slăvi, spunând că era foarte frumoasă şi unică în felul său, cu atât mai tăcută şi mai rece devenea Helen. Desigur, era un bărbat drăguţ, iar ea aflase deja de la Rita că era şi foarte generos. Şi era mereu bine dispus. Şi mai ales, semăna mult cu Chris... Era prea mult pentru biata Helen, care nu suporta gândul că o femeie ca Rita prinsese în gheare un astfel de bărbat. Ca să nu mai vorbim de faptul c-o neglijase pe Patty, ba chiar îi negase existenţa şi o făcuse şi pe ea să facă acelaşi lucru.

Peter continua s-o privească pe Helen. Ea stătea cu capul aplecat, nu-i putea vedea faţa dar i se păru că arăta cam obosită şi supărată, aşa că se ridică să plece.

- Te-am reţinut destul de mult, zise el. Trebuie să mă duc la hotel.

Helen se ridică şi ea, întâlnindu-i privirea. El fu încă o dată uimit de frumuseţea şi tristeţea din ochii ei. în acest timp se gândea: probabil că l-a iubit mult pe cel care murise. Oare mă va iubi şi pe mine Rita la fel? Era o idee grozavă să te ştii iubit şi după moarte de femeia ta.

Helen îi spuse că se ducea a doua zi la clinică, la

Helen, şi-i va transmite mesajul lui.

Deodată, Peter o privi foarte atent, aşa cum obişnuia şi Chris să privească un tablou care-i plăcea foarte mult, sau când auzea la radio o melodie a compozitorilor preferaţi. Era un tânăr naiv din Nairobi care căzuse în plasa unei intrigante mai bătrâne ca el.

- Spune-i Ritei că regret nespus faptul că n-am găsit-o, desi am venit aici doar pentru ea. Ii voi trimite o scrisoare imediat ce va putea să citească. Mai roag-o să mă anunţe când o pot vedea.

- Desigur, zise Helen.

Pe când îi deschidea usa, iar el îsi punea fularul, Peter îi aruncă un zâmbet atât de încântător si prietenesc încât simţi nevoia să-i răspundă la fel. Incepuse să înţeleagă de ce se îndrăgostise Rita de el. Era o schimbare în bine după acel tiranic, egoist si imposibil Nigel. Degaja mult entuziasm, aproape copilăresc.

- Bine, Helen, zise Peter, noapte bună.

Rita îi spunea Pierrot, nume care nu i se potrivea de fel. Peter avea pentru ea, semnificaţia unei stânci. Ii va trebui mult până se va declara dezamăgit de Rita, sau poate n-o va face niciodată. Rita nu era proastă, poate va reusi să-si păstreze admiraţia si respectul lui.

Dar rămânea Patty. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să afle despre ea si vârsta reală a Ritei.

După plecarea lui, Helen se duse în dormitor si rămase cu ochii aţintiţi pe fereastră. O, Chris, ce mult îţi semăna! Chris, ce singură mă simt! Unde te afli oare?

Se întoarse cu faţa la pernă si după atâtea luni începu să plângă. Ea, care crezuse că fântâna lacrimilor ei secase, pentru că plânsese prea mult pentru el.

Dar dimineaţa îşi revenise, cu oarecare jenă pentru că mai cedase o dată lacrimilor. Trebuia să-i adreseze o scrisoare lui Patty, mai înti. Aceasta îi scrisese:

„Draga mea Helen, îţi mulţumesc că nu m-ai uitat şi-mi scrii mereu. Ieri am avut un meci de hochei, am căzut şi mi-am făcut o zgârietură pe bărbie. S-a întors mama? Avem aici o grădină în care am cultivat tot felul de legume pentru primăvară. Te-aş ruga să-mi trimiţi nişte bani pentru bulbi...“

şi continua tot aşa menţionând de mai multe ori numele mamei.

îi trimise o scrisoare plină de căldură, dar înainte de a o expedia, telefonă la clinică, de unde i se spuse că Rita fusese operată şi se simţea bine.

Se duse s-o vadă, dar fu rugată să aştepte câteva minute. Camera Ritei era plină de flori aduse probabil de vizitatori.

Fără machiaj, Rita nu arăta tocmai de indiviat. Era palidă, nu se simţea bine şi se agăţă de gâtul ei

disperată.

- O, Helen, nu vreau să mor...

Helen observă că, nemachiată, Rita arăta mult mai bătrână decât era. N-ar fi fost bine ca Farrington s-o vadă aşa.

- Nu veţi muri, doamnă Wade! Medicii spun că operaţia a decurs foarte bine.

Rita clipi de câteva ori, apoi o întrebă:

- Dar Pierrot a venit?

Helen încuviinţă, povestindu-i despre sosirea acestuia, apoi îi transmise mesajul lui.

In clipa aceea, o asistentă intră în vârful picioarelor cu un buchet imens de trandafiri în braţe. Rita, care nu era atât de bolnavă încât să nu se simtă flatată, o rugă pe Helen să-i citească cartea de vizită.

„ Cu toată dragostea. Te iubesc. Pierrot“

Rita închise ochii, si cu toată durerea pe care o acuza, zâmbi.

- Asadar a spus-o, mă iubeste! Acum, voi încerca să-mi revin cât mai repede.

Helen privi buchetul de trandafiri, apoi, cu dispreţ, femeia căreia îi erau adresaţi. Nu era normal ca Rita să fie curtată de un bărbat de douăzeci si sase de ani.

- N-o să-l pot vedea o săptămână! se văicări Rita. Fii atentă, nimic despre Patty sau Nigel!

Helen părăsi clinica, aceste vorbe răsunându-i în minte. Cât despre Nigel nu simţea nimic pentru el, îi era indiferent, dar Patty...

Cu toate acestea, i se părea degradant să trebuiască să ascundă mereu existenţa fetiţei în faţa lui Peter.

Se duse la Harrods, să cumpere lucrurile pe care i le ceruse Rita; o capă de pene de lebădă pentru ziua în care va putea să primească vizitatorii stând în pat, o sticlă de coniac, o cremă de mâini.

Când se întoarse acasă, îl găsi pe Peter asteptând.

El îsi scoase pălăria zâmbindu-i si ea fu încă o dată impresionată de asemănarea cu Chris. Şi ea răspunse cu bucurie la salutul lui. Desigur, venise să afle noutăţi despre Rita. Il invită si-i oferi un coniac si ţigări. Ii spuse că Rita era bine si că la sfârsitul săptămânii o va putea vedea.

Capitolul 3

Rita Wade discuta în contradictoriu cu asistenta de serviciu. Aceasta încerca s-o convingă că trebuia să stea liniştită pentru a se face bine. Nu avea decât o săptămână de la operaţie. Dar Rita se comporta ca un om care nu fusese nicicând bolnav: era interesată de felul în care arăta, începuse să se machieze, să-şi facă manichiura, se schimbase din capa de blană într-una de satin roz. Era cea mai dificilă pacientă pe care o avusese asistenta, care nu voia decât să-şi facă meseria.

Desigur, femeia ştia că Rita făcea toate astea pentru că-şi aştepta iubitul, căruia îi fusese interzis s-o vadă până acum. Nu venise la ea decât o oarecare miss Shaw. Asistentei îi era milă de acea fată care părea o angajată de încredere. Era o tânără cu un chip armonios, căreia Rita Wade îi cerea mereu să facă ceva sau să-i aducă ceva.

Amicul Ritei Wade suna de două ori pe zi. Camera în care stătea Rita era ca o seră plină de flori scumpe primite de la el.

Desigur, toată lumea credea că sunt logodiţi că se vor căsători. Asistenta îl văzuse pe domnul Farrington si i se păruse un bărbat foarte atrăgător, care avea cel mai încântător zâmbet, dar părea mult prea tânăr pentru Rita. Aceasta putea face orice pentru a arăta bine, dar asistentele stiau care era adevărata ei

vârstă. Avea treizeci si cinci de ani. Masajul si machiajul puteau face multe, dar nu mai mult decât să prevină, nu puteau elimina efectele timpului asupra corpului omenesc.

Asistenta o mai privi o dată, apoi părăsi încăperea. Rita termină de aplicat rimelul pe gene apoi se sprijini pe pernă. Se simţea slăbită si deprimată. Dar slavă Domnului va iesi săptămâna viitoare din această clinică, si va face ce va dori! Pierrot va putea s-o vadă tot timpul; Helen era foarte discretă asa că nu constituia o problemă.

Sta întinsă în pat, cu ochii închisi, constientă că părea foarte fragilă, ceea ce-l va face pe Pierrot să se poarte mai drăgăstos ca oricând. Asteptându-l, ea trecu în revistă detaliile relaţiei lor. Erau probleme, dar nu de nerezolvat. Cea mai grea era existenţa lui Patty. Ritei nu-i plăcea să se comporte în continuare ca si când n-ar avea copil, pentru că Peter ar fi aflat oricum. Trebuia doar să aleagă momentul propice pentru confesiune. O va face brusc, cu nonsalanţă ca pe ceva firesc.

„Apropo, îi va spune, am o fiică în clasele mici, un înger... sper că nu te deranjează, Peter... “

Apoi o va prezenta pe Patty, sperând că Pierrot nu va fi atât de inspirat încât să se întrebe ce vârstă avea ea, din moment ce fiica ei avea doisprezece ani...

Tot ce punea la cale era ruşinos, dar la Rita Wade binele se împletea cu răul.

Era teribil de îndrăgostită de acest tânăr din Kenya, aşa cum nu mai iubise pe altcineva. Spunea asta cu toate că de multe ori pretinsese că este îndrăgostită.

Se măritase cu tatăl lui Patty imediat ce terminase şcoala. Fusese o greşeală pe care o înţelesese imediat. Iar biata Patty fusese cea de a doua greşeală. Tom îşi dorea teribil să aibă copii, aşa că... Rita nu avea structură maternă. Tom era sclavul ei, dar munca de doctor îi cerea mult timp, lăsând-o pe ea liberă pentru cuceriri.

Rita reuşise să se descurce ca soţie şi amantă. Bietul Tom murise imaginându-şi că nu călcase strâmb niciodată. Pe Tom îl considerase plictisitor. Marea lui calitate era că-şi iubea fiica foarte mult şi avea grijă de ea.

De aceea, imediat ce muri Tom, Rita nu avu altceva în gând decât să-şi găsească un soţ bogat, frumos.

îşi aminti de Nigel Cressland şi asta o făcu să nu se mai simtă bine. Garoafele de la fereastră erau de la el, împreună cu mesajul:“ fă-te bine mai repede, trebuie să te văd!“

Ar fi aruncat imediat garoafele, dacă asta n-ar fi dat naştere la comentarii. Cum naiba ajunsese la

relaţia cu Nigel? Desigur, pentru bani. Nigel nu era genul ei de bărbat, nici măcar nu ştia să facă dragoste. De aceea, avea nevoie de ceva nou, de un bărbat sensibil. Şi acesta apăruse în viaţa ei.

La Pierrot, găsise tot ce voia. Nu cunoscuse un tânăr mai talentat. Venise în Europa ca reprezentant al unei bănci din
Africa de est. Părea să aibă foarte mulţi bani, desi era un bărbat modest. Ii vorbise despre casa sa din Nairobi, unde mai locuia mama sa văduvă si o soră care va veni curând la Londra să studieze muzica.

Faptul că lui îi plăcea muzica clasică, era un handicap pentru Rita, dar avu inspiraţia să nu-l lase să constate c-o făcea să caste. Dar, slavă Domnului lui Pierrot îi plăceau dansul, petrecerile... se cunoscuseră la o petrecere dată de o amică a ei, soţie de consul.

A doua zi dimineaţa, după petrecere, Margot îi spusese Ritei:

- Eu nu i-as spune despre Patty. Este teribil de îndrăgostit de tine, ţine-l asa până-l prinzi definitiv în mreje, apoi mai vezi tu... oricum, este o partidă bună.

La început, Rita se revoltase, dar apoi, ideea îi surâsese, asa că amânase să-i spună de existenţa lui Patty.

Incercă să-si spună că se va schimba, va deveni bună si blândă, dacă Pierrot o va lua de nevastă. Il va

alunga din mintea ei pe Nigel, se va căsători cu Peter, va pleca la Nairobi si va deveni soţia perfectă.

Asa gândea Rita când se deschise usa si intră Peter condus de o asistentă.

Inima ei începu să bată puternic. Peter puse pe patul ei un buchet mare de trandafiri, apoi îi prinse mâna cu degetele lungi, cu multă grijă, de parcă ar fi fost făcută din porţelan de Dresda si privi cu compasiune ochii ei lăsaţi în jos, părul acela roscat, gâtul ca de lebădă.

- Biata mea Rita, te simţi mai bine? M-ai speriat teribil!

- Pierrot! şopti ea.

El se aplecă şi-i sărută degetele albe.

- Am fost foarte îngrijorat, Rita, zise el scoţându-şi haina pe care o aşeză pe spătarul scaunului. în tot acest timp, Rita, care-l examina din cap până în picioare, observă încă o dată că Peter avea un corp foarte suplu, şi arăta foarte bine.

- Dragul meu, Pierrot! suspină ea, mă simt mai bine; nu trebuie să-ţi faci probleme din cauza mea. Săptămâna viitoare voi ieşi din spital. Operaţia a fost reuşită.

- Slavă Domnului! exclamă Peter.

El începu să-i spună că era la fel de frumoasă, apoi îşi amintiră de Paris, că era fericit pentru că mai avea de lucru la Londra unde va putea rămâne mai

mult timp pentru ea... va face tot posibilul ca să lungească mai mult şederea...

- Unchiul meu este preşedintele băncii, aşa că-l voi suna să mă lase mai mult timp aici. Mă voi întoarce numai când va fi o problemă presantă...

Afirmaţia lui o puse pe gânduri. Rita ar fi vrut ca Peter s-o răpească, să fugă cu ea la Nairobi, să se căsătorească înainte de Crăciun, înainte de sosirea lui Patty. Dar se pare că el gândea cu totul altfel; considera că doi oameni nu trebuie să se grăbească, să se căsătorească prea repede. De fapt, el îi spusese la Paris că era îndrăgostit de ea şi spera ca sentimentul să fie reciproc, dar lucrurile nu trebuie grăbite.

- Tu ai avut deja o căsătorie nefericită, biata de tine, trebuie să te asiguri că a doua nu va fi la fel.

Apoi Peter o întrebă dacă voia să meargă undeva, să schimbe aerul, la ţară. Rita ar fi vrut să-i spună că ura viaţa la ţară, dar se abţinu, amintindu-si că el era pasionat de Kenya, de pescuit, vânat. Nu trebuia să-i spulbere iluziile chiar de la început. Era mai bine să-i explice că vremea fiind cam friguroasă, ar fi rămas cu bucurie în apartamentul ei cel cald.

- Şi o am pe Helen să mă îngrijească, întări ea.
- A, da Helen.

Rita îl privi pe sub gene.

- Ai cunoscut-o!
- Da, am cunoscut-o, zise el.

Ise păru jenant să discute problema lui Helen. Nu putea uita prima întâlnire cu acea fată frumoasă, reacţia ei.

El revenise după acea întâlnire, considerând-o o tânără foarte educată si amabilă care -i lăsase o impresie bună. La început, venise să afle vesti despre Rita. Dar mai apoi, descoperise că-i făcea plăcere să stea de vorbă cu Helen. Era o tânără care cunostea mai multă muzică decât el si poate citise si mai mult.

- Am vrut să te iau la acel concert al lui Yehudi Menuhin. Dar fiind bolnavă am considerat că era păcat să pierd biletele. Helen, fiind melomană, a apreciat mult invitaţia mea. Am crezut că te-ai bucurat c-am invitat-o.

Figura frumoasă a Ritei căpătă un aer crispat.

Peter îi observă reacţia, dar nu avea prea multă experienţă în relaţia cu femeile pentru a o cataloga cumva. Era gelozie... oricum, înţelese că Ritei nu-i convenise că Helen fusese invitată la concertul lui Yehudi Menuhin, în locul ei. Mintea ei începu să lucreze repede: dacă a început s-o invite pe Helen... la ce mă pot aştepta? Dar imediat văzu şi reversul medaliei. Peter era singur, avusese biletele, de ce să nu le folosească? îşi recăpătă repede simţul umorului:

- A, sigur că da! Ce idee minunată, dragul meu Pierrot! N-am ştiut că lui Helen îi place muzica.

Oricum, îmi pare rău că n-am putut merge; ador muzica lui Yehudi Menuhin!

- Helen are cunoştinţe muzicale surprinzătoare, continuă Peter cu obstinaţie. Este o tânără foarte educată, mă surprinde că a acceptat să ocupe o astfel de slujbă.

Rita îl privi lung, din nou cu gelozie, dar procedă cu mai mult tact de data asta.

- Da, am mare noroc cu ea. Este de nădejde. Nu ştie ea prea multe, dar la ce te poţi aştepta?Vine dintr-o familie fără prea mari pretenţii şi atunci când a solicitat o slujbă, i-am oferit-o.

Peter nu sesiză ghearele prin mănuşa de catifea.

- Eşti foarte bună cu semenii, Rita. Cred că Helen apreciază mult gestul tău şi faptul că lucrează pentru o femeie frumoasă ca tine, cu chip angelic.

Rita poză în continuare în marea binefăcătoare.

- Biata Helen! Aş face orice pentru ea. Nu are nimic; eu, am totul.

Peter îi sărută mâna, iar ea îi promise că se va însănătoşi cât mai repede. Dar se înfurie când apăru o asistentă care-i spuse că“ prietenul“ ei nu avea voie să stea atât de mult. Reusi s-o expedieze pe aceasta, spunându-i lui Peter printre oftaturi:

- Urăsc această clinică, abia astept să plec acasă!

Peter părăsi clinica un pic mai îndrăgostit de Rita.

După plecarea lui, Rita încercă să alcătuiască un“ plan de bătaie“ pentru cucerirea definitivă a lui Peter Farrington, amintindu-si prin ce trecuse cu Nigel Cressland. Singura ei speranţă era că Peter se va însura cu ea destul de repede, înainte ca Nigel să facă vreun gest necugetat.

Gândindu-se la Nigel si la felul în care-l putea ţine în ascultare, temperatura începu brusc să-i crească. Se sperie spunându-si că trebuia să părăsească spitalul cât mai repede pentru a aranja lucrurile cu Pierrot. Să găsească modalitatea de a-l determina să se căsătorească imediat cu ea.

Făcu un efort pentru a reuni la patul său atât medicul de salon cât si chirurgul, rugându-i să-i aplice un tratament rapid de recuperare. Chirurgul, care nu suporta femeile nevrotice, îi spuse clar că nu exista altă posibilitate decât să stea linistită în pat, dar medicul de salon, mai tânăr si căruia îi plăceau femeile, căzu în mrejele Ritei si-i promise că la sfârsitul săptămânii o va externa.

După ce plecară cei doi, Rita îsi aminti de gelozia sa faţă de Helen, lucru pe care nu si-l putea permite întrucât depindea de ea. Pe Nigel trebuia să-l uite. Helen, draga de ea, era tamponul dintre ea si Nigel sau ea si Patty.

Când fata veni a doua zi îi spuse ce minunat fusese Peter, apoi nu se abţinu:

- Apropo, Helen, nu mi-ai spus c-ai fost la concert cu el...

Helen roşi.

- Am uitat, doamnă Wade. Şi am crezut că n-o să vă intereseze.

- Mă interesează tot ce are legătură cu Pierrot. De câte ori a venit în lipsa mea?

- în fiecare zi, răspunse Helen fără ezitare. Dar vine să întrebe de dumneavoastră.

- Ce drăguţ din partea lui!

Helen făcu o grimasă. Peter era un tânăr plin de farmec şi parcă mai masculin decât Christopher, despre care se putea spune că era un bărbat drăguţ. Dar Christopher fusese artist. Peter era un om de afaceri, bancher, cu alură sportivă.

îşi aminti cât de mult îi plăcuse concertul lui Yehudi Menuhin.

Rita o readuse cu picioarele pe pământ prin grimasa care însoţi numele lui Nigel.

- Bănuiesc că a trecut pe acolo.

- O singură dată, dar sună zilnic.

- Da, a fost şi pe aici, dar am dat instrucţiuni să nu fie lăsat să intre.

- Nu văd cum veţi putea să-l evitaţi la nesfârşit, doamnă Wade, scăpă Helen.

Rita îşi muşcă buzele.

- Pentru moment, trebuie manevrat.

- Voi face tot ce pot. Când veniţi acasă, doamnă Wade?

Rita o privi lung, insistând să i se adreseze pe nume. Apoi
remarcă pentru prima oară că figura tinerei, deşi foarte frumoasă, exprima multă amărăciune. Era îmbrăcată obişnuit, de fapt, cam sărăcuţ, asa ar fi categorisit-o ea. Cu toate acestea, nu nega că Helen îmbrăcată elegant si discret machiată, ar fi fost extrem de atrăgătoare.

Era o idee care nu-i făcea plăcere, asa că si-o alungă din minte. Dar ce era în mintea acestei fete? Se putea mulţumi cu îngrijitul unei case, al unui copil? Oare sub acel aer virginal nu tânjea dupa o viaţă palpitantă? După o dragoste? Nu-l va înlocui niciodată pe Christopher? Nu era prima dată când o eticheta pe Helen ca pe un personaj din una din puţinele cărţi pe care le citise:“La răscruce de vânturi“. Uneori, Rita se simţea oarecum ameninţată de prezenţa lui Helen si asta o nelinistea. Ştia perfect de bine că Helen o critica pentru faptul că-si ţinea fiica departe.

Iar Crăciunul se apropia. Helen nu aducea în discuţie problema lui Patty, stiind că Ritei nu-i făcea plăcere, dar trebuia să stie ce planuri avea Rita pentru vacanţa fetiţei.

Rita se încruntă si-i spuse că nu-si făcuse planuri, dar că imediat ce va contura ceva o va informa.

- Depinde desigur, de planurile lui Pierrot, adăugase ea. Mintea Ritei nu era acum la Patty ci la Crăciunul care se apropia; de fapt mai erau doar sase

săptămâni până atunci. Trebuia să facă orice pentru a se căsători cu Pierrot până la data aceea.

- Patty mi-a scris că unii dintre părinţi se duc acolo cu o săptămână înainte, alţii îsi iau copiii acasă, ripostă Helen.

- Patty nu poate veni aici, nu mă simt destul de bine pentru a fi cu ea.

Helen si-o imagină pe Patty stând cu nasul lipit de geam în timpul vacanţei, invidiindu-i pe copiii care plecau acasă. De aceea, se oferi.

- Credeţi că aş putea să lipsesc în acest week-end să mă duc la Patty, la Bexhill?

Pe moment Rita ezită, gândindu-se că va avea nevoie de ea, în apartament. Apoi se gândi ce bine ar fi să rămână singură cu Pierrot, manifestându-şi dorinţa să-i pregătească o cină, cu toate că se simţea slăbită. El i-ar fi, desigur, recunoscător, iar ea ar apărea în ochii lui ca o sacrificată. îi spuse lui Helen că se putea duce liniştită la Bexhill.

- Sigur că da! Du-te la biata Patty, să nu se simtă singură. îţi voi plăti eu deplasarea. Diriginta lui Patty îţi va recomanda un hotel unde stau părinţii copiilor.

Nici una nu mai zise nimic despre Crăciun.

- Nu ştiu ce m-aş face fără tine, draga mea, îi spuse Rita. Nu gândi nimic rău despre mine că o ţin departe pe Patty... A, şi ar mai fi ceva ce nu vreau să uit! Dacă Pierrot te mai invită undeva, te rog, refuză-l! Ar putea deveni obraznic cerându-ţi şi altceva!

Helen o privi revoltată. înţelegea prea bine ce

spunea Rita. Aşadar, era geloasă pentru că Peter Farrington o dusese la concert sau pentru că venea în apartament zilnic!

- Foarte bine. O să-i spun domnului Farrington că sunt foarte ocupată.

- A, dar dacă ai timp şi vrei să ieşi... începu Rita, dar Helen i-o reteză:

- Nu am nici cea mai mică intenţie să ies cu domnul Farrington sau cu altul.

Rita o privi languros:

- Biata de tine, trebuie să-ţi găsesc un prieten imediat ce mă voi simţi mai bine.

Helen roşi dar reuşi să nu-i răspundă. Când Rita era amabilă, avea un motiv anume. Dar consideră că nu avea ce face şi trebuia să păstreze tăcere.

In clipa ceea apăru o asistentă cu un bilet şi flori de la Peter. Rita nu se mai gândi la ea şi Helen dispăru în tăcere.

***

Două zile mai târziu, Helen voia să se ducă în vizită la mătuşa sa, dar o furtună pornită din senin o făcu să-şi schimbe gândurile. Telefonă şi-şi anulă vizita.

- Uneori, eu şi unchiul tău ne gândim că te iroseşti în acea casă, Helen, tu care eşti artistă.

- Mătuşă, te asigur că nu mă deranjează. Şi, de fapt, mă interesează micuţa Patty şi binele ei. Va veni acasă peste şase săptămâni, biata de ea.

- Dacă ţie îţi convine...

Helen oftă şi nu mai răspunse. Continuă să-i ofere informaţii mătuşii sale despre scrisoarea primită de la mama lui Christopher.

- Cred că tu ţii locul mamei lui Patty, reveni mătuşa asupra discuţiei iniţiale.

- Pentru asta sunt aici, mătuşă...

Helen îi spuse noapte bună şi puse receptorul în furcă, pentru că sunase cineva la uşă.

Deschise şi-l văzu pe Peter Farrington, cu părul ud din cauza ploii, care-i zâmbi în felul lui atât de dezarmant încât îi era greu să-l refuze.

- Ce vreme! Aş vrea să pot aduce aici clima Kenyei. Pot să intru aşa, ud?

- Sunt singură, am cinat şi... începu Helen.

- Şi eu, zise Peter. Am venit să te invit la o cafea, dar este o vreme cumplită, încât cel mai bine este să stai la gura sobei, să asculţi muzică bună.

Helen deschise uşa larg şi făcu un pas înapoi; era o invitaţie fără cuvinte pentru el. Mătuşa avusese dreptate; era prea mult timp singură, iar Peter era un partener încântător. Dar după observaţiile făcute de Rita...

Peter o privi în tăcere pe tânăra din faţa sa. Purta un pulovăr bej şi o fustă maro. Părul îl purta strâns în mijlocul capului. Observă că Helen avea nişte trăsături foarte plăcute, iar buclele care-i împodobeau figura i-o îndulceau foarte mult. Era chiar foarte frumoasă, această angajată a Ritei, se gândi el. Vru să facă ceva, s-o înveselească pentru că

era foarte tristă.

Peter îşi aprinse pipa. Helen se aşeză în faţa lui şi fumă ţigara oferită de el. N-o văzuse fumând până atunci. Acum îi observă mâinile pentru prima oară. Erau mici, dar foarte expresive. Păreau mâinile unui om de încredere.

Helen se ridică şi puse o simfonie de Sibelius pe care el voise s-o asculte.

Apreciară împreună diferite momente din cadrul acesteia; doar când Helen se duse să-i aducă un ceai, Peter îşi aminti grimasa Ritei când îi vorbise despre ea. îi făcuse plăcere să fie cu ea aici, la această oră. Dintr-o dată însă, amintindu-şi de Rita nu se mai simţi la fel de bine. Apoi îşi spuse că era absurd pentru că Rita nu putea să citească gândurile oamenilor, iar Helen era şi ea foarte singură, ca şi el.

Şi Helen se bucura de prezenţa lui, se schimbase, devenise dintr-o dată foarte plină de viaţă, îmbujorată, chiar foarte frumoasă.

Ascultau acum Ceaikovski, concertul nr. 2 pentru pian. Deodată, Peter înţelese că Helen era atât de îndurerată din cauza bărbatului acela care murise, Christopher.

Simţi nevoia să alunge durerea de pe chipul ei, s-o vadă cu chipul îmbujorat, aşa cum fusese cu câteva clipe înainte. Se gândi că dacă i s-ar confesa, ar suporta mai uşor durerea. Veni mai aproape de ea, îi prinse mâinile în palmele sale spunând:

- Helen, priveşte-mă! Semăn mult cu Christopher

al tău, nu? De fiecare dată când mă vezi te gândeşti, la el, aşa-i? Şi asta te doare.

Helen trase aer adânc în piept.

- Te rog, nu vreau să discutăm despre asta.

- Helen, vreau să spunem lucrurilor pe nume. Semăn cu acel bărbat şi asta te îndurerează. Nu trebuie să fie aşa. Nu mai trebuie să te laşi afectată de pierderea unei fiinţe dragi la vârsta ta. Intr-o zi vei întâlni un bărbat care-ţi va reda fericirea. Dacă nu te întăreşti acum, nu vei putea face faţă. Nu pari a te bucura de faptul că eu semăn cu Christopher, nici de muzica pe care o ascultăm. De ce Helen? Eşti o laşă! Luptă pentru fericirea ta!

- Nu, te rog, nu continua, gemu ea. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Peter se simţi bine când le văzu. Era bine pentru ea să plângă, să se descarce astfel.

- Plângi pentru el, dacă vrei, Helen. Dar ai putea să şi râzi. El ar vrea să te vadă râzând. Dacă aş fi în locul lui, n-aş suporta să te văd tristă. Spiritul lui este înlănţuit din cauza lacrimilor tale, Helen, descătuşează-l. Vorbeşte-mi despre el. Arată-mi fotografiile lui, picturile lui.

Helen rămase în tăcere o clipă, lacrimile îi secară. îl privi şi realiză ceva foarte ciudat. El nu mai era Pierrot al Ritei. Nu mai avea nici o legătură cu Rita. Era un om care-i deschidea ei drumul spre descătuşarea de suferinţă.

Se întoarse şi fugi spre dormitor. Scoase de acolo

fotografiile lui Christopher, luă şi tablourile lui.

Peter rămase aşa cum îl lăsase ea, cu pipa aprinsă. Era puţin nervos, neştiind dacă procedase bine. îşi dori ca prietenul său, Guy, care era psihanalist să fie aici, să-l ajute cu această fată frumoasă.

Pe moment, crezu c-a făcut o gafă şi se întrebă dacă ea va reveni. Dar răsuflă uşurat când ea apăru cu braţele pline. Risipi fotografiile pe sofa.

- Acesta este Christopher, zise ea. Vreau să-l vezi. Observi ce bine îi semeni?

Peter privi pe îndelete fotografiile bărbatului şi realiză că asemănarea dintre ei era izbitoare.

Se uită la tablourile lui, care fără a fi ale unui geniu, aveau foarte multă sensibilitate.

- Uite aici o scrisoare despre simfonia lui Ceaikovski, pe care abia o ascultasem. Deodată Helen începu să-i vorbească despre iubirea lor şi timpul petrecut împreună... Peter o lăsă să spună tot ce voia. Nu sesizară că se făcuse târziu, până când Helen exclamă:

- Dumnezeule! Este unsprezece şi jumătate!

- Nu contează, continuă, draga mea. Peter ar fi stat ore întregi s-o asculte, întrebându-se dacă acel Christopher ar fi avut atâta sensibilitate cât această frumoasă din faţa lui. Nu mai cunoscuse nici o femeie ca ea. Nici măcar Rita...

Fu un şoc pentru el să-şi amintească de ea. Frumoasa făptură cu care îşi pusese în gând să se însoare. Rita era încă un mister pentru el, dar spera să vină ziua când să stea cu ea aşa cum stătuse cu Helen acum.

- Mulţumesc pentru răbdarea de care ai dat dovadă, Peter. Ai dreptate, am fost o laşă că am închis aceste lucruri în sufletul meu. M-am simţit foarte bine, m-am descătuşat de toată încărcătura nervoasă din ultima vreme.

- Aş vrea să cred că pe viitor nu vei mai avea reţineri când vei vorbi cu mine, zise el şi mi-ar plăcea foarte mult să mă priveşti ca pe un om care nu are nimic de ascuns.

- în seara asta a fost ca şi cum Christopher ar fi venit aici în încăpere, să-mi spună să nu mai trăiesc în trecut, să fac faţă viitorului.

Peter întinse mâinile spre ea.

- îmi pare atât de bine, Helen, draga mea! Va fi minunat când va veni Rita acasă şi vom asculta în trei aceste discuri!

Pe chipul pe moment luminos al lui Helen se ivi o umbră numită Rita: bietul Peter atras în gherarele aceste făpturi abjecte. Cum se făcea că nu intuia adevăratul ei caracter?

în clipa aceea, sună telefonul. Helen se duse să răspundă, convinsă că era Nigel, pe care trebuia să-l mintă încă o dată. Dar auzi vocea Ritei, care o sunase

chiar dacă era foarte târziu, nepăsându-i că o trezea.

- Nu pot dormi, se văicări Rita, şi asistenta nu-mi mai dă încă un somnifer. Mă plictisesc şi te-am sunat să aflu ce se mai întâmplă pe acolo. Cu cine te-ai văzut astăzi?

Helen roşi brusc, conştientă că nu era o oră potrivită pentru a fi cu Peter.

- Cu nimeni...

- Te-ai culcat deja? insistă Rita.

- Nu.

- Ce este cu tine, Helen? Eşti în salon? Este cineva cu tine? Peter, care auzise vocea Ritei, pentru că acesta ridicase
glasul veni şi luă receptprul.

- O, e Rita! exclamă el, vreau să-i spun noapte bună.

Fără o vorbă, Helen îi întinse receptorul.

***

Cu naivitatea care îl caracteriza, Peter îi spuse Ritei:

- Bună seara, îngerul meu. Trebuie să mă prezint? Sunt eu Peter Donald Farrinton. Să-l lăsăm totuşi pe Donald la o parte. A fost un nume pus în amintirea bunicului meu scoţian. Tocmai mi te imaginam cu părul în vânt, la malul mării, recitând poezie scoţiană.

Helen roşi de neputinţă. Dumnezeule, rosti ea, Rita n-ar fi niciodată capabilă de aşa ceva! Bietul Peter Donald, cu bunic scoţian!

Dacă ar fi văzut-o cineva pe Rita în momentul acela ar fi avut în faţa ochilor o femeie urâtă, cu părul legat în vârful capului, cu faţa strălucind de cremă grasă. Figura ei era mai mult o grimasă. De furie, abia auzea ce-i spunea Peter. N-o interesa decât că acesta se afla singur cu Helen la o asemenea oră.

- Alo, draga mea, mai eşti pe fir? întrebă Peter.

Rita se forţă să-i răspundă:

- Da, sunt aici, Pierrot.

- Mă bucur că pot să-ţi spun noapte bună. Cum te mai simţi, Rita?

- Mai bine. Vorbeşti din apartamentul meu, cred că Helen nu te-a lăsat să te plictiseşti...

- Da, am ascultat muzică împreună, răspunse el cu aceeaşi candoare.

Rita continua să fie nervoasă întrebându-se cum îndrăznea Helen să asculte muzică la ora aceea cu Pierrot al ei. Făcu un efort să-şi ascundă dezamăgirea şi indignarea.

- Grozav! Ce- aţi ascultat?

Helen ieşi din încăpere, pornind spre bucătărie unde începu să pregătească de mâncare. Se simţi dintr-o dată foarte bătrână. Era ca şi cum ar fi trebuit să stea pe margine, să urmărească un copil care juca un joc. Era ceva rău, ceva diabolic, în felul în care Rita Wade profita de sentimentele lui Peter. Helen îşi spuse că bărbaţilor în general şi celui din faţa ei în special, le lipsea perspicacitatea. Era atât de uşor de

păcălit, atras de felul în care arăta Rita, de senzualitatea ei. Numai un tip experimentat precum Nigel o intuise.

Pe moment, Helen nu mai făcu nici o mişcare şi îşi prinse capul în mâini. Telefonul Ritei pusese capăt unei crize emoţionale. Se simţise ca vrăjită cu Peter alături, iar bunătatea lui o făcuse să se simtă aproape fericită. Era ca şi cum Christopher ar fi fost alături de ea dându-i curajul de a merge mai departe. Apoi vocea Ritei spulberase această fericire iluzorie. Nu spusese nimic, dar ea ştia cât îi displăcuse că Peter se afla acolo.

Dar ei de ce i-ar păsa? Rita Wade şi Peter Farrington nu erau persoane importante în viaţa ei. Ea era aici pentru micuţa Patty.

Conversaţia Ritei cu Peter se prelungea cam mult. Apoi, deodată, auzi glasul lui Peter:

- Unde eşti, Helen?

Se întoarse în salon. Peter părea mulţumit de conversaţia telefonică. îi păru rău că era atât de uşor de manevrat.

- Din păcate, va trebui să ne întrerupem audiţia, zise ea, este cam trziu.

- Aşa este, Helen, îmi cer scuze că te-am ţinut până la ora asta. Peter îi zâmbea, dar se gândea la Rita.

- Părea mai bine în seara asta.

Helen se forţă să-i zâmbească.

- Asta-i bine, nu?

- Am felicitat-o pentru colecţia asta minunată de discuri.

Helen zâmbi ironic. Ea cumpărase toate acele discuri de pe
strada Oxford.

- încă o dată noapte bună, Helen, zise Peter.

Era o tânără grozavă această Helen, se gândi el. îşi dori să nu mai fie atât de singură şi tristă.

- Noapte bună Peter, răspunse Helen. îţi mulţumesc pentru gestul tău prietenesc.

- Nu dispera, Helen, zise el, ştii...

Ea închise uşa mai repede decât ar fi trebuit, pentru ca Peter să nu vadă că avea lacrimi în ochi.

O dată întoarsă în camera sa, dădu frâu liber lacrimilor. Deodată, avu un gând destul de ciudat. Dacă o părăsea pe Rita nu avea să-l mai vadă vreodată pe Peter Farrington, lucru care nu-i plăcea deloc. Gândurile îi zburară mai departe. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Peter prin intermediul Ritei? Nu i s-ar mai fi deschis o lume nouă. Era prima oară de la moartea lui Christopher că dorea prietenia unui bărbat. Spiritul tău este înlănţuit, Helen. Descătuşează-te... Cu ajutorul lui, reuşise acest miracol. După luni lungi de închistare în disperarea ei ieşise din nou la lumină. Discutase degajat cu Peter, aşa cum făcuse odinioară cu Christopher. Totul fusese minunat până la telefonul Ritei.

încercă să nu se mai gândească la el; pe viitor, se va gândi doar la Patty şi la binele ei.

A doua zi dimineaţa se simţea mai bine şi se duse, ca de obicei, la Rita la spital. Nu era pregătită însă pentru primirea care o aştepta.

Bolnava se afla într-un scaun cu rotile, pe jumătate îmbrăcată; făcuse câţiva paşi prin încăpere la braţul unei asistente şi se simţea foarte slăbită.

Fără a asculta întrebările lui Helen despre starea ei de sănătate, Rita izbucni:

- Mi se pare ruşinos să te întâlneşti cu bărbaţi în apartamentul meu!

Helen o privi o secundă, fără a putea crede ce auzea, apoi roşi de indignare.

-Am sunat după ora unsprezece, iar dacă n-aş fi făcut-o, aţi fi continuat audiţia.

Helen replică, indignată:

- Nu am ce face dacă prietenii tăi sosesc nevinvitaţi şi nu mai vor să plece. Nu contează cine este în vizită, nu pot să-l dau afară.

- Prostii, replică Rita nervoasă; puteai să-l expediezi imediat!

Cum îndrăznea Rita să-i vorbească pe un asemenea ton?

- Dacă apreciezi comportamentul meu ca necorespunzător, pot pleca imediat.

Dar Rita, care avea nevoie de ea, se controlă imediat. Ştia că Helen îi era un aliat de nădejde şi nu putea risca s-o piardă. Iar Peter o convinsese că nu făcuseră altceva decât să asculte muzică. Nu-i făcea plăcere că ascultaseră muzică în doi, dar nu avea ce

face.

Helen se ridicase în picioare.

- îmi voi face bagajele imediat, zise ea.

Rita capitulă.

- Nu te prosti, Helen. Aşază-te aici!

Din nou, Helen roşi.

- Aş vrea să plec. Nu accept să mi se vorbească pe tonul ăsta.

- Nu te prosti, Helen, draga mea. Stai aici, insistă ea, aruncându-i una dintre cele mai plăcute priviri de care era capabilă. Nu mă lua în serios, sunt plictisitor de geloasă. Ar fi trebuit să-mi tai limba, numai să nu te insult. Sunt geloasă! Nu pe tine, prostuţo. Pe Peter care nici n-a simţit când a trecut timpul alături de tine. Stai jos şi nu te mai uita aşa la mine, mă simt foarte slăbită.

Rita continuă să vorbească, insistând că nu era geloasă pe ea ci pe cel care petrecuse cam mult timp cu ea. îşi ceru de mai multe ori scuze.

- Ştii că nu mă pot descurca fără tine, dar încearcă să mă cunoşti puţin. Sunt foarte schimbătoare, oftă ea, sper ca Peter să mă înţeleagă... am primit o scrisoare atât de amuzantă de la Patty, adăugă ea, ignorând faptul că fusese foarte nepoliticoasă cu Helen. Rita era hotărâtă să n-o piardă. Ştii, nici eu nici Patty, nu ne-am descurca fără tine.

Cineva bătu la uşă.

- O, asistentele astea! Se fâţâie toată ziua pe uşi! Voiam să-ţi vorbesc despre întoarcerea mea acasă, l-

am convins pe doctor să-mi dea drumul la sfârşitul săptămânii.

Din nou se auzi bătaia în uşă.

- Intră! strigă Rita.

Uşa se deschise şi în cameră pătrunse un bărbat masiv, care-şi ţinea pălăria în mâini şi un buchet de garoafe în cealaltă.

Era Nigel Cressland.

Rita arăta ca o stafie, aşa că Helen se hotărî să întreprindă ceva. Se postă între Nigel şi Rita.

- îmi pare rău, domnule Cressland, doamna Wade nu vă poate primi.

Rita nici nu-l privi pe Nigel. Stătea cu braţele desfăcute, rezemată de perne, de parcă ar fi fost pe moarte.

- Păcat. Dar parcă am înţeles că astăzi a fost mai bine şi s-a ridicat din pat. Am întrebat o asistentă care mi-a spus că are foarte mulţi vizitatori, aşa că eu, un vechi prieten nu văd de ce n-aş fi putut veni.

Rita se înfioră. Ce brută era Nigel! Şi periculos. Probabil una dintre asistentele noi i-a dat aceste detalii.

- Nu cred că este cazul să... începu Helen.

- Să lăsăm prostiile, i-o reteză Nigel. Te rog să mă laşi singur cu Rita.

Nigel se întoarse spre cea care încerca să simuleze un leşin.

- Hai, Rita, cere-i confidentei tale să iasă din

salon.

Helen roşi, privind-o pe Rita de la care aştepta ordine. Rita
deschise ochii şi o privi cu teamă. Dar de ce naiba se temea de fostul ei logodnic? Pentru că acesta ar putea interveni între ea şi Farrington? Rita îi spuse cu jumătate de glas:

- Da, Helen, lasă-ne, dar nu pleca deocamdată, stai afară să nu intre nimeni altcineva.

- Exact! pufni Nigel. Să nu vină cumva noua cucerire a ta, să mă găsească aici.

Helen ieşi, spunându-şi că dacă Rita avea noroc, Peter nu va veni tocmai atunci.

Nigel o privea Rita, care realizase că nu-i putea evita privirea la nesfârşit, aşa că-l înfruntă. El o scrută fără milă, realizând că şi aşa bolnavă, Rita îl atrăgea teribil.

- Iar acum, draga mea, începu el, vreau o explicaţie pentru felul în care am fost“ plimbat“ de această făptură insipidă, Helen.

- Nigel, nu înţeleg cum vii să dai buzna în salonul unui bolnav, este un gest grosolan.

El dădu capul pe spate şi începu să râdă.

- Dumnezeule! Ia te uită! Ai putea fi o actriţă grovază, draga mea! Biata Rita, doamna Rita căreia îi plac doar gentle- manii manieraţi. Lasă fanteziile astea cu mine, nu-ţi merge.

- Eşti un mitocan! exclamă Rita.

- Aşa mai merge, zise el aşezându-se pe marginea

patului. Hai să ne calmăm, să purtăm o discuţie normală.

- Nu vreau să discut cu tine, zise ea disperată.

- Roşcatele ar trebui să înveţe să se controleze, iubito.

- Du-te naibii, Nigel!

- O, ai revenit la normal! zâmbi el. Iadul va fi fără îndoială adresa mea finală, dar te voi lua cu mine.

- După cum ţi-am mai spus, Nigel, fiecare are dreptul să rupă o logodnă dacă doreşte, sau consideră că partenerul nu-i corespunde.

- Nu lua aerul ăsta moralizator. Când te-am lăsat la Paris, erai decisă să te măriţi cu mine, am fixat chiar şi data şi locul pentru luna de miere. Ai luat de la mine, profitoareo, un cec destul de gras pentru a-ţi cumpăra trusoul de la Paris, iar când te-am căutat la hotel mi-ai spus că nu te mai măriţi cu mine.

Rita se temea de Nigel, dar avea spatele asigurat pentru că bancherul Peter Farrington era îndrăgostit de ea. Iar acum trebuia să lupte pentru el.

- M-am răzgândit în ultimul moment, asta este, zise ea.

- Dar eu n-am făcut acelaşi lucru. Nu te respect, dar vreau să mă însor cu tine, iubito, zise el dispreţuitor.

- Dacă nu mai ai bani, Nigel, de ce nu-ţi găseşti o văduvă bogată... am crezut că...

- Ei bine, nu mai crede nimic! îmi aparţii, te-am cumpărat! îmi datorezi prea mulţi bani, Rita, nu pot

să renunţ la tine numai pentru că vreunui căţeluş de la Paris i s-au aprins călcâiele după părul tău roşcat!

- Nigel, o să-ţi dau banii înapoi...

- Te măriţi cu altul ca să-l sărăceşti şi pe el? Nu, Rita, te vei mărita imediat cu mine. Rita gemu dându-şi ochii peste cap.

- Cheamă o asistentă, Nigel, mă simt foarte rău, leşin!

El îşi aminti că femeia tocmai făcuse o operaţie, o văzu abia respirând, fragilă, fără apărare. Uită de înşelăciunile ei şi de trădare.

- Rita, draga mea, am fost un bădăran, iartă-mă. Rita, sunt la fel de nebun după tine. Sper că voi face rost de bani, am început o afacere nouă. Rita, deschide ochii, vorbeşte-mi!

Rita realizase că trebuia să-l liniştească pe Nigel pentru a câştiga timp, în care să-şi consolideze situaţia cu bancherul din Africa.

- Dragă Nigel, aşteaptă să mă fac bine, să vin acasă şi vom discuta atunci.

El îi promise să aştepte. îi acoperi mâna cu sărutări şi-i promise că va trece cu vederea mica ei aventură de la Paris, iar dacă va câştiga mult în noua afacere îi va dărui ei banii ca dar de nuntă.

Nigel era conştient că se prostise foarte mult cu această femeie, el care nu era un neexperimentat. Ieşind din salonul Ritei dădu peste Helen căreia îi zâmbi.

- Eşti dedicată trup şi suflet Ritei, rânji el. Bine! Ce

demodată eşti! Mă impresionezi, eşti ca un căţeluş dezorientat! Te rog să nu încerci să mă mai ţii la distanţă cu scuzele tale prosteşti dacă mai sun sau trec pe la voi, lucru care se va întâmpla destul de repede!

Helen încleştă pumnii după plecarea lui. Acest bădăran ar fi fost tatăl vitreg al lui Patty!

Intră în salonul Ritei pe care o găsi plângând cu faţa ascunsă în palme.

în acest timp, Nigel era cât pe ce să dărâme o fată cu o fustă scurtă, cu jachetă până în talie, care nu avea mai mult de şaisprezece ani; era bronzată şi frumoasă, aşa că Nigel, un Don Juan convins, n-o lăsă să treacă neobservată.

- Pot să te conduc prin această clinică?

- Da, la doamna Wade, salonul 7, zise ea.

Nigel se lumină la faţă.

- A, da, abia am plecat de la ea. Nu ştiu dacă te va primi, nu se simţea prea bine.

- Dar Pierrot mi-a spus că poate deja să meargă singură, spuse fata. M-a lăsat la intrare şi va veni să mă ia.

Nigel deveni tot mai interesat.

- Pierrot? întrebă el.

- Da, fratele meu, Peter Farrington. îl cunoaşteţi?

- Peter Farrington? repetă Nigel, nu cred...

- Eu sunt Glenise Farrington, mi se spune Glen.

Nigel se înclină.

- Eu sunt Nigel Cressland.

- Fratele meu este logodit cu doamna Wade. Am

primit multe scrisori în care mi-o descrie aşa că voiam s-o cunosc. Am auzit că este foarte frumoasă, abia aştept s-o văd!

Nigel se crispă. Vorbele fetei deveneau interesante.

- Va veni şi Pierrot la doamna Wade?

Glen îi răspunse imediat:

- Da, înainte de ora douăsprezece.

Nigel o privi printre gene, zâmbindu-i ciudat.

- Abia aştept să-l cunosc pe viitorul soţ al Ritei, sunt un vechi prieten de familie.

Glenise Farrington avea şaptesprezece ani, şi o singură pasiune: muzica. Primise deja un premiu pentru interpretare la violoncel, la Johannesburgh. Era drăguţă şi deocamdată neinteresată de bărbaţi. Iar Nigel Cressland era mult prea bătrân pentru ea pentru a-i trezi interesul. Pierrot îi spusese că Rita avea douăzeci şi ceva de ani, aşa că nu i se păru ciudat să aibă un prieten mai în vârstă, ca Nigel.

- Vă rog să veniţi, să-l cunoaşteţi pe fratele meu; este un înger. Vă va plăcea teribil.

Nigel îşi puse mănuşile cu gesturi lente. Această prostuţă din faţa lui nu ştia ce vorbeşte. Făcu eforturi pentru a se comporta normal, o întrebă pe Glenise unde locuieşte; ea îi spuse că locuia cu fratele său la Hyde Park Hotel. Apoi îşi luă rămas bun de la ea şi se îndreptă spre lift. Fetiţa asta nu-i provoca nimic pasional. El nu şi-o putea scoate din minte pe Rita, care-i intrase sub piele. O va face să se mărite cu el, aşa cum promisese, să renunţe la acest Pierrot, sau o

va distruge, căci îi sta în puteri s-o facă.

De cum ajunse la birou, luă o foaie de hârtie şi începu să scrie un bilet pe care-l trimise imediat la clinică.

Glen Farrington ajunsese între timp în salonul Ritei. Helen deschisese uşa cu prudenţă începând să-i spună că doamna Wade se simţea prea rău pentru a primi vizite, dar fata vorbi cu o voce foarte dulce:

- Nu pot nici măcar s-o văd? Sunt Glenise, Rita ştie cine sunt.

Rita auzi acel glas suav şi-şi şterse lacrimile, înviorându-se ca prin farmec.

- Dumnezeule! Sora lui Pierrot! Probabil abia a venit din Africa. Helen, ascultă... Rita începu să toarne la instrucţiuni. Glen trebuia lăsată să intre, este sora logodnicului ei! Rita începu să se aranjeze şi după câteva momente, arăta de parcă n-ar fi plâns niciodată sau n-ar fi trecut prin scena aceea dezagreabilă cu Nigel.

- Ce bine îmi pare s-o cunosc pe sora lui Pierrot, nu mă simt bine, dar te rog să pofteşti, Glen. Când ai venit? Pierrot ştia că vii?

Glen puse florile şi revistele pe masă. Helen ar fi vrut să plece, dar Rita o puse să aranjeze florile, acele oribile garoafe ale lui Nigel, lăsate pe pat.

Glen se trezi faţă în faţă cu logodnica fratelui său, despre care îi scrisese atât de mult. O găsi foarte frumoasă pe Rita, desigur. Şi părea atât de fragilă! Glen fu imediat cucerită de Rita. începu să-i

povestească despre călătoria cu avionul şi despre faptul că mama o lăsase să stea cu Pierrot la Londra atât cât va voi, dacă va intra la colegiul de muzică.

Glen începu să vorbească entuziasmată despre pasiunea ei: muzica. Ochii îi străluceau în timp ce-i vorbea Ritei.

în timpul acesta, Rita îşi făcea calculele. Deja îi era greu s-o suporte pe Helen în apartament, dar acum lucrurile se complicau prin apariţia surorii lui Pierrot. Cu toate acestea, nu putea să nu simtă că vizita surorii lui Pierrot însemna că era aleasa lui.

Helen aranjă florile auzind fără să vrea toată conversaţia. Se gândi la mama lui Peter dorindu-şi să fi venit ea în locul fiicei sale; poate ar intui caracterul imposibil al Ritei descătuşându-şi fiul din ghearele aceste scorpii.

Deodată veni bomba: Helen se întoarse uluită auzind-o pe Glen, care spunea:

- Am cunoscut un vechi prieten al tău, Rita, mi s-a părut drăguţ. Nigel şi mai nu ştiu cum... am stat mult de vorbă...

Tăcere. Helen clipi de câteva ori. Rita roşi, mâinile ei strângând marginea patului.

- Adevărat? Nigel Cressland?

- Da, el mi-a spus numărul camereie tale.

- Nigel este avocatul meu, minţi Rita, nu-mi place ca om dar trebuie să-l suport. Mai ales acum când am fost operată, am lăsat totul pe mâna lui.

Atunci explodă bomba:

- Domnul Cressland mi-a spus că nu l-a cunoscut pe Pierrot, dar se va întoarce când vine şi el, anunţă Glen glorioasă.

Helen privi peste umăr întrebându-se cum va reacţiona Rita. Acum era albă la faţă ca varul.

Consideră că trebuia să intervină, pentru a o scăpa de tortură. După ce se scuză faţă de Glen îi spuse că ar fi mai bine să plece acum şi să revină a doua zi, pentru că Rita nu se simţea prea bine.

Rita prinse ideea din zbor şi adăugă:

- Helen dragă, te rog, atrage atenţia asistentelor că nu vreau să văd pe nimeni astăzi, în afară de Pierrot. Apoi adresându-i-se lui Glen: ştii, Helen este mâna mea dreaptă...

între timp, Helen reuşise s-o scoată pe Glenise din salon.

Rita se uită disperată la ea, cu ochii ieşiţi din orbite.

- Soarta îmi este potrivnică, Helen! De ce naiba a trebuit să apară şi gâsculiţa asta aici? O să-i spună lui Pierrot de Nigel.

- Parcă i-ai spus că este avocatul tău!

- Da, dar Nigel mă va deconspira. Ştie de existenţa lui Pierrot, îi ştie şi numele. O, Helen, mi se apropie sfârşitul!

Helen oftă.

Rita îşi aprinse o ţigară cu degetele tremurând.

- Totul este împotriva mea acum. Tu, probabil, consideri că merit asta...

Helen o privi lung şi-i spuse:

- Nu este problema mea; conştiinţa este o problemă personală.

- Sunt sigură că tu consideri că nu am conştiinţă. Ştiu că nu mă placi, Helen. Nu eşti de acord cu tot ce fac!

Helen se simţea deranjată de acest atac asupra emoţiilor sale. De aceea, zise cu jumătate de glas:

- Ce cred eu nu are legătură cu iubirile tale. Nu mă deranjează că-i încurci pe Nigel, pe Pierrot, poţi face orice, nu este problema mea. Altceva mă deranjează.

Rita dădu ochii peste cap.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Nu-mi vorbi acum de Patty! Am destule pe cap!

- Mda, nu s-ar putea zice că nu ai, spuse Helen dispreţuitor.

Rita clipi repede. Erau momente ca acesta, în care ar fi plesnit-o pe Helen, dar ajutorul ei era nepreţuit în acest moment. Se luptă să-şi regăsească stăpânirea de sine şi evită cu delicateţe subiectul Patty.

Helen trebuia să se asigure că Nigel nu va intra în salon. Dar nu trebui să aştepte prea mult.

„Aşadar pe individ îl cheamă Pierrot şi locuieşte cu sora lui la Hyde Park Hotel. Se pare că v-aţi logodit deja. Era ceva ce trebuia să aflu. îţi urez însănătoşire grabnică, Rita. Abia aştept să te văd!
Nigel“

Ritei începu să-i tremure mâna în timp ce citea. Când ridică faţa spre Helen, era descompusă de ură şi furie, dar nu mai plângea. Nu simţea decât ură pentru Nigel. Dacă acest individ îşi închipuia c-o putea şantaja cu banii pe care i-i dăduse, se înşela! îl va face pe Pierrot s-o ia de nevastă foarte repede, pentru a se simţi protejată.

- Helen, zise ea mototolind biletul lui Nigel. Trebuie să ies imediat de aici. Sună-l pe doctorul meu şi spune-i că vreau să-l văd imediat. Poimâine vin acasă, chiar cu ambulanţa. Nu vreau să mai risc vreo întâlnire accidentală între Nigel şi

Se opri, pentru că bătuse cineva la uşă.

- Pot intra, Rita?

Rita trase aer în piept, dădu disperată ochii peste cap şi exclamă:

- O, nu, Pierrot mai lipsea acum!

Deodată Rita deveni languroasă precum o pisică în călduri, iar furia care i se citise cu o clipă înainte în priviri dispăru. Helen o privea ca pe o minune; nu mai văzuse om care să poată trece atât de repede de la o stare la alta.

- Te rog, spune-i să intre, Helen, zise Rita, după ce se uită în oglindă.

Helen îl invită pe Pierrot să intre. Când îi văzu zâmbetul cald, figura destinsă, îşi aminti seara petrecută în apartamentul Ritei, pacea pe care o adusese pe neaşteptate în sufletul ei.

- Bună, Helen! îi spuse el fericit.

Ea abia răspunse ştiind că în spatele ei se afla

Rita.

- Bună...

Roşi întorcându-se spre Rita.

- Eu plec acum, să aranjez totul acasă pentru sosirea ta. Dacă se schimbă ceva, te rog să mă anunţi.

- Dar ce aud? interveni Peter. Tocmai am văzut-o pe Glen care mi-a spus că nu te simţi bine. Doar nu vrei să părăseşti clinica!

Rita îi aruncă cel mai mieros zâmbet.

- Iubitule, slavă cerului că ai venit! Ia loc. Ce fată drăguţă este sora ta! Ce mult m-am bucurat că a apărut pe neaşteptate!

Helen ieşi.

Pe drum, se gândi: dacă Rita iese săptămâna asta şi vine acasă, o să zacă tot timpul pe sofa, şi nu voi putea pleca la biata Patty. Iar eu i-am promis că mă duc la Bexhill, la sfârşitul săptămânii! Putea să-şi imagineze ce se va întâmpla în lipsa ei în casa Ritei: Peter o va lua în braţe, îi va săruta gura de culoarea cireşei coapte. Va privi în ochii ei mari, va crede tot ce îi va spune ea. Helen simţi mânie dar şi gelozie. Ştia că ar fi vrut să fie în locul Ritei acum, pentru că aceasta se afla în braţele lui Peter.

Capitolul 4

Vocea gravă a supraveghetoarei o trezi brusc pe Patty.

- Patricia Wade, nu mai roade creionul!

Vinovată, Patty lăsă creionul pe bancă.

Cineva începu să râdă. Patty pufni şi ea în râs.

- Dacă ţi se pare că eşti amuzantă, Patricia, te înşeli! Ai putea rămâne aici jumătate de oră după plecarea colegelor!

Patty căpătă brusc un aer disperat, pentru că avea de terminat felicitarea de Crăciun pentru mama ei.

- Vă rog, doamnă!

- Nu mai scoate o vorbă! i-o reteză aceasta.

Patty se întoarse la lucru cu lacrimi în ochi. Avea de făcut o traducere în franceză. O lacrimă îi căzu pe caiet, chiar când se deschise uşa şi o altă profesoară spuse:

- Miss Ponting vrea s-o vadă pe Patricia Wade.

Patty clipi des. Era directoarea şcolii! Ce mai făcuse acum? Pentru ce era chemată la ea?

îşi şterse ochii cu mâna şi porni necăjită spre ieşire. Ura biroul directoarei, deşi era frumos decorat şi foarte cald, cu un covor foarte gros.

Dar nici unei eleve nu-i făcea plăcere să intre acolo pentru că, în general, erau chemate doar cu probleme.

Spre surprinderea ei, directoarea o întâmpină cu un zâmbet afabil.

- Intră, Patricia. Am primit un telefon de la mama ta.

Patty roşi de emoţie.

- Adevărat, doamnă Ponting?

Miss Ponting o privi pe deasupra ochelarilor. Era o femeie cu părul cărunt, îmbrăcată mereu foarte sobru, în costume de lână de culoare închisă. Nu era deloc interesată de această Patricia Wade, pe care o considera unul din elementele negative ale şcolii.

Şcoala nu prea stătea bine cu fondurile, din cauza taxelor foarte ridicate şi a părinţilor care nu le mai puteau plăti uneori. Directoarea era, desigur, interesată de fete ca Elizabet Turner, fiica lui sir Manfred Turner, un personaj bogat şi influent, care contribuia la bunăstarea şcolii.

- Mi-e teamă, draga mea, că-ţi voi da o veste proastă, zise directoarea.

Patty, care nu era obişnuită să gândească repede, o privi pe miss Ponting clipind repede.

- O aştepţi pe miss Shaw? Ei bine, draga mea, te voi dezamăgi, nu poate să vină, unchiul ei s-a îmbolnăvit.

Se lăsă tăcerea, doar pendula îşi continua ticăitul.

- Chiar nu vine, miss Ponting? întrebă Patty după ce trase aer în piept.

- Problemele cu care ne confruntăm, draga mea, ne sunt trimise pentru a ne întări caracterul. Fii bună acum, du-te şi scrie-i lui miss Shaw o scrisoare, explică-i ce mult regreţi că nu poate veni la tine. Mai scrie-i şi mamei tale, mulţumindu-i pentru telefon.

Patty făcu o grimasă. Dacă nu venea Helen, nu putea să iasă din şcoală. Nimic nu se schimba în viaţa ei anostă, şi mai erau atâtea săptămâni până la Crăciun!

Deodată, auzi din nou vocea lui miss Ponting:

- O singură veste bună îţi voi da, Patty, mama ta se simte bine şi se întoarce acasă.

- Atunci eu de ce nu mă pot duce acasă, miss Ponting? izbucni Patty nefericită.

Miss Ponting îi spuse ce aflase de la mama ei; acum când Helen era plecată, stătea altcineva în apartament pentru a o îngriji şi ar fi fost probleme.

- Acum du-te, dragă copilă, zise miss Ponting, spune-i Barbarei că ai voie de la mine să scrii acele scrisori.

Patty era prea disciplinată pentru a mai îndrăzni să comenteze, se întoarse şi ştergându-şi lacrimile porni pe coridor spre sala de clasă. Dar nu intră acolo, ci porni mai departe spre încăperea în care se ţineau tot felul de lucruri ce nu se foloseau prea des, de tipul cizmelor de cauciuc, al cuierelor... Acolo, putea fi singură. Dădu drumul lacrimilor.

A doua zi dimineaţa, Rita Wade făcu duş, se

machie, îmbrăcă un costum frumos din jerse verde închis, îşi puse un lanţ de aur şi cercei asortaţi. Arăta bine şi se simţea puternică. Se aşeză la biroul din salonul ei bine încălzit, şi încercă să-şi estimeze situaţia financiară. Dar curând se plictisi, se duse pe sofa şi luă o revistă Vogue. Mai era jumătate de oră până când urma să vină dragul ei, Peter. Glen se dusese la cumpărături. Draga Glenise! Era o fiinţă foarte domestică şi încerca din răsputeri să ţină locul lui Helen.

Rita zâmbi, apreciind că treburile îi mergeau destul de bine. Doctorul ei o ajutase să se externeze mai devreme, iar Nigel nu mai apăruse cu ameninţările lui; iar de la Peter aştepta cererea în căsătorie. Numai Helen avea probleme; se dusese acasă pentru că unchiul ei se pare că suferise un atac de cord.

Deodată, îşi aminti de fiica sa, care aştepta să fie vizitată. Parcă îi păru rău că Helen nu se dusese la ea. încercă să-i scrie câteva cuvinte pline de înţelegere, ba chiar îi strecură şi o bancnotă, spunându-i să găsească pe cineva care s-o însoţească la cumpărături.

începu să scrie:
Draga mea Patty,
Mamei îi este teribil de dor de tine

Dar sună soneria şi renunţă la scrisoare. Poate Peter venise mai devreme. Nu cumva era Nigel? Se uită pe vizor apoi deschise uşa:

- Patty! exclamă Rita, roşie de uimire.

Patty se repezi la ea şi-i spuse:

- Mamă, am fugit de la şcoală. Nu te supăra pe mine! Am avut bani pentru bilet din rezervele mele. Şi celelalte eleve se duceau acasă. Te rog, lasă-mă să stau şi eu până luni, te rog!

Rita îşi îmbrăţişă fiica. Nu era atât de lipsită de sentimente să nu reacţioneze la vederea copilei sale. Şi în felul său egoist ea dorea ca Patty să fie fericită. Doar era fiica ei! Legătura dintre ele era prea puternică pentru a fi eliminată total. Dar nu voia ca fericirea lui Patty să-i afecteze viaţa. Era prea egoistă, prea interesată de propriile-i plăceri, pentru a se mai gândi la altul. Se gândi doar că Peter urma să sosească dintr-un moment în altul...

închise repede uşa, duse copila în dormitor, închise uşa şi acea uşă. Se aşează în faţa fiicei sale întrebând-o:

- Draga mea, ce s-a întâmplat cu tine? Sunt uluită! Cum ai putut face aşa ceva? Cum?

Patty reuşi să-şi scoată haina şi pălăria, apoi îşi şterse ochii cu dosul palmei. începu să dea explicaţii, că nu se simţea bine la şcoală, că nimeni n-o iubea acolo, nici măcar directoarea pe care se străduia din tot sufletul s-o mulţumească. Aproape toate colegele ei plecaseră acasă. Iar când îi spusese directoarea că Helen nu putea veni, nu mai suportase.

- Mi-era dor de tine şi de Helen, nu vreau pe nimeni altcineva... voiam să fiu acasă...

Rita îşi muşcă buzele. îşi aminti de tatăl lui Patty care nu voia niciodată să plece de acasă, să se distreze cu ea. Era îndrăgostit de casă, unde se simţea cel mai bine, cu ea şi fiica lor. Rita se înfioră să vadă cât de bine semăna Patty cu tatăl ei.

- O, mami, o imploră Patty. Nu mă duci înapoi până luni, nu? Te rog, sun-o pe miss Ponting şi roag-o să nu se supere. Vreau să fiu şi eu acasă în week-end ca şi celelalte colege, atât.

Rita nu ştia cum să procedeze. Cum putea s-o păstreze pe Patty aici, cu Glen şi Peter? Era o situaţie pe care n-o anticipase. încercă disperată să găsească o soluţie la situaţia neaşteptată în care o pusese fiica sa.

îi şterse lacrimile lui Patty, îi aduse nişte dulciuri. Patty începu să molfăie o bomboană privindu-şi mama cu ochii umflaţi de plâns. Apoi, uitându-se pe una din revistele mamei sale, pufni în plâns, apoi în râs. Rita se înfurie.

- Nu te comporta ca un copil prost, spală-te pe faţă, eşti murdară, zise ea.

- Da, mami, zise Patty ascultătoare.

Rita îşi încleştă mâinile disperată. Era prea târziu să mai scape de Patty. Se gândi s-o roage pe Helen s-o ia pe Patty la ea, dar descoperi că nu putea face asta. Când o sunase mai devreme să afle când venea Helen, aflase că bătrânul unchi era pe moarte. Era evident că Helen nu-l putea părăsi. Numai dacă ar fi

avut mai mult timp la dispoziţie! Dar şi ea se simţea prea slăbită pentru a se duce acasă la familia Shaw s-o ducă pe Patty.

Se auzi soneria. Rita simţi că tot dormitorul se învârte cu ea. Era păcat că trebuia să facă faţă unei crize, mult prea repede după operaţie.

Era Peter sau Glenise; oricum, era pierdută. Peter va afla astfel că avea o fiică de unsprezece ani şi că era mai bătrână decât spusese.

Până ajunse să deschidă uşa, Ritei îi veni o idee divină. Ochii începură din nou să-i strălucească. Da, asta era singura cale. Singura! Nimeni nu avea să ştie ce-i va spune între patru ochi lui Peter.

Se duse spre baie şi-i spuse lui Patty:

- Du-te în camera ta şi citeşte până vin după tine.

Patty o privi ciudat.

- Dar nu mă trimiţi înapoi, nu?

- O să mai vedem, zise Rita, oricum o să vorbesc cu miss Ponting la telefon.

- O, mami, începu Patty să bâzâie.

Rita închise uşa. Soneria suna de parcă vizitatorul ar fi fost nerăbdător.

Era Peter.

- Nu te simţi bine încă. Cum se face că nu este nimeni aici să te ajute?

- Nu contează, mă simt bine, îl linişti Rita. Apoi, contrar politicii ei de a se feri să facă primul pas, se apropie de el ridicând ochii ei mari, cărora el nu putea să le reziste. Era o privire care îl făcea să

moară de pasiune dar s-o şi protejeze.

- O, frumoasa mea! exclamă el. Te iubesc, Rita. Mărită-te cu mine cât mai repede, nu mai pot trăi fără tine...

Cu un oftat, Rita se relaxă.

- Te vei mărita cu mine, nu-i aşa? Ştiu că eşti femeia potrivită pentru mine, Rita, simt asta.

- Pierrot, iubitule, murmură ea.

- Vrei să te măriţi cu mine? insistă el.

Ea continua să zâmbească privindu-l. Ce frumos era! Ce tânăr! Căsătoria cu el ar fi fost total diferită de cea cu plictisitorul Tom! Ar duce-o în Africa acolo unde banii nu erau o problemă şi ar duce o viaţă plină de lux alături de el.

Deodată Rita se eliberă din braţele lui, se aşezară pe sofa, iar ea îşi rezemă capul de umărul lui.

Pierrot continuă:

- Rita, nu mi-ai răspuns la întrebare...

- înainte de a-ţi răspunde, dragul meu, va trebui să ştii ceva foarte important.

Rita se opri. Uşa salonului se deschise şi Patty dădu buzna. Aşa era Patty, apărea tocmai când nu trebuia, se gândi Rita.

Patty începu:

- Mamă, pot să iau...

Apoi se opri ca electrocutată. Peter se ridică. Pe moment nu scoase o vorbă fiindu-i imposibil să articuleze vreun cuvânt.

Rita roşi, apoi păli.

- Patty, draga, mea sunt ocupată acum. Du-te în camera ta. Asta fu tot ce reuşi să articuleze.

Peter o privea confuz.

Desigur, nu credea că fetiţa în uniformă era fiica Ritei. Era prea mare. Avea în jur de unsprezece ani, se gândi el. Probabil era vreo nepoată.

- Stai jos, Pierrot, îi spuse Rita pe un ton ridicat. Acum vezi că avem de discutat. S-ar putea să nu mai vrei să te însori cu mine după ce...

- Nici vorbă! Dar cine este copila?

- Fiica mea adoptivă!

- Dar de ce nu mi-ai vorbit despre ea până acum?

Rita clipi des.

- Vezi, Pierrot am tânjit după libertate şi fericire, iar micuţa Patty a fost mereu o problemă pentru mine. Am vrut să-ţi spun la Paris, dar am renunţat pentru că ea nu avea nici o legătură cu noi, cu dragostea noastră. Dar acum când m-ai cerut de soţie am simţit că trebuia să-ţi spun.

Peter era la fel de uluit.

- Dar ce faci cu un copil adoptat, mai ales de vârsta ei? Asta dovedeşte că eşti destul de bătrână pentru a-i fi mamă!

Rita simţi că pământul începe să-i fugă de sub picioare. Continuă să creeze şi să-i explice întreaga poveste. Cu şase ani în urmă, când Patty avea doar patru ani, părinţii ei muriseră într-un accident. Mama lui Patty fusese verişoara Ritei şi nu mai avea alte

rude decât nişte mătuşi bătrâne. Rita şi soţul ei adoptaseră fetiţa. Acum Patty nici nu-şi mai amintea de părinţii ei şi-i spunea Ritei mamă.

- Când eram la Paris, Patty se afla la internat, continuă ea.

Peter continua s-o privească ciudat. Cu şase ani în urmă,
Rita avea în jur de douăzeci de ani. Era în primul an de căsătorie, probabil.

- Ai un suflet suflet mare, Rita, zise el. Mă surprinde însă că soţul tău a fost de acord cu înfierea, mai ales că şi tu erai un copil pe atunci.

Rita lăsă privirea în jos. începu să se teamă pentru povestea ei. Insistă că fetiţa se numea Wade şi nici nu ştia că este adoptată.

- Dar când se va căsători va trebui să prezinte certificatul de naştere, o atenţionă Peter.

Rita simţea că se scufundă. Dar trebuia să aibă grijă de viitorul ei insistând că Patty va fi în altă ţară când se va căsători. Se afundă în minciună, spunând că regreta adopţia fetei. De aceea, nu-i spusese despre ea.

- Sigur că ai fi aflat de existenţa ei la Crăciun când Patty ar fi venit acasă.

- Oricum, este prea mult pentru tine, zise Peter. Iartă-mă că te întreb, dar părinţii fetei i-au lăsat mijloace de existenţă?

- Nimic.

- Biata de tine! Nu numai că ai rămas văduvă, trebuie să întreţii şi fata!

Rita roşi. Dar trebui să admită că povestirea ei avusese un succes teribil.

- Cred că am greşit că nu ţi-am spus de la început, zise ea cu privirea în podea.

- N-ar fi schimbat cu nimic ceea ce simt pentru tine; de fapt, ştiind cât te-ai luptat cu greutăţile te iubesc şi mai mult.

Rita răsuflă uşurată, apoi izbucni în lacrimi. Avu în continuare bucuria să fie consolată, să audă că Peter îşi repeta cererea în căsătorie. Vor lua biata copilă cu ei în Africa. El îi spuse că-i plac foarte mult copiii.

Rita se eliberă din îmbrăţişarea lui, îşi suflă nasul, îşi refăcu machiajul cu delicateţe. Totul se întorcea în favoarea ei. Nu era sigură c-o va lua pe Patty cu ei în Africa. Pe moment însă, totul mergea bine; nu mai avea de rezolvat decât necazul cu Nigel şi datoriile ei.

Peter îşi aprinse o ţigară urmărind-o cum se machiază. Se gândi că era foarte tânără şi frumoasă, că îl înduioşase când îi plânsese în braţe, cu puţin timp în urmă. Apoi după ce avu puţin timp de gândire începu să se întrebe ce motiv avusese Rita să ascundă acest lucru faţă de el. Nu spusese nimic despre fetiţă nici în timpul discuţiilor intime. Nici Helen nu pomenise nimic. Ce ciudate creaturi sunt femeile! se gândi el. Nu le înţelegea.

De fapt el începu să se îndoiască de ea, amintindu-şi frânturi din spusele ei, din amintiri, mai ales că Rita se plângea de singurătate, ceea ce nu era adevărat. Avusese întotdeauna fetiţa.

Ce ciudat!

Dar acum după ce o sărutase, Peter nu avea puterea să judece corect.

Dornică să aducă amănunte, Rita îi spunea acum că o rugase pe Helen să nu menţioneze existenţa fetiţei.

- Am vrut să fiu eu cea care să-ţi spună despre această biată fată adoptivă.

Peter zâmbi îngăduitor.

- Nu trebuia să te ascunzi de mine, iubita mea.
- Mai vrei să mă mărit cu tine, Pierrot?
- Desigur!

Rita îi întinse fericită mâna, iar el i-o sărută.

- Va trebui s-o înfiez şi eu, zise el. Dar mi se pare ridicol ca la vârsta ta să ai o fată atât de mare. Toată lumea trebuie să afle că este adoptată, mai ales Helen...
- Desigur, toţi prietenii mei ştiu că este adoptată. Nu vreau să-i spun nici lui Helen. Vreau ca fetiţa să ştie că eu sunt mama ei, să nu se considere adoptată.

Lucrurile erau prea complicate pentru Peter Farrington; oricum, Rita avea un suflet nobil. în cele din urmă, promise să nu spună nimănui despre

Patty , doar familiei lui.

- Le-am spus că ai douăzeci şi doi de ani, iubito, n-ai putea avea un copil atât de mare. Şi apoi nici măcar nu-ţi seamănă.

- Are părul cu reflexii roşii, începu Rita, asta pentru că seamănă în familia mea.

- Cheam-o din nou, să mă uit mai bine la ea, zise Peter, doar o să-i fiu tată vitreg!

Rita avea reţineri şi parcă nu mai voia să intre în toate detaliile afacerii Patty. Era conştientă că făcuse ceva îngrozitor, că-şi trădase din nou biata copilă. Dar se baza pe faptul că dacă ei îi va fi bine şi Patty o va duce bine. Trebuia să se mărite cât mai repede, să plece la Nairobi pentru ca Peter să nu-i cunoască nici un prieten, care s-o trădeze.

Ştia că înoată în ape foarte tulburi şi că risca mult. Nu spera decât să se descurce cumva. Important era să rămână iubita lui Peter. Fizic putea corespunde pentru că arăta mult mai tânără decât era.

Deja parcă vedea în ziare anunţul căsătoriei pe care o aştepta atât de mult. Căsătoria cu tânărul bancher o ajuta să facă rost de bani, să-şi plătească datoriile, mai ales către Nigel. După aceea el nu va mai avea cu ce s-o ameninţe şi va putea începe o viaţă nouă alături de Pierrot.

Capitolul 5

Unchiul lui Helen muri în acel week-end.

Helen se simţea foarte rău, de parcă ar fi fost condamnată să-i piardă pe toţi cei dragi. La moartea unchiului George, simţi că pierde un drag şi bun prieten. Din fericire, pentru ea nu mai trebui să rămână în casa rudelor ei după înmormântare. Mătuşa sa îi spusese că se putea duce de acum să-şi vadă de propria sa viaţă, căci era plicitisitor să stai cu o bătrână invalidă care nu făcea nimic altceva decât să tuşească.

Aşa că, Helen se întoarse în apartamentul Ritei unde găsi o atmosferă schimbată. Lipsise două săptămâni. în aceste paisprezece zile primise două şocuri din partea Ritei. O sunase într-o dimineaţă şi fusese uimită să afle că Patty se afla acasă. Aranjase să poată lipsi o oră de la căpătâiul unchiului său pentru a o vedea pe Patty, care o primi cu multă bucurie.

- Mama mi-a spus că pot să stau câteva zile acasă. Voi avea un tată nou, care acum se numeşte unchiul Peter. O, Helen, este grozav! Am jucat cărţi cu el, este un bărbat minunat, nu seamănă cu unchiul Nigel...

Acela fusese primul şoc. Când ieşi Patty din cameră Helen se întoarse uimită spre Rita, pentru a primi o explicaţie.

- Patty a venit pe neanunţate, şi i-am spus lui Pierrot că este fiica mea adoptivă. El nu mă crede atât de în vârstă încât să am o fiică de doisprezece

ani. O, Helen, te rog să nu fii şocată...

Rita roşi, citind dispreţul din ochii lui Helen. Prima ei reacţie fusese de a părăsi apartamentul şi de a o lăsa pe Rita să se descurce; nu voia s-o mai vadă vreodată, îi era silă de ea.

Dar în secunda următoare ceea ce-i spuse Rita îi făcu imposibilă plecarea.

- Eu şi Patty vom avea mult mai multă nevoie de tine, acum când mă voi căsători cu Peter. El doreşte ca Patty să locuiască la noi, dar n-o voi lua imediat în Africa, pentru că trebuie să-mi pun căsătoria pe baze solide, mai întâi. O s-o las la şcoală, sub oblăduirea ta. Dacă nu-i place la Sf. Cyprian vei găsi altă şcoală. Dar în primele şase luni vreau să fiu singură cu soţul meu...

Helen ridică disperată ochii la cer. încă o dată această îngrozitoare femeie reuşise să-l „îmbrobodească“ pe Peter. Bietul, ignorantul, Peter! Nu ştia dacă să-i pară rău pentru el sau să se înfurie.

în privinţa lui Patty, după ce o văzuse atât de fericită, cum mai putea s-o abandoneze? Cine ştie ce se putea întâmpla în viaţa furtunoasă a mamei sale?

Patty se întoarse la şcoală cu o stare de spirit mai bună, iar Helen îşi reluă munca în casa Ritei eliberând-o astfel pe Glen, care abia mai făcea faţă sarcinilor domestice pe care le găsea plictisitoare, de altfel.

Oare cum acceptase Glenise apariţia neaşteptată

a copilul adoptiv al Ritei?

- Ştii ceva, Helen? îi spusese Glenise într-o zi. Mi se pare că Rita este un suflet atât de nobil! Abia se căsătorise când a adoptat-o pe Patty! Deşi sunt rude...

Helen evită privirea Glenisei.

- Patty este o fetiţă minunată, zise ea.

- Dar o mare problemă pentru Rita. Va fi şi pentru Pierrot. Nu ştiu cum se va împăca la gândul că va avea o fiică de unsprezece ani!

- A spus el asta? o întrebă Helen.

- O, nu, lui îi plac copiii, dar cred c-ar vrea s-o aibă pe Rita doar pentru el o vreme, răspunse Glenise, apoi ieşi din încăpere lăsând-o pe Helen să se gândească la tema dată.

Tot restul zilei, Helen nu se gândi decât la observaţia Glenisei. în adâncul inimii era revoltată că Glenise o considera o fire nobilă pe Rita, când aceasta era cea mai îngrozitoare dintre femei! Cât despre felul în care va afecta existenţa lui Patty căsnicia lui Pierrot... dacă acesta ar fi ştiut că Patty este fiica Ritei, poate s-ar fi răzgândit. Nu era de mirare că Rita îi spusese c-o va lăsa pe Patty la şcoală după plecarea la Nairobi.

Oare Rita se va căsători cu Pierrot?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se temea pentru tânărul şi încântătorul Peter.

îl văzu destul de mult în zilele acelea, dar

niciodată singur.

Sfârşitul lui noiembrie o găsi pe Rita plină de reuşite, de speranţe. Din motive inexplicabile, Nigel nu apăruse să-i facă necazuri; se temuse că o dată ce va citi anunţul căsătoriei ei în ziare îşi va face apariţia. Dar acesta păstra o linişte ciudată. Rita se temea chiar de ceva sinistru. Il făcu pe Peter să fixeze data căsătoriei la Crăciun.

Rezolvase chiar şi problema datoriei la bancă; îi spusese directorului că deşi domnul Cressland îşi retrăsese garanţia, se va căsători curând cu bancherul Farrington, aşa că putea plăti imediat după căsătorie datoria.

Directorul băncii, impresionat de numele lui Farrington, îi spuse Ritei să nu-şi facă probleme. Cu sau fără garanţia domnului Cressland, putea continua să beneficieze de bani.

Rita se întorsese acasă foarte bine dispusă.

- Steaua mea norocoasă s-a ivit din nou, o informă ea pe Helen. O dată ce voi fi soţia lui Peter, va străluci şi mai tare, vei vedea, Helen. Voi fi o soţie minunată, iar după un timp o voi aduce pe Patty la Nairobi unde voi fi şi o mamă foarte bună. Iar când voi avea mulţi bani, nu te voi uita, Helen.

- Nu am nevoie de nimic, zise ea evitându-i privirea.

- Nu vrei să dai uitării faptul că m-am declarat mai

tânără şi am spus că Patty este fiica mea adoptivă? Nu vrei să mă vezi fericită cu Pierrot?

Helen privi în ochii aceia languroşi, în totală contradicţie cu sufletul ei întunecat; era adevărat, nu voia s-o vadă pe Rita căsătorită cu dragul ei Pierrot. Nu suporta ca aceasta să-l atragă în plasa pe care i-o urzea cu atâta grijă.

Preferă să părăsească încăperea decât să-i răspundă Ritei.

Rămânând singură în apartament în după-amiaza aceea, Helen ascultă Ceaikovski, muzica pe care o ascultase de multe ori cu Christopher, dar şi cu Peter.

Acesta sosi pe neaşteptate să-şi vadă logodnica.

Era o după-amiază rece de iarnă, cu un vânt tăios.

- O! Asculţi muzica mea preferată, Helen, constatase el.

Ascultaseră în tăcere apoi, Peter îi spusese:

- Ştii că aveam nevoie de muzica asta, Helen?

- Să mai pun un disc?

- Te rog! Apoi începuse să-şi umple pipa. După aceea, amintindu-şi că Ritei nu-i plăcea mirosul de pipă o stinse, aprinzându-şi o ţigară. Urmări în timpul acesta trăsăturile lui Helen; avea o mină tristă, era palidă. Cu toate acestea, era o tânără atât de drăguţă şi-i făcea plăcere să fie cu ea.

Se gândi la lunile care trecuseră de când o cunoscuse pe Rita. De atunci, începuse să ducă o viaţă haotică, ceea ce nu era pe placul lui. Era genul

de om căruia îi plăceau plimbările în aer liber, sportul, dar cel mai mult îi plăcea să nu aibă probleme. Iar de când o cunoscuse pe Rita, avusese... Se gândi la viaţa lor viitoare. O plăcea mult pe Rita, dar fără să ştie din ce motiv, începuse să i se contureze în minte ideea că nu voia viaţa pe care o plănuia Rita. îi plăcea teatrul, dar nu şi petrecerile care se ţineau lanţ. Rita părea că se hrăneşte cu ele, după ce se întorsese acasă. Desigur ea dormea târziu dimineaţa, şi din acest motiv nu putea merge cu el la călărie. în casă păstra o căldură exagerată, la care el abia putea să reziste, ca să nu mai vorbim de acele lumini artificiale care-l deranjau. Se întrebă dacă Ritei îi place viaţa de ţară. Spera doar ca o dată ajunsă la Nairobi, Rita să nu-şi prelungească viaţa de petreceri din Londra.

Rita continua să fie un semn de întrebare pentru el. Afirmase că-i place muzica şi chiar cumpărase multe discuri, dar nu le asculta niciodată. Nu voia să petreacă ore de linişte, de tihnă, alături de el, ci doar să facă dragoste.

Putea tolera diferenţele dintre ei atâta timp cât erau împreună şi se afla sub vraja ei. Numai când era singur şi avea timp să reflecteze, ca acum, făcea comparaţie.

Recunoştea acum că nu era nimic mai plăcut decât să stai în faţa focului, ascultând muzica lui Ceaikovski, urmărind luminile din ochii lui Helen. Nu

voia să fie deranjat de nimic din exterior. Era fericit astfel. Privind-o pe Helen, se întrebă ce oare mai era în sufletul ei, căci nu mai vorbiseră din seara în care ea-i povestise despre Christopher.

Deodată, se auzi soneria, care întrerupse brutal atmosfera aceea superbă. Peter se încruntă.

- Chiar trebuie să răspunzi?

Helen oftă. Şi ea se relaxase şi era fericită.

- Trebuie să fie Rita, obişnuieşte să-şi uite cheile.

- Deschid eu, se oferi Peter.

înainte ca Helen să se ridice, el era deja în hol. Glen era la cinema cu o prietenă. Dar inima lui Helen se strânse dintr-o dată când auzi glasul neplăcut al lui Nigel.

- Da, parcă sora mea mi-a vorbit de dumneavoastră, îl auzi pe Peter. Vă rog, intraţi.

Apoi i se adresă în şoaptă lui Helen.

- S-a terminat cu Ceaikosvki, a venit avocatul Ritei!

Luată prin surprindere, Helen reacţionase cu întârziere.
Acum era inutil să regrete că nu se dusese ea să deschidă, să rezolve cumva cu Nigel. Se temuse mereu că acesta va apărea într-o bună zi la uşa Ritei şi atunci vor începe problemele.

Helen, care nu era o intrigantă ca Rita, nu prea ştia cum să se descurce în situaţii ca aceasta. Urmări cum Nigel dădu buzna în salon. Continua să se uite la

el, neştiind ce ar trebui să facă, sau cum ar reacţiona Rita în astfel de cazuri. Acesta părea bine dispus.

- Ce mai faci, dragă domnişoară Shaw? o întrebă el din politeţe.

Helen roşi, ştiindu-se privită de Peter. Câteodată îi fusese milă de acest iubit de care Rita se descotorosise, dar nu şi acum. Nigel dovedise că nu merita înţelegerea nimănui.

Apoi Nigel se întoarse spre Peter:

- Drăguţ acest apartament, atât de bine încălzit, pe o vreme ca asta!

- Mai ninge? întrebă Peter, voind să converseze cu el.

Nigel se aşeză fără să fie invitat, aruncându-i priviri
maliţioase lui Helen, apoi lui Peter. Aşadar el era noul iubit al Ritei. Prea tânăr pentru ea! Acest biet prost nu va putea ţine în frâu o femeie ca Rita.

Cei doi bărbaţi discutară despre vreme, guvern, apoi despre Africa de est.

- Sunteţi norocos că trăiţi într-un oraş ca Nairobi. De fapt, se spune că în Africa se fac bani în zilele noastre...

- Da, se pare că este un loc cu care Dumnezeu a fos foarte darnic. Peter deschise tabachera şi exclamă: am uitat să cumpăr ţigări!

- Nici o problemă! zise Nigel întinzând mâna spre cutia de pe masă, dăruită chiar de el Ritei.

Lui Peter i se păru că acest avocat al Ritei cunoştea prea bine lucrurile din încăpere, spre deosebire de Helen, care dădea disperată din colţ în colţ, aşteptând să apară Rita.

După un moment, Peter zise:

- Domnule Cressland, aţi aflat că ne vom căsători înainte de Crăciun?

Helen nu mai respiră. Văzu cum Nigel strânge pumnii, dar numai atât.

- Rita nu mi-a spus nimic, de fapt. Am aflat câte ceva de la sora dumneavoastră, la clinică.

Peter se încruntă auzind că Nigel pronunţase numele de botez al Ritei. Presupuse că acest individ era un vechi prieten al Ritei, din moment ce-şi permitea să vorbească astfel despre ea. Nu-i plăcea acest domn Cressland. Era ceva neplăcut în felul de a fi, în figura lui care încerca să pară foarte indulgentă, era foarte bine şi atent îmbrăcat. într-o dimineaţă, pe când se aflau pe strada Bond Rita încercase să-i sugereze că era cazul să-şi refacă garderoba şi avea nevoie de un croitor londonez. Peter începuse să râdă afirmând că pentru un bărbat era de ajuns să fie foarte curat, mereu bărbierit, cu cămaşa curată. Cât despre croiala hainelor sale, putea să nu fie după ultima modă.

Helen vroia să pregătească ceaiul, dar nu îndrăznea să-i lase singuri pe cei doi. Se temea de ce

ar putea face sau spune Nigel. Abia aştepta să sosească Rita!

Nigel zise:

- N-am văzut-o pe Rita de câteva săptămâni. După ce a fost operată, am avut gripă, apoi am fost plecat o vreme. Dar sper că Rita v-a spus că se aştepta la vizita mea.

- N-a făcut-o, zise Peter.

Nigel ridică din sprâncene, iar Peter se încruntă. Acest individ nu-i plăcea de loc, deşi nu putea spune din ce motiv. Ştia, totuşi, că nu este bine să-şi formeze prea repede o părere despre cineva. Cu toate acestea, în nici una din discuţiile sale cu Rita, ea nu-l menţionase pe Nigel Cressland.

în acel moment uşa se deschise şi apăru Rita.

Nu sunase la uşă. Spre deosebire de alte daţi, avusese cheile la ea, descuiase, şi se năpustise în salon făcându-şi intrarea triumfal. Văzuse maşina lui Peter în faţa casei şi era supărată că nu fusese acasă să-l primească.

- Bună seara, începu ea, dar se opri brusc în prag văzându-l pe Nigel. Păli, dar lui Nigel i se păru că nu fusese nicicând mai frumoasă ca acum. Era îmbrăcată într-un costum violet de catifea, cu guler alb de dantelă. Purta pălărie de aceeaşi culoare, cu pene, iar părul roşu tiţian îi cădea pe umeri. Privind-o, Nigel realiză că nu exista femeie mai frumoasă ca ea şi că o dorea mai mult ca oricând.

Se ridică şi veni spre ea.

- Draga mea! exclamă el. Ce mai faci?

Helen urmărea scena îngrozită. Se temea că Rita va leşina dintr-un moment în altul. Rita lăsă să-i scape pachetul pe care-l avea în mână, iar Nigel se aplecă să-l ridice. Helen observă privirea Ritei când luă pachetul din mâna lui Nigel; exprima teamă şi ură.

Dar ca întotdeauna Rita se controlă imediat. Era o actriţă înnăscută, îşi spuse Helen, nu fără oarecare admiraţie.

- Ce surpriză, dragul meu Nigel! exclamă Rita. Ce mai faci? Nu mă aşteptam să te găsesc aici! Tu, când ai venit, Peter?

Peter era şi el vrăjit de felul în care arăta logodnica sa. Se repezi să-i ia blana, de care Rita nu apucase să se dezbrace şi privind în ochii ei, care de obicei lăsau să se vadă iubirea, se lovi ca de un zid, nemaicitind acea încântare care apărea în ochii ei frumoşi. Cu câteva minute înainte, Peter se simţise bine, fusese relaxat ascultând muzică alături de Helen. Deodată apartamentul Ritei prinsese viaţă subit, dar se şi încărcase de energie negativă.

- Ti-am cunoscut logodnicul, Rita, începu Nigel.

Rita îşi muşcă buzele. Ea, care-l cunoştea prea bine pe Nigel, ştia ce se ascunde în spatele acestor vorbe. Aşadar, sosise ceasul răzbunării lui, aşa cum fusese prevenită. Nu ştia cât de departe va merge Nigel. Nu ştia dacă avea intenţia s-o distrugă definitiv sau nu. Poate nu voia decât să fie considerat

avocatul ei.

- Fă un ceai Helen, i se adresă cam fără menajamente tinerei care asista neputincioasă la scenă.

Helen care abia aştepta să scape din acea atmosferă tensionată se şi duse la bucătărie.

Rita se aşeză pe sofa şi întinse mâna după ţigară, dar cutia era goală.

Nigel care o studia foarte atent printre gene, făcu o mişcare în direcţia ei.

- Am un pachet cu ţigările preferate ale Ritei în buzunarul paltonului, zise el.

- Bine, zise Peter rece.

Ţigările preferate ale Ritei, se gândi Peter. Acest individ era prea familiar cu ea! Peter se duse spre fereastră, simţind deodată că nu-i plăcea atmosfera din Londra, încărcată de ceaţă, că prefera ţinuturile însorite de acasă. De altfel, nu se simţise niciodată bine în apartamentul Ritei, unde avea senzaţia că se află într-o seră supraîncălzită. Iar acest avocat al ei îi displăcea teribil.

Rita veni spre el.

- Crede-mă, dragul meu, Nigel este ultima persoană pe care aş fi vrut s-o văd!

- Dacă aveţi doar probleme de serviciu, de ce nu le rezolvaţi în orele de program? La birou, eventual.

Nigel care revenise cu pachetul de ţigări îi oferi Ritei una pe care i-o şi aprinse. Peter simţi ceva

ciudat în felul în care avocatul făcu acest lucru.

După ce se aşezară, Nigel le spuse:

- M-aţi considera impertinent dacă aş întreba când vă veţi căsători?

Rita bâlbâi un răspuns.

- în ... în preajma Crăciunului. Apoi se hotărî: ştiu că avem unele lucruri de discutat, dar voi veni la biroul tău, Nigel.

- Te rog să vii, te aştept de mult timp.

Deodată, Peter se ridică:

- Dacă nu te superi, Rita, aş vrea s-o iau pe sora mea de la Odeon, ca să nu vină singură până aici. între timp, vei putea discuta cu domnul Cressland.

- Ar fi foarte bine, zâmbi Nigel. Cred că aţi cunoscut-o pe cea mai tânără membră a familiei? Pe viitoarea fiică vitregă?

- A, da , Patty, zise Peter.

Rita interveni.

- Cred că trebuie să te grăbeşti, Pierrot, să n-o pierzi pe Glen... Rita închise repede uşa care dădea spre hol întorcân- du-se spre Nigel furioasă.

- Cine te crezi Nigel? Cum îţi permiţi să vii aici?

între timp, Peter o văzu pe Helen care pregătea ceaiul în bucătărie şi-l izbi ca de obicei paloarea ei. Fata asta petrecea prea mult timp în acest apartament supraîncălzit, îşi spuse el. Deodată îi veni o idee.

- Helen, ia-ţi paltonul şi vino cu mine s-o luăm pe

Glen de la Odeon.

- Dar trebuie să pregătesc ceaiul...

- Nu-i nimic, o să-l facă Rita! Voi vorbi cu ea despre tine. Sper că este conştientă de tot ce faci pentru ea! Ştii ceva, Helen, simţi el nevoia să-i facă o bucurie, luna viitoare, va fi Bach la Albert Hall şi te vom lua cu noi.

- O, abia aştept! Dar nu pot merge cu tine, Peter, Rita s-ar supăra. Cu aceste vorbe, Helen se întoarse la bucătărie.

Eşti un om prea bun, mult prea bun pentru Rita Wade, se gândi ea. Păcat că nu poţi vedea ce scorpie de femeie vei avea de acum lângă tine!

Nigel îi spuse răspicat Ritei că nu era dispus să renunţe la ea.

- Vei rupe logodna cu bancherul tău, brusc şi fără explicaţii, aşa cum ai făcut şi cu mine! Ai acest week-end la dispoziţie pentru a încheia cu el!

Cu aceste vorbe, Nigel plecă pentru a nu mai da ochii cu Peter.

Helen, care se întorsese cu ceaiul, o găsi pe Rita nervoasă, cu ochii în lacrimi.

- Nu vreau să renunţ la Peter, i se confesă ea. O să-i spun adevărul şi vom lupta împreună împotriva lui Nigel.

- Ştie ce i-ai spus lui Peter despre Patty?

- Nu, murmură Rita.

Imediat auziră vocile lui Glen şi Peter care se întorseseră. Erau atât de tineri şi fericiţi, încât Helen

se simţi dintr-o dată foarte bine văzându-i.

Rita nu-şi putea permite să fie văzută de Peter cu ochii înroşiţi şi o rugă pe Helen să-i spună că se retrăsese în dormitor din cauza unei dureri teribile de cap.

Peter, Helen şi Glen băură ceaiul simţindu-se foarte bine împreună, acum când Rita nu era de faţă. Helen făcu glume chiar! Glenise o privea cu multă dragoste pe Helen, de care se ataşase foarte mult. Rita şi Helen aveau cam acceaşi vârstă, se gândi Glen, dar Rita părea mult mai bătrână. Helen era o fată simplă, neafectată, cu care se putea discuta orice.

- Rita se cam grăbeşte să se mărite cu Pierrot! constată Glen. Nu ţi se pare, Helen?

Ea nu răspunse dar roşi. Se simţea vinovată ştiind că o ajută pe Rita să-l îmbrobodească pe Peter. De multe ori ar fi vrut să fugă departe de această casă, dar o oprea gândul că astfel Patty rămânea singură.

- De fapt, Pierrot are planurile lui. Cred că vrea s-o aducă pe mama aici, pentru că ea insistă să vadă cu cine se va căsători singurul ei fiu!

Helen oftă.

- Vreau să fiu sinceră cu tine, Helen, continuă Glen, nu cred că mamei i-ar plăcea Rita.

Helen roşi şi mai tare.

- De ce spui asta, Glen?

- Nu ştiu; Rita nu este genul de femeie pe care-l agrează mama. Este foarte frumoasă, fascinantă

chiar, dar... tu, ce crezi Helen?

Helen, ca de obicei, nu îndrăznea să spună ce gândeşte. îşi spuse că Glen era o fată foarte isteaţă pentru că reuşise mai repede decât fratele ei să vadă adevăratul chip al Ritei. Probabil era doar o chestiune de timp până când Peter va realiza şi el toate astea.

- Nu cred că trebuie să ne amestecăm... începu Helen. Dacă Peter o iubeşte...

- Helen, mi-aş fi dorit ca fratele meu să se fi îndrăgostit de tine! se confesă Glen. Cred că şi ţie ţi-ar fi plăcut, insistă ea privind-o insistent.

- Peter este un bărbat minunat, dar...

- Da, este. Eu şi mama îl adorăm. Nici nu ştii cât de mult este iubit la Nairobi! Helen, tu crezi că Rita l-ar face fericit?

Helen încercă să răspundă ceva dar se bâlbâi lamentabil, apoi ieşi repede din încăpere.

Simţea o dorinţă nebună de a-i spune lui Peter adevărul despre Rita. Cu toate acestea n-o făcu, nu avea nici un drept s-o facă. Peter Farrinton era un bărbat matur, care îşi croia singur destinul.

Tocmai când vru să iasă din clădire se întâlni cu el.

- Bună ziua, Helen. Sora mea este aici?

- Da, este.

- în acest caz, ai aflat noutăţile!

- Că trebuie să pleci acasă? Da!

- Sunt lucruri foarte grave acolo, altfel n-aş părăsi Londra chiar înainte de căsătorie! Oricum, va trebui s-o amân.

Helen simţi o bucurie inexplicabilă.

- Te întorci înainte de Crăciun?

- Posibil, dar nu voi şti cu siguranţă până nu ajung acasă, să văd despre ce este vorba.

Helen plecă, repetându-şi că nu era bine să-l iubească pe Peter Farrington; era al Ritei.

Rita îl lăsă să aştepte jumătate de oră pentru a arăta ca scoasă din cutie.

- Draga mea, nici nu ştii cât de greu îmi este să-ţi dau vestea!

- Pierrot! Pierrot! exclamă ea prinzându-l după gât.

- Mă voi întoarce imediat ce se rezolvă cazul unchiului meu, sper să fie înainte de Crăciun, dar nu sunt sigur!

- Pierrot, murmură Rita cu capul pe umărul lui, de ce nu ne căsătorim acum? De ce să aşteptăm până atunci? Putem obţine o licenţă specială înainte de plecarea ta...

- Nici nu începe discuţie, draga mea! Aş putea pleca mâine! Şi apoi, mama după cum ţi-a spus Glen, vrea să asiste la nunta mea. O voi aduce cu mine la întoarcere.

Rita rămase fără vorbe. Era mai rău decât

anticipase.

- Pierrot, începu ea, te iubesc atât de mult! Nu pot îndura gândul că vei pleca fără să ne fi căsătorit!

- Draga mea, mă bucură să aud această declaraţie, dar nu-mi pot nesocoti mama!

Rita începu să verse lacrimi amare.

- Asta înseamnă că nu mă iubeşti aşa cum te iubesc eu! Dacă aş refuza eu de data asta, să mă mai căsătoresc cu tine? Cum ai reacţiona?

- Cred că glumeşti, zise Peter.

El începu să-i spună despre planurile mamei sale. Fusese întotdeauna ataşat de ea. Doamna Farrington nu l-ar fi iertat dacă s-ar fi căsătorit fără ştirea ei!

Peter încheie promiţându-i că va petrece după-amiaza cu ea.

Dar numai la gândul că va trebui să revină în apartamentul ei supraîncălzit, se înfioră. De aceea, se duse şi cumpără două bilete la o comedie, pentru a evita o după-amiază în intimitate cu Rita.

Rita care se gândise să adopte altă strategie, văzând că prima dăduse greş, se hotărâse să fie cea mai dulce şi mai mieroasă dintre femei. Dar între timp primi telefon de la Nigel care o puse pe jar cu ameninţările lui. O cuprinse durerea de cap şi refuză să meargă la teatru cu Peter.

- O poţi lua pe Glen în locul meu, îi sugeră ea.

- Glen are deja întâlnire cu cineva, cred c-o voi lua pe Helen, dacă nu te superi.

- Nu mă supăr, dar ai putea găsi pe cineva mai interesant, spuse Rita ridicând din umeri.

Peter nu voia pe altcineva mai interesant. Voia o fată simplă, fără complicaţii, o companioană plăcută, cu care să se bucure de o comedie bună.

La început, Helen îl refuză, dar apoi îi spuse cu vocea ei melodioasă:

- Mi-ar face plăcere să te însoţesc la teatru, Peter.

Peter se dovedi un partener foarte plăcut, amuzant chiar, şi se bucurară împreună de comedie. Era şi el, ca şi Helen, un bărbat foarte simplu, care iubea bucuriile simple ale vieţii, fără complicaţii, ascunzişuri. El realiză pentru a nu ştiu câta oară că se simţea mai bine cu Helen decât cu Rita. îi remarcă pielea foarte albă şi fragilă, neatinsă de cosmetice, frumuseţea ochilor de culoarea cerului înnorat, părul blond lăsat liber pe umeri. El realiză dintr-o dată că nu se grăbea la femeia cu care voia să se căsătorească. Era chiar îngrijorat de ceea ce simţea.

- Tu cum te mai simţi, Helen? o întrebă dintr-o dată, după ce se amuzaseră copios de replicile scânteietoare ale comediei.

- Mai bine, parcă viaţa mea trece mai uşor de la o vreme.

- Asta este bine, Helen. Ştii, uneori în viaţă ţi se închide o uşă chiar în faţă, dar nu trebuie să disperi pentru că ţi se deschide o alta... Cred că ţi-ar plăcea mult acasă la mine, Helen. Şi mama ţi-ar fi foarte

dragă. Avem o grădină minunată, de care îngrijeşte singură... Mama vrea să asiste la cununia mea, aşa că o voi aduce cu mine la întoarcere... de fapt, nu ştiu ce va spune despre căsătoria mea, Helen, se confesă el. Iar faptul că mă însor cu o femeie care are o fiică adoptivă nu i-ar face prea mare plăcere...

- Da, şi Glen mi-a spus acelaşi lucru...

La întoarcere Rita îi aştepta mai aranjată şi mai frumoasă ca oricând. Helen o privi cu o strângere de inimă. Ce bărbat se putea împotrivi unei femei atât de frumoase ca ea?

- Du-te şi pregăteşte ceva de băut, Helen, se răsti Rita.

Helen roşi, ieşind din încăpere. Şi-o imagină pe Rita în
braţele lui Peter.

încă o dată îşi spuse că nu trebuia să-l iubească pe Peter Farrington; nu va fi niciodată al ei. Nu putea suferi din nou.

După ce aduse băuturile, se auzi strigată de Rita:

- Helen, ce naiba ai pus în băuturile astea?

Roşi din nou.

- îmi cer scuze, dar nu mă simt prea bine, nu ştiu ce s-a întâmplat.

Rita ridică din umeri şi se duse să le pregătească singură. Nu avea timp să-şi facă probleme acum din cauza ei. Şi de fapt, nu voia ca ea să stea în aceeaşi

încăpere cât îşi beau cocteilul. Iar peste puţină vreme urma să vină şi Glen. Păcat! Nu putea fi singură cu logodnicul ei, aşa cum şi-ar fi dorit, pentru a-l prinde din nou în mrejele ei.

Cu Nigel reuşise să aranjeze lucrurile destul de bine. îi promisese că după plecarea lui Peter îşi va lua inima în dinţi şi-i va trimite o telegramă la Nairobi, prin care-i va comunica decizia ei de a rupe logodna. Apoi îl va însoţi pe Nigel la Stockholm, înainte de Crăciun. Iar Nigel se lăsase aparent liniştit de vorbele ei.

Desigur, cu mintea ei complicată, Rita plănuise să-l păcălească. Trebuia doar să facă în asa fel încât el să nu afle când se întorcea Peter. Se gândise să închirieze acest apartament, să se mute undeva într-un hotel, în provincie, unde să-i primească pe Peter si pe mama lui, la întoarcerea de la Nairobi. Peter vorbea mereu despre viaţa de la ţară, neînţelegând cum îi plăcea ei viaţa la Londra. Locuind la ţară, îi va face o impresie bună doamnei Farrington, probabil. Va învăţa golf, va face plimbări lungi si va duce o viaţă simplă. Mai ajunsese la o altă concluzie, între timp. Helen constituia o primjedie pentru ea. Fata asta stia prea multe, si nu mai suporta acea permanentă acuzare din ochii ei. N-o va lăsa pe Helen s-o cunoască pe doamna Farrington. Ii va da un preaviz de o săptămână, chiar când Peter va pleca din Londra. La întoarcere el, n-o va mai găsi pe

Helen. Iar Patty, ei bine, si Patty va trebui să accepte că Helen nu mai exista în viaţa ei!

Capitolul 6

A doua zi, Peter dădu buzna dis-de dimineaţă în apartamentul Ritei pentru a-şi lua rămas bun de la ea; avionul lui pleca la prânz.

Ca de obicei, îi deschise Helen, căci Rita, nu obişnuia să se trezească la ora aceea.

Cu toate că se grăbea să-i dea vestea logodnicei sale, Peter avu timp să observe că Helen arăta foarte bine, îmbrăcată sport, cu o eşarfă asortată în păr. Era gata să înceapă treaba în casă şi primul lucru pe care-l făcuse, fusese să deschidă larg geamurile, să lase să pătrundă aerul curat de afară.

Privindu-l pe Peter, Helen avu o strângere de inimă la gândul că poate, nu-l va mai vedea vreodată. Se obişnuise cu felul lui foarte plăcut de a fi. Cu fiecare zi se îndrăgostea tot mai mult de el. Şi cu atât mai mult o dispreţuia pe Rita. Privind-o lung, îi spuse:

- Helen, să ai grijă de tine cât voi lipsi, să nu slăbeşti mai mult. Eu şi sora mea ţinem foarte mult la tine.

Aceste cuvinte fuseseră rostite cu afecţiune. Helen se răsuci pe călcâie, dispărând în bucătărie sub pretext că pusese ibricul de cafea pe foc.

O dată ajunsă în bucătărie, se strădui să-şi liniştească inima care bătea să-i spargă pieptul. Bătu la uşa Ritei, apoi intră. Cum putea Rita oare să

doarmă în aerul acela supraîncălzit?

- Ti-am spus să nu mă trezeşti până când ...

- Foarte bine! în acest caz, îi voi spune lui Peter că dormi.

Rita se ridică imediat, aprinse lampa de pe noptieră, căscă,
apoi se uită la ceas.

- Ce naiba caută Peter aici, la ora asta?

- A venit să-şi ia rămas bun; pleacă la ora douăsprezece.

Rita scăpă câteva cuvinte nu prea ortodoxe, înşfăcând un halat.

- Infernal! Ce oră şi-a ales să-şi ia rămas bun! Trebuie să-mi fac baie, să mă machiez... nu mă poate vedea astfel.

Helen continua s-o privească, remarcând că Rita, cu faţa unsă cu creme grase, fără pic de machiaj era chiar urâtă. Simţi pornirea de a deschide uşa şi de a-l chema pe Peter s-o vadă aşa cum era.

în timp ce Rita se îmbăia şi se îmbrăca, Helen pregăti micul dejun pentru Peter.

- Ce bine miroase! exclamă el. Voi mânca totul. Noi, bărbaţii, suntem nişte fiinţe foarte egoiste.

- Şi femeile sunt la fel, remarcă Helen, poate chiar mai egoiste!

- Nu se poate afirma asta! Femeile nu sunt egoiste, sau poate nu sunt foarte egoiste! Uite,

mama mea nu este. Obişnuia să facă totul în casă pe vremea când tata nu prea avea bani. Mă voi gândi la voi, la tine şi la Rita, când voi fiu la Nairobi. Sunt liniştit că Rita este pe mâini bune. Şi tu eşti lipsită de egoism, Helen. Ca să nu mai vorbesc de Rita, care a înfiat acea fetiţă şi a avut grijă de ea atâta timp.

Helen nu apucă să-i răspundă pentru că apăru şi Rita scoasă ca din cutie, total schimbată de ceea ce fusese cu puţin timp în urmă.

- O, Pierrot! exclamă ea, afectată. N-am crezut că despărţirea va veni atât de repede!

- Voi încerca să mă întorc foarte repede, draga mea. Sunt însă liniştit că te las pe mâinile lui Helen...

Rita oftă căci Helen ieşise din încăpere.

- Helen îşi iese foarte uşor din sărite, nu ştiu ce este cu ea, începu ea. Câteodată, este cam brutală cu mine. Am nevoie de cineva mai calm şi mai apropiat, care să mă îngrijească.

- Am crezut că Helen este cea mai potrivită, draga mea. Pare foarte devotată familiei tale.

- Oamenii nu sunt întotdeauna aşa cum lasă să se vadă, dragul meu Pierrot. Iar când nu este nimeni în vizită, Helen....

Peter se încruntă dar începu să mănânce şi astfel se lăsă tăcerea. Nu se împăca la gândul că Rita n-o vedea cu ochi buni pe Helen. Şi Glen o iubea pe Helen, chiar îi spusese de multe ori că Rita era cea care o călca pe nervi, nu Helen.

Sosi şi ea, iar Rita făcu o grimasă. îl voia pe Pierrot numai pentru ea; dar făcu efortul de a-i zâmbi lui Glen.

După micul dejun, Helen şi Glen se retraseră discret pentru ca Rita şi Peter să rămână singuri. Rita se agăţă disperată de gâtul lui, insistând asupra faptului că dacă ar fi fost căsătoriţi, lucrurile ar fi decurs altfel, iar el îi promise printre sărutări că va reveni cât de curând. Cu toate că simţea că pasiunea lui pentru această femeie strălucitoare se mai răcise, Peter îi răspunse la sărutări, afirmând că o iubea la fel de mult. Nu voia s-o lase într-o stare de incertitudine. Veni şi clipa în care Peter trebuia să plece spre aeroport însoţit de Rita.

îşi luă rămas bun de la Helen, care îl privi de parcă privea o stafie. Imediat ce închise uşa în urma lor, ea dădu frâu liber lacrimilor.

Dar nu trecu nici jumătate de oră şi sună telefonul, iar Helen răspunse cu inima strânsă. Era Nigel Cressland, care o căuta pe Rita.

- Mi se pare normal să-mi spui că nu este acasă, zise el; transmite-i c-o aştept la ora două la Caprice.

- Nu va putea veni, se aventură Helen, îl conduce la aeroport pe domnul Farrington.

Nigel începu să râdă.

- Ce înduioşător! în acest caz, o s-o sun după-amiază.

Glenise, care-şi condusese fratele numai până la Devonshire, sosi cu o mină tristă.

- Bietul Pierrot! exclamă ea, nu prea era vesel, ca de obicei. Iar Rita se agăţa ca un scai de el, accentuând cu patetismul ei despărţirea! N-aş vrea ca fratele meu să se însoare cu ea, Helen. La început mi-a plăcut, dar pe zi ce trece îmi displace tot mai mult. Cred că şi Peter s-a cam plictisit de ea, deşi nu recunoaşte deschis.

- Nu poţi face nimic, Glen...

- Helen, îmi iubesc mult fratele; este un om minunat şi nu vreau să-l văd însurat cu Rita. Se va plicitisi imediat de ea, pentru că nu este omul care să stea cu o femeie numai pentru felul în care arată. O, Helen, de ce nu te-a cunoscut pe tine înaintea ei? Şi tu îl iubeşti Helen, sau mă înşel? Spune-mi, te rog.

- Ce copilă eşti, Glen! exclamă Helen cu obrajii roşii.

- îl iubeşti, ştiu asta!

Deodată, Helen izbucni în lacrimi, iar Glen o îmbrăţişă, încercând s-o consoleze.

- Draga mea, nu plânge! Ştiu că-l iubeşti!

***

în săptămâna care urmă plecării lui Peter, Helen fu nevoită să trăiască în condiţii destul de ciudate în casa Ritei Wade. Aceasta se schimbase total; nu mai încerca să pară apropiată de ea, nu-i mai spunea nimic, era distantă şi secretoasă şi o trata din ce în

ce mai mult ca pe o angajată, şi nu una favorizată.

Evita orice discuţie despre Peter. Nici măcar nu-i spuse cum ajunsese la Nairobi.

Dar într-o zi, pe când Rita era plecată, sosi o telegramă de la el. Rita care veni acasă ca adusă de un presentiment, i-o smulse din mână fără nici o explicaţie.

Din fericire, Glen îi scrise de la Devonshire, spunându-i că Peter ajunsese cu bine, că muncea foarte mult. Fata încheia cu cuvintele:

„ Peter m-a întrebat de tine şi mi-a spus să-ţi transmit dragostea lui“

Helen citi de câteva ori aceste cuvinte.

într-una din dimineţi, Rita era într-o stare deplorabilă. Helen bănui că se datora unei scrisori de la Peter în care acesta îşi amâna întoarcerea. Nu ştia decât că Nigel Cressland venea tot mai des în apartamentul Ritei. în ziua aceea se lămuri totul.

Rita se afla la birou, părând foarte ocupată.

- Ia loc, te rog, aş vrea să-ţi spun ceva, începu ea. Poate vei fi şocată...

- S-a întâmplat ceva? o întrebă Helen.

Rita îi evită privirea. Ştia că nu are nici o justificare pentru ce voia să facă, dar ca şi în alte cazuri găsi o scuză.

- Ai muncit bine de când ai venit în casa mea, Helen, dar din nefericire, mă aflu în situaţia în care

nu te mai pot păstra. Vei părăsi casa imediat; desigur, îţi voi da referinţe excelente.

Helen roşi; nu se aşteptase la asta. Lovitura era mult prea neaşteptată pentru ea.

- înţeleg că vrei să plec. De ce, Rita?

- Ti-am mai spus, nu am ce să-ţi reproşez, dar nu mai am nevoie de tine. Voi pleca de aici împreună cu fiica mea. Chiar de mâine. Am închiriat apartamentul deja, iar directoarea şcolii mi-o va trimite pe Patty exact acolo unde vom locui de acum înainte. Sau nu crezi că sunt capabilă să-mi îngrijesc singură fiica? Ti-am citi de multe ori îndoiala în priviri, Helen. Te voi plăti o lună în avans, desigur.

Helen încercă să refuze dar Rita era hotărâtă, aşa că trebui să capituleze.

Se gândi că banii îi vor prinde bine, căci nu avea din ce să trăiască până va găsi altă slujbă. După ce murise unchiul ei, mătuşa se dusese să locuiască la o rudă, o doamnă la fel de bătrână. Iar ea care acceptase slujba numai pentru a fi aproape de Patty!

Ce dezamăgită va fi micuţa când Rita îi va spune că Helen nu mai voia s-o vadă!

- Aş fi vrut să fiu cu Patty de Crăciun, încercă ea.

- Da, ar fi fost frumos, dar este imposibil, o lămuri Rita.

- Mi-ai putea da adresa unde se va afla Patty? I-am cumpărat cadouri pentru Crăciun...

Rita se încruntă. Helen făcuse ceea ce ea, ca

mamă, uitase să facă; să-i cumpere fiicei sale daruri de Crăciun. Se va duce repede să-i ia un urs, ceva...

- Pot să-i duc eu darurile tale, deşi nu trebuia să-ţi cheltuieşti banii pe ele.

Helen începu să se simtă foarte nefericită. Nu înţelegea de ce voia Rita să-i taie orice legătură cu fiica sa.

- Măcar să mă laşi s-o duc la un spectacol de pantomim', cum i-am promis, ce zici Rita?

Rita se ridică, luă o ţigară, şi o bătu încet cu ambele capete de birou. Nu răspunse. Hotărâse ca Helen şi fiica ei să nu se mai vadă vreodată. Ruptura de Helen Shaw trebuia să fie definitivă.

Mintea ei punea la punct în acest timp tot felul de scheme periculoase. Ea însăşi se afla într-o situaţie fără ieşire, şi de aceea, era forţată să ia măsuri extreme, bazându-se doar pe noroc.

De la plecarea lui Peter se confruntase cu tot felul de probleme dezagreabile; printre acestea era Nigel Cressland.

îl văzuse des în ultimul timp; îl minţise că-i scrisese deja lui Peter în Kenya că rupea logodna cu el. închiriase pe bani buni apartamentul, prin intermediul unui agent din West End, singurul care ştia viitoarea ei adresă pentru că se ocupa de afacerile ei. îl instruise să nu dea pentru nimic în lume această adresă şi mai ales să-i trimită acolo

scrisorile lui Peter, singurele care o interesau.

închiriase pentru ea şi Patty camere într-un sat îndepărtat de graniţă, West Mayling, care se afla în preajma unei mori şi a unei cascade într-o regiune superbă. Dorea s-o impresioneze pe doamna Farrington.

Rita ştia că viaţa într-un asemenea loc era insuportabilă pentru ea, dar probabil, Patty se va bucura de viaţa pe care o vor duce. Nici măcar Nigel n-o va găsi în sătucul acela. Va dispărea pur şi simplu, până în ziua în care se va căsători cu Peter.

Glenise era singura căreia trebuia să-i dea adresa; îi scrise spunându-i că se retrăgea acolo din motive de sănătate.

A doua zi, Rita întoarse spatele Londrei pe care o adora. Important era să-l poată determina pe Peter s-o ia cât mai repede de nevastă. Numai dacă acesta nu-şi va aduce mama cu el! Era puţin probabil că acest lucru se va întâmpla pentru că Peter fixase deja data întoarcerii la Londra şi nu putea să nu-şi aducă mama.

Peter era în sine un motiv de îngrijorare. îi scria misive pline de farmec, dar oricât ar fi vrut să creadă că nu era aşa, el nu mai era la fel de îndrăgostit. Ea îi scria uneori şi de două ori pe zi, amintindu-i cât îl iubea. îi reamintea că era a lui trup şi suflet, că se pregătea pentru căsătorie.

Nu-i spusese nimic despre intenţia de a o

concedia pe Helen. Dar trebuia s-o facă. Şi întrucât ştia că el ţinea la Helen, trebuia să facă uz de şiretenie.

„ N-am vrut să ştii până acum, dragul meu Pierrot, dar am probleme financiare mari, mai ales cu impozitele astea atât de ridicate. A trebuit să-mi închirez apartamentul şi să mă retrag la ţară. Din nefericire, a trebuit să renunţ şi la Helen, nu-mi mai puteam permite s-o plătesc. N-a vrut să accepte un salariu mai mic, aşa că a trebuit s-o las să plece în altă parte.“

Cam aşa suna scrisoarea pe care o avea în minte. Spera doar să n-o pună pe Helen într-o lumină prea bună, iar Peter să vrea din cavalerism s-o ajute, sau cine ştie să se însoare chiar cu ea ştiind-o lipsită de mijloace de trai.

- Mă vei lăsa s-o văd pe Patty, Rita? insistă Helen.

- Sunt sigură că ai înţeles punctul meu de vedere. Patty va rupe toate legăturile cu trecutul.

- Dar nu-ţi înţeleg motivele, Rita...

- Te rog, nu-mi cere explicaţii. Este problema mea, nu a ta. Plec din acest apartament mâine dimineaţă la ora zece. înainte de asta voi da cheile agentului. Strânge-ţi lucrurile şi insist să accepţi un salariu în plus, ca şi referinţe.

Se lăsă tăcerea. Helen se simţea cumplit de rău. Această concediere nu numai că venise pe neaşteptate, dar pentru Patty va fi chiar o lovitură.

Iar Peter... plecarea din casa asta va atrage

ruperea oricărei legături cu el. Nu-l va mai vedea vreodată. Nu va şti când se va întoarce; de fapt va ieşi din viaţa ei la fel de neaşteptat aşa cum intrase. El care însemnase atât de mult pentru ea.

Rita, pentru a-i da lovitura de graţie, îi spuse cu un zâmbet pervers:

- Dacă vei vrea să ştii când ne vom căsători, vei vedea anunţul în ziare. Iar acum, te rog să mă scuzi, am multe probleme de rezolvat. Dacă vrei să te duci să-ţi vezi mătuşa du-te, nu mai sta să răspunzi la telefoane. Nu mai sună nimeni, toate lumea ştie că plec din oraş. Nici măcar Nigel nu sună, este la Paris.

***

După o săptămână, Helen citea o scrisoare care-i parvenise la micul apartament în care locuia cu mătuşa sa. Era singura adresă pe care o putea da. Nu avea locuinţă. După acea bruscă respingere din partea Ritei, acceptase singura ofertă, cea a mătuşii, de avea grijă de ea şi de cealaltă bătrână, cu toate că apartamentul lor era mic şi prea aglomerat.

Helen acceptase oferta. Făcea curăţenie, gătea pentru cele două bătrâne. De fapt, era bucuroasă să le fie de ajutor.

Se afla în camera de zi, plină de lucruri fără rost, des- perechiate, care aparţineau celor două doamne, şi pe care le îngrămădiseră acolo nevrând să renunţe la nimic; piese de porţelan din servicii de altădată, cărţi, tablouri, care erau ale familiilor lor de generaţii.

Se simţea ca şi cum ar fi dormit într-un muzeu cu miros de vechi, îşi spuse Helen citind scrisoarea lui Glen, adusă de la apartamentul Ritei.

„Rita nu s-a dezminţit! Câtă cruzime şi indiferenţă să te concedieze chiar de Crăciun! Nu pot s-o înţeleg, dar poate nici nu este important! Şi îmi place tot mai puţin, pe măsură ce aud isprăvile ei. Ai fost întotdeauna atât de atentă cu ea! Chiar dacă are probleme financiare nu trebuia să înceapă economiile cu tine...

Mama vrea să te cunoască, indiferent de atitudinea Ritei. Vom veni împreună la tine. Eşti prietena mea şi a lui Pierrot...“

Ce drăguţă era Glen! Ca şi fratele ei, de altfel.

Era singura ei legătură cu Peter. Nu se obişnuia cu gândul că nu-l va mai vedea vreodată. Dar dacă-l vedea, la ce bun?

Pe moment, se simţea cumva în siguranţă primind scrisori de la Glen, aşa că se apucă să-i răspundă. îi scrise că voia să-şi găsească o slujbă la o şcoală, plăcându-i să lucreze cu copiii.

De Rita nu mai ştia nimic, din ziua în care părăsise apartamentul ei. Aceasta îi spusese clar că nu voia să păstreze legătura cu ea. în ceea ce o privea, Helen se simţea bine departe de acea atmosferă plină de minciună, prefăcătorie şi uneltire. Nu-i păsa unde se ducea Rita sau ce făcea; singurul

ei gând era la Patty. Nu suporta gândul că legăturile lor fuseseră tăiate atât de brutal. Patty nu-i scrisese; sau poate nu primise ea scrisorile.... nu suporta ideea că fetiţa era nefericită, că se simţea singură, părăsită...

Se simţi tentată să scrie la colegiu, dar se abţinu doar de dragul copilei. Probabil că Rita îi dăduse explicaţiile ei, aşa că nu avea rost s-o tulbure oferindu-i alte motive. Indiferent ce ar fi simţit faţă de Rita, Helen n-ar fi ridicat un copil împotriva mamei sale. Astfel, cortina tăcerii se aşeză între ele.

Helen puse repede scrisoarea lui Glen în poşetă, îşi luă haina şi căciula, pregătită să plece la cumpărături.

între timp, Nigel înţelese că Rita îl păcălise, lăsându-l să creadă că se despărţise de Peter şi revenise la el. De o săptămână încerca, în zadar însă, să-l mituiască pe portarul de la blocul în care locuise Rita. Liftul tocmai coborâse în această dimineaţă când Nigel îşi luase inima în dinţi din nou sperând că va reuşi măcar acum. Liftierul coborî şi Nigel întrebă de portar. Acesta se dusese să găsească un taxi pentru o doamnă din bloc. Nigel se uită la el. Era nou angajat probabil, pentru că figura lui îi era necunoscută.

- Ascultă băiete, zise Nigel, cred c-ai vrea să câştigi nişte bani... dacă mi-ai spune unde a plecat

doamna Wade...

Băiatul începu să râdă.

- Mi-ar plăcea să câştig, domnule, dar n-o cunosc pe doamna Wade.

- Nici n-ai auzit de ea?

- Ba da, domnule, locuia la 52. Au sosit nişte scrisori pentru dânsa şi portarul mi-a spus să i le dau agentului doamnei.

- Ai vreuna pe aici? întrebă Nigel întrezărind speranţa.

Băiatul încuviinţă.

- Da, domnule, este una. Are nişte timbre străine pe ea.

Nigel îi făcu cu ochiul:

- Hai s-o vedem!

Băiatul se întoarse şi luă un plic dintr-un raft. Inima lui Nigel începu să bată mai tare. Reuşise! Era o scrioare de la Nairobi, adresată Ritei. Nigel se uită în jur să vadă dacă nu cumva se întorsese portarul.

- Aşadar, toate scrisorile trebuie predate agentului doamnei Wade?

- Da, domnule.

- Chiar acolo merg! exclamă Nigel fericit. Pot să i-o duc eu.

Băiatul îl privi cu oarecare îndoială. I se spusese să fie
foarte atent cu scrisorile pe care nu avea voie să le

înmâneze decât domnului Jackson.

Nigel îi flutură o bancnotă prin faţa ochilor.

- Este de-ajuns? întrebă el.

Ochii băiatului începură să strălucească.

- Oho! exclamă el.

Nigel îşi vârî în buzunar scrisoarea de la Nairobi.

- Numai noi vom şti despre ea, băiete. Nu este nevoie să-i spui domnului Jackson, ca să nu intri în belea.

Băiatul înşfăcă bancnota, iar Nigel plecă fericit cu scrisoarea.

Nu voia această scrisoare decât pentru a-şi satisface curiozitatea; voia să afle cum stăteau lucrurile între Farrington şi Rita.

Nu-şi făcu probleme când deschise scrisoarea semnată Pierrot. Primele rânduri aminteau de dorinţa lui de a se căsători cu Rita. Acum, Nigel ştiu cu siguranţă că Rita îl minţise. Nu rupsese logodna cu Peter. Dar următorul paragraf îl făcu să-l citească de mai multe ori uluit. Peter scria:

„ ori de câte ori îmi aduc aminte de fiica ta adoptivă mă gândesc ce lucru bun ai făcut, ce suflet nobil ai, oferindu-i o casă şi dragostea ta! Te asigur că fetiţa nu va afla niciodată de la mine că este adoptată şi nici nu-i va lipsi afecţiunea“

Nigel ajunse la concluzia că exista o singură explicaţie. Peter ştia că Patty este adoptată! Dumnezeule! Chiar şi el era şocat de felul în care o

mamă îşi nega propriul copil, pentru a păstra iluzia tinereţii. Rita era mai rea decât îşi închipuise.

Iar dacă Rita îşi imagina că va scăpa cu asta, se înşela. Patty, copil adoptat! Simţi dintr-o dată dorinţa s-o pedepsească. O va găsi mai curând sau mai târziu şi o va face să plătească. Iar acel idiot din Kenya, care visa să se întoarcă, să se căsătorească cu acea Rita care adoptase un copil de milă, şi el se îndrepta spre dezastru.

Capitolul 1

Era o zi rece pe la mijlocul lui ianuarie, când Patty Wade, îmbrăcată în uniformă, cu beretă verde, mănuşi de lână şi cizme de cauciuc străbătea câmpul care ducea spre Petcombe, satul vecin.

Patty arăta mizerabil. Se simţea mizerabil. Şi mai ales, teribil de singură şi nefericită. Nu avea cu cine să vorbească, să se joace. Mama îi promisese c-o va duce la Londra la un spectacol de pantomimă, dar, ca de obicei, nu se ţinuse de cuvânt.

îşi dorea cu disperare să aibă o prietenă de seama ei, cu care să vorbească pe drumul ăsta lung. Măcar un câine. Se lupta din greu cu lacrimile care-i umpleau ochii când îşi amintea de câini. în prima săptămână când se mutaseră aici, mama fusese mai bine dispusă ca de obicei. Patty găsise un pui de câine mort de frig şi de foame la o margine de drum. Mama nu era acasă, aşa că duse puiul în camera sa, îl boteză Simon şi îl hrăni. îi plăceau teribil ochişorii lui negri, felul în care dădea din coadă, bucurându-se. Când se întoarse Rita acasă, micul animal deveni o amintire pentru că-l azvârli imediat pe scări. Un animal nu putea locui într-o casă recent renovată spusese şi doamna Cowley, care se ocupa de menaj. Rita se răstise la ea:

- Pentru numele lui Dumnezeu, Patty, nu-mi face viaţa mai grea decât este! Parcă spuneai că vrei să

trăim undeva la ţară, că urăşti oraşul! Iar acum ai început să-mi aduci animale în casă!

Patty plânsese cu lacrimi amare, dar care nu avuseseră nici un rezultat. Rita o informă că bietul animal fusese dus în satul vecin la un veterinar care îl eutanasiase, adică îl adormise pe vecie.

De aceea, Patty le considera pe Rita şi pe doamna Cowley criminale fără inimă, care-l omorâseră pe dragul ei Simon. Era convinsă că numai Helen ar fi înţeles-o. Iar când în cele din urmă Rita îi spusese că nici Helen nu va mai apărea vreodată, Patty simţise că era mai singură şi mai nefericită ca oricând. Simţi că nu-şi mai iubeşte mama. începu să-i scrie zilnic lui Helen neştiind că Rita ardea aceste scrisori, fără nici o remuşcare.

Şi întrucât nu venea nici un răspuns, ce putea să creadă biata copilă? Că şi Helen o părăsise.

Iar acum, se simţea mai singură că oricând. Rita o pălmuise de dimineaţă când îi ceruse să trimită o telegramă pe adresa lui Helen; poate că nu primise scrisorile. Rita ripostase că
Helen le-a părăsit şi nu se va mai întoarce vreodată. Patty rămăsese singură după ce Rita, nervoasă, plecase la un club de golf.

Deodată auzi lătratul unui câine. Ridicând privirea văzu un câine mic alergând spre ea. Acesta o ajunse,

sări la ea de bucurie, iar Patty se lăsă în jos pentru ca animalul s-o lingă pe faţă. îi amintea atât de mult de Simon, încât izbucni în plâns.

O doamnă înaltă, cu părul cărunt, care mergea sprijinindu-se într-un baston, văzând-o pe Patty care se juca fericită cu noul ei prieten, exclamă:

- Obraznica asta de Lindy, te-a provocat la joacă! Fii atentă, are dinţii ascuţiţi!

- O, este cel mai frumos animal, o ador!

Doamna îi zâmbi cu prietenie, iar Patty abia aşteptă să se împrietenească. Se prezentară. Doamna se numea Pilgrim şi ieşise la o mică plimbare cu căţeluşa ei, Lindy. Mai avea doi câini, mama şi tatăl lui Lindy, dar îi lăsase acasă fiind cam bătrâni.

- Dar unde este mama ta, iubito? o întrebă doamna Pilgrim.

Patty îşi pierdu brusc bucuria şi fericirea. Lady Pilgrim o întrebă apoi dacă nu avea prietene, iar fetiţa începu să se confeseze. îi vorbi despre Helen care o părăsise fără nici o explicaţie.

- Helen, ai spus? Helen şi mai cum?

- Miss Shaw. Era tare bună cu mine!

- Dar o cunosc pe Helen Shaw! exclamă doamna Pilgrim.

- O! Nu se poate! O cunoaşteţi pe Helen a mea?

Helen îi scrisese adesea Monicăi Pilgrim,

vorbindu-i despre slujba pe care o avea la o fetiţă foarte nefericită. Lady Pilgrim o iubise mult pe Helen pentru că era o fată minunată şi iubita fiului ei Christopher. Cu toate acestea, o sfătuise pe Helen să nu se lase doborâtă de moartea acestuia şi să-şi refacă viaţa. Dar din scrisorile fetei, Monica Pilgrim înţelesese că Helen nu se grăbea să-i urmeze sfatul. Desigur, aflase că doamna Wade o concediase pe Helen chiar de Crăciun fără nici un preaviz sau explicaţie.

- Nu-i nimic, draga mea, dacă mai stai aici o săptămână o vei vedea pe draga noastră Helen! va veni la mine pentru o vreme; bănuiesc că nu ştie că te afli aici.

Patty era în culmea fericirii. Nu putea crede că avea atâta noroc! Helen venea în satul vecin! Insistă ca lady Pilgrim să meargă la ea acasă, să vadă fotografia lui Peter Farrington care semăna atât de mult cu iubitul lui Helen, care murise.

- Ăsta este unchiul Peter! exclamase Patty fericită, venind în fugă cu fotografia din dormitorul Ritei.

Lady Pilgrim studie atent fotografia şi fu la fel de şocată cum fusese şi Helen de asemănarea dintre Peter şi Christopher. Se aşeză pe o canapea cu genunchii tremurând şi lacrimi în ochi. Pălise.

- Seamănă foarte mult cu fiul meu! şoptise ea printre lacrimi.

în clipa aceea, Rita se întoarse acasă. Avea ochii strălucitori,
obrajii îmbujoraţi, şi părea foarte frumoasă. Avea un plic în mână. Se repezi fericită la Patty pe care o certase înainte de plecare ignorând-o pe lady Pilgrim.

- Patty, am vesti minunate! Am primit o telegramă de la unchiul Peter. Pleacă astăzi de la Nairobi si va fi aici peste două zile împreună cu doamna Farrington. Trebuie să le rezervăm camere imediat.

- Mamă, mamă, încerca Patty să-i stăvilească avalanşa de cuvinte, ţi-o prezint pe lady Pilgrim, noua mea prietenă de aici.

- Mă bucur să vă cunosc, zise Rita după ce o examină din cap până în picioare.

- Şi eu mă bucur, doamnă Wade. Privirea Ritei căzu asupra fotografiei lui Peter din mâinile doamnei Pilgrim.

- De unde ştiţi de Peter, nu înţeleg...

Patty explodă, fericită:

- Helen a fost logodită cu fiul doamnei Pilgrim. Ştii că Helen va veni la Petcombe peste două zile? O s-o văd pe Helen, mamă, exclamă ea.

Rita păli. Nu făcu nimic altceva pe moment decât s-o bată părinteşte pe Patty pe umăr, murmurând vorbe de neînţeles.

Lady Pilgrim observă că Ritei nu-i făcuse plăcere

să audă de Helen şi apropiata ei sosire.

- Poate o veţi aduce pe Patty în vizită atunci când va sosi Helen, doamnă Wade.

- Vă mulţumim pentru invitaţie, zise Rita, dar este posibil să nu mai fim aici.

Rita reuşi un zâmbet, dar inima îi bătea puternic şi-i tremurau buzele de ciudă. Ce catastrofă, nici aici nu scăpa de Helen!

Patty izbucni în plâns.

- Unde trebuie să plecăm, mami? De ce nu mă laşi s-o văd pe Helen, draga mea, Helen?

Din nou acest copil făcea totul pentru a o scoate din sărite! Imediat începu să plănuiască să schimbe casa, satul, dar trebuia să se mişte repede, venea Peter! Simţea nevoia să ţipe la fiica ei, s-o pedepsească, s-o trimită în camera ei!

- Vă rog, lady Pilgrim, vreau din tot sufletul s-o văd pe Helen! începu Patty.

- Nu te necăji, draga mea, sunt sigură că ea va face totul să te vadă.

- Dar dacă mami mă duce de aici...

Monica Pilgrim o prinse în braţe şoptindu-i:

- Nu-ţi face probleme, ştii unde locuiesc. Trimite-i pe adresa mea un bilet lui Helen şi dă-i noua ta adresă.

Imediat ce sosi la Petcombe, Helen află că o despărţea foarte puţin de Patty.

- Mi-a displăcut teribil această doamnă Wade, dar fetiţa este o comoară, nu este de mirare că te-ai ataşat aşa de mult de ea.

- Aşadar, aici se ascunde Rita! exclamă Helen.

- Se ascunde de ceva, de cineva?

Helen încuviinţă. Se aşeză în faţa focului care-i lumina faţa dându-i un aer ireal. Era anormal de palidă şi obosită.

Petrecuse un Crăciun şi un An Nou destul de grele, cu mătuşa Emily imobilizată la pat de artrită şi mătuşa Mary bolnavă de bronşită asmatiformă.

Deodată nu mai scoase o vorbă; întoarse capul spre fereastra pe care altădată se uita cu Christopher. Acum, venea aici cu mai puţină durere în suflet, pentru că iubitul ei Christopher trăia din nou prin Peter.

Peter era viu şi adusese viaţa înapoi pentru ea. Se gândea la el, deşi se afla în casa mamei lui Christoper.

- Am rămas fără grai când am văzut fotografia lui Peter, parcă este fratele geamăn al lui Christopher, spuse lady Pilgrim.

Helen încuviinţă.

- Da, numai când îl vezi pe Peter Farrington în persoană observi mici diferenţe; şi oricum, Peter este mai înalt.

- Nu cred c-aş suporta o întâlnire cu el, spuse lady

Pilgrim.

- Nu ai avea de ce să-l întâlneşti şi nici cum, Monica, zise Helen.

- Este foarte posibil, draga mea, domnul Farrinton vine la Old Mill peste două zile. Doar dacă acea oribilă doamnă Wade nu-şi schimbă planurile...

- Peter vine aici? S-a întors din Kenya?

- Doamna Wade a primit o telegramă de la el, îl aşteaptă.

Inima lui Helen începu să bată cu putere. Se întoarse cu
spatele spre foc dar nu înainte ca doamna Pilgrim, care o cunoştea foarte bine, să observe acea schimbare de pe chipul ei.

- Ce este cu tine, Helen, asemănarea domnului Farrington cu Christopher al nostru te-a afectat atât de mult? Sau a început să însemne ceva pentru tine? De asta ai plecat de la Rita Wade?

Helen lăsă capul în jos, luptând să-şi controleze emoţiile.

- Trebuie să recunosc, Peter înseamnă ceva pentru mine, Monica. Am fost foarte deschisă faţă de tine întotdeauna, nu mă pot ascunde. Dar nu din cauza asta am plecat de la Rita. Ea mi-a cerut să plec. Mă urăşte pentru lucrurile pe care le ştiu despre ea.

- Ştiu că nu-i vei trăda secretele, Helen, zise lady

Pilgrim cu blândeţe. Chris spunea că eşti una dintre puţinele femei din lume căreia i se poate încredinţa un secret.

- O, sunt atât de tulburată, Monica!

- Peter Farrington este motivul?

- Da.

- Nu mă surprinde.

- Rita este foarte frumoasă şi ştie să se facă plăcută; dar este femeia cu cel mai urât suflet posibil, Monica... Peter este un om simplu, bun, credul, fascinat de ea. Nu suport gândul că-l va face nefericit!

- El nu are nici cea mai vagă idee...?

- Cred că începuse să aibă, dar asta chiar înainte de a pleca din Anglia!

- Helen, draga mea, va trebui să-l dai uitării pe acest bărbat.

După un moment, Helen adăugă:

- Sunt teribil de îngrijorată pentru micuţa Patty.

- Ai toate motivele, cu o astfel de mamă! S-a bucurat să se joace cu Lindy, îi plac mult animalele, dar acea mamă imposibilă i-a interzis să aibă unul.

- Este tipic pentru Rita...

- îi lipseşti teribil, Helen, mi-a vorbit mult de tine...

- Biata Patty!

- Acea creatură demnă de dispreţ i-a spus că ai plecat din casa lor pentru că n-ai acceptat un salariu

mai mic.

Helen exclamă indignată:

- Nici nu s-a pus problema salariului! Rita a vrut să mă înlăture din cale, asta a fost! N-am luat legătura cu Patty pentru că Rita mi-a interzis! Monica, după ce mi-ai spus nu-mi mai pasă că Rita este mama lui Patty. Fetiţa asta crede în mine şi-i voi scrie să ştie adevărul.

- De ce nu te duci până acolo?

- Pentru că n-aş vrea să dau ochii cu Rita, Monica. I-aş spune ce cred despre ea şi uneltirile ei! Nici peste Peter n-aş vrea să dau. La ce bun?

***

Peter Farrinton şi mama sa ajunseră la Londra, în acea după-amiază. Familia se reunise la hotelul Claridges, căci Glen venea şi ea de la Torquay. Rita, care-l sună imediat pe
Peter, îi sugeră să le lase pe cele două la hotel şi să vină mai repede la ea. Cererea ei atrase un răspuns dezamăgitor de la Peter. Nu-şi putea lăsa singure mama şi sora. Spera ca Rita să-l înţeleagă.

Dar ea n-o făcu. Nu avea timp pentru o femeie dificilă, aşa cum o intuia pe mama lui Peter.

- Poţi veni cu primul tren? întrebă Rita exasperată. Mă iubeşti la fel de mult, Peter?

- O să-ţi spun mâine, fu răspunsul lui.

Peter puse receptorul în furcă apoi se îndreptă spre holul hotelului în care-şi lăsase familia. Se opri un moment să-şi aprindă o ţigară. Avea mâinile reci. Nu-i plăcea de fel clima din Londra, după vremea mereu însorită din Kenya. Nu se simţea bine, era deprimat, cu prea multe gânduri neclare. Primul gând era la Helen.

în timpul acelei lungi călătorii de la Nairobi, avusese tot timpul să se gândească şi realizase că nu Rita îi lipsea, ci Helen.

Şi nu pe Rita voia s-o vadă în seara asta, ci pe Helen.

La Nairobi, avusese multe nopţi albe, realizând că nu voia să se însoare cu Rita, că o iubea pe Helen Shaw.

Tot timpul cât fusese departe, nu se gândise decât la ochii ei trişti, la gura ei cu contururi generoase.

Mama remarcase că Peter al ei nu mai era ca altădată. îl necăjise pe această temă, susţinând că era aşa pentru că simţea lipsa viitoarei sale soţii.

Peter le arătase prietenilor săi fotografia Ritei şi primise complimente. Dar în sinea lui, ştia că nu cu Rita voia să se căsătorească.

Nu se gândea decât la Helen, care iubea aceleaşi lucruri pe care le iubea şi el, Helen cu ochii ei trişti, în

care voia să readucă bucuria.

Iubirea pentru Rita Wade fusese ceva superficial, care dispăruse rapid, încât se întreba dacă existase vreodată cu adevărat.

Dar oare ce simţea pentru Helen era dragoste? Nu cumva doar milă? Helen nu era atât de frumoasă şi strălucitoare ca Rita. Cu puţin înainte de a pleca din Nairobi, îi veniseră idei noi, îndoieli noi. Chipul lui Helen îl urmărea zi şi noapte, spunându-i:

- Ceea ce simţi pentru mine nu este milă. Este dragoste. Iar eu nu pe Christopher îl iubesc, ci pe tine.

Iar Glen puse şi ea paie pe foc.

„ Ştiu că n-ar trebui să spun nimic împotriva Ritei, dar a fost meschină cu Helen, concediind-o chiar înainte de Crăciun!“

Se gândise neîncetat la Crăciunul nefericit al lui Helen, la minciunile şi urzelile Ritei. Cât despre Glen, ea nu ştia să mintă.

Pornise, aşadar, cu inima grea spre Anglia, însoţit de mama sa.

Şi întrucât era o persoană onorabilă, se gândi că era bine să ia legătura cu Rita, înainte de a decide ceva.

Spera totuşi, ca acum, la întoarcere, lucrurile să meargă foarte bine între ei, să fie fericiţi, să se căsătorească, iar fantoma lui Helen să dispară încetul

cu încetul dintre ei.

în acelaşi timp, era şi el, ca şi Glen, indignat de felul în care o tratase Rita pe Helen şi voia să vorbească pe această temă cu ea la modul foarte serios. Iar acum după ce se întorsese la Londra şi vorbise cu Rita ştia că nu-şi doreşte nimic altceva decât s-o întâlnească pe Helen. Din toată Londra ea era cea cu care voia să vorbească.

Glen îi dădu adresa lui Helen, ba chiar sugeră să meargă împreună s-o caute după ce se culca doamna Farrington.

Glen îl privea nedumerită. Peter părea nervos şi obosit; era sigură că-l frământa ceva. Şi chiar ghicea adevărul pe jumătate. Spera totuşi, ca fratele ei să se dezmeticească la timp, să nu încheie căsătoria cu Rita.

Deodată, Peter renunţă la ideea de a o căuta pe Helen, aşa că Glen se duse s-o caute singură. Luă un taxi şi porni spre Earl's Lounge de unde se întoarse după o jumătate de oră cu vestea că Helen se afla la Petcombe în acel week-end.

- Ce caută Helen acolo? îl întrebă ea pe Peter la întoarcere. Este foarte aproape de Rita!

Deodată, auziră o bătaie în uşă; era cineva, trimis de doamna Farrington după Peter. Când ajunse la ea, doamna Farrington întinse o mână spre el:

- Vorbeşte-mi despre Helen, Peter!

- Ti-aş putea vorbi mult despre ea, mamă, este o persoană foarte drăguţă deşi cam neobişnuită. Nu este o femeie care să te atragă fizic la prima vedere, cu toate că este foarte drăguţă. Are ochii expresivi, cei mai frumoşi ochi cenuşii pe care i-am văzut vreodată. Sunt nişte ochi trişti. A avut multe necazuri. Trebuia să se căsătorească, dar logodnicul ei a murit. Semăna extraodinar de mult cu mine, mamă, trebuie să-i vezi fotografiile.

- Nu te mai învârti ca un leu în cuşcă, Pierrot, interveni domna Farrington. Stai aici pe marginea patului, să vorbim. Nu am de gând să te însoţesc la West Mayling; te las să te duci singur. Eu voi rămâne aici cu Glen; iar dacă lucrurile merg bine, vom veni şi noi.

- Ce femeie minunată eşti, mamă! exclamă Peter sărutân- du-i mâna. întotdeauna ştii ce trebuie făcut.

- Nu mă mai flata, vorbeşte-mi despre Helen, îl rugă ea.

Peter îi mărturisi în cele din urmă doamnei Farrington că
deşi era logodit cu Rita o iubea pe Helen. Sfatul mamei fu să discute deschis cu Rita, să-i spună ce simte.

A doua zi, când coborî din tren la West Mayling, Rita se afla pe peron căutându-l din priviri.

Cum putea s-o rupă cu ea chiar acum?

Rita era extrem de fericită; se aruncă în braţele lui.

- Pierrot! în sfârşit!

El roşi stânjenit şi o întrebă:

- Dragă Rita, ce mai faci?

Rita îl prinse de braţ şi porniră spre maşina pe care o închiriase ea. în tot acest timp îl examină foarte atentă, cu bucurie în priviri.

- Cât avem de mers până la Old Mill? o întrebă el de parcă se despărţiseră cu zece minute înainte nicidecum cu trei luni.

- Nu-mi pasă cât este de departe, răspunse ea, nici nu m-ai sărutat!

Peter simţea în tot acest timp că pe Helen voia s-o vadă, deşi Rita purta pe deget inelul lui de logodnă.

- Pierrot, dragul meu! exclamă Rita, teatral ca întotdeauna, sărutându-l.

El încercă să se ferească, dar Rita îi aplică un sărut plin de convingere murdărindu-l cu rujul ei strident. Peter se şterse, vădit dezgustat.

- Pierrot, abia cum îmi dau seama că mama ta şi Glen n-au venit! exclamă ea din nou.

- Mama este obosită după zborul acesta lung. S-au hotărât să rămână deocamdată la hotel şi Glen a rămas cu ea. Dar Patty ce face?

- Te aşteaptă.

Ajunseră la Old Mill, iar Peter exclamă de bucurie

la vederea casei vechi în curtea căreia se afla şi o moară veche dezafectată, o grădină cu copaci frumoşi, deşi destul de bătrâni.

- Ce loc minunat! exclamă Peter.

Doamnei Cowley, care le ieşi în întâmpinare, Rita i-l prezentă pe Peter ca logodnicul ei.

- Doamna Farrington şi cumnata mea n-au sosit încă dar va trebui să le păstrăm camerele, o informă Rita.

Mama şi Glen nu vor veni aici niciodată, gândi Peter, dar nu avu curajul să o spună cu voce tare.

Patty le ieşi în întâmpinare şi-l salută cu bucurie pe „unchiul Peter“

în timp ce doamna Cowley o chemă pe Rita să discute nişte probleme de ultimă oră, Peter află de la Patty, care-l prinsese de mână şi-l conducea peste tot, că Helen se afla în satul vecin.

- Unchiule Peter o poţi ruga pe mama s-o aducă din nou pe Helen?

Peter roşi.

- Este o situaţie stânjenitoare, draga mea, începu el.

- Te rog, unchiule Peter, începu Patty dar se opri imediat speriată pentru că o văzuse pe Rita venind spre ei. Patty îi dădu drumul la mână şi fugi. O, Doamne, copila asta era speriată de propria-i mamă? se gândi el.

- Pierrot, începu Rita mieroasă ca de obicei, ce-ţi spunea Patty?

- Mă ruga să te conving s-o aduci pe Helen înapoi, zise el încet.

- Ce copil prost! scăpă Rita. N-am de gând s-o aduc înapoi pe Helen nici dacă mă rogi tu, Pierrot.

- Nici nu te-am rugat Rita; nu este problema mea. Deşi tot nu ştiu cum te-ai descotorosit de ea.

- Helen mi-a cerut mai mulţi bani.

Peter ridică din sprâncene.

- Mă mir, Glen a aflat cu totul altceva de la ea!

Rita păli. începu să tremure nervos.

- Parcă spuneai că nu este problema ta! Helen Shaw a fost o simplă angajată. Nu văd de ce te-ar interesa dacă o mai angajez sau nu!

- Aşa este, Rita, să renunţăm la discuţia despre ea.

- Tu şi Glen vă înşelaţi în privinţa lui Helen, nu este atât de nevinovată cum vrea să pară. Pierrot, dragul meu, să nu lăsăm imaginea unei servitoare să ne strice aceste momente frumoase!

Peter o privi lung.

- Rita, aş vrea să stăm serios de vorbă; fără să încerci să mă săruţi. Te rog, ajută-mă şi tu pentru că-mi este destul de greu să-ţi spun ce vei auzi acum.

Deodată Rita dădu ochii peste cap, şi ar fi căzut cu siguranţă dacă el n-ar fi reuşit s-o prindă la timp.

Doamna Cowley sună imediat după doctorul din

sat. Acesta îi recomandă repaos total şi mult somn.

Peter se simţea vinovat acum, ştiind că el provocase răul Ritei. Ieşi din casă pentru o plimbare convins că aerul curat i-ar face foarte bine. După ce merse vreo zece minute privirea îi căzu asupra unui indicator pe care scria Petcombe.

Se opri neliniştit. Ştia, simţea, că trebuia s-o vadă pe Helen.

Capitolul 8

Helen, care ieşise cu Lindy la plimbare se gândea la Peter, presupunând că sosise la Old Mill.

După ce trecu podul care ducea spre Old Mill, Helen se opri o clipă, nevrând parcă să-şi continue drumul, dar Lindy o trase în acea direcţie. Auzi paşi şi când ridică privirea se opri cu inima bătând puternic.

- Helen! exclamă Peter, venind spre ea.

El o privi din cap până în picioare după această despărţise lungă, bucurându-se din nou de ochii ei minunaţi.

Helen începu să se bâlbâie:

- Ce ... ce coincidenţă să ne întâlnim pe acest drum de ţară! exclamă ea. Şi-ar fi dorit să se arunce în braţele lui, să-şi aşeze capul pe pieptul lui, să uite acolo de toate durerile sale.

Peter continua s-o privească; era adorabilă în acea stare de confuzie şi evident atât de fericită că-l vedea. Nu mai rezistă.

- Draga mea, Helen!

Erau singuri pe acel drum de ţară, cu excepţia căţeluşei aceleia mici de la picioarele lor care de bucurie începuse să alerge ocolindu-i, lătrând. Helen nu auzea, nu vedea nimic, cu excepţia ochilor lui Peter.

Nu mai rezistă şi se lăsă sărutată. Era teribil de îndrăgostită şi se simţea acum eliberată de toate

îndoielile. Nu mai voia să se gândească la nimic, ci doar să stea în braţele lui, în acea splendidă emoţie, dată de îmbrăţişarea lui.

Peter nu scoase nici o vorbă o vreme pentru a nu strica frumuseţea momentului. Helen nu mai era fata retrasă pe care o cunoscuse el, era acum o femeie plină de pasiune care răspundea sărutărilor lui. îl iubea şi ea, fără îndoială. Era atât de uluit de felul în care îşi dăruise sentimentele unei femei superficiale ca Rita, încât nu ştia cum să reacţioneze. Ochii lui Helen nu mai era trişti... străluceau de fericire.

- Oh, Helen, te iubesc atât de mult!

- Când ai realizat asta?

- După ce am plecat, Helen. Cât am stat în Kenya am încercat să-mi iau gândul de la tine, dar mi-a fost imposibil. Mă simt de parcă am fi fost amândoi ridicaţi de la pământ de o tornadă. Să fumăm o ţigară, să discutăm pe îndelete, o invită el.

Helen acceptă ţigară oferită de el. Apoi, porniră fără să-şi dea seama, mână în mână, spre Petcombe. Vraja se rupsese,
Helen ştia asta şi ceva din teribila fericire iniţială se dusese, căci numai numele Ritei avea darul să facă asta. Deşi nimic din ce va face Rita nu-i va lua amintirea acestei reîntâlniri cu Peter.

El îi mărturisi că nu avea nici cea mai vagă

intenţie de a se căsători cu Rita, pe care n-o mai iubea.

- Am petrecut multe nopţi albe, mărturisi el. După cum spune mama, logodna ar trebui să fie o perioadă de încercare a sentimentelor, dar asta nu înseamnă că am făcut alegerea cea mai bună. Am fost îndrăgostit de Rita mărturisesc, dar a fost ceva de superficial. Mi s-a părut o femeie minunată, la început, dar trebuie să recunosc că m-am înşelat teribil. Nu intru în detalii, important este că nu mai gândesc astfel despre ea. Când a murit pasiunea, au murit şi sentimentele mele. Am înţeles asta când am văzut-o de dimineaţă; este foarte frumoasă, e adevărat, dar n-o mai iubesc; de fapt, cred că n-am iubit-o niciodată. A fost o experienţă ciudată, Helen şi nu cred c-am ajuns la concluzia asta numai datorită ţie, draga mea. în timp ce voiam să mă însor cu Rita, ştiam că tu eşti cea pe care am dorit-o întotdeauna. Rita a dezvăluit pe parcurs trăsături de caracter care nu-mi plac. Cu mine, s-a purta frumos întotdeauna, dar cu tine nu-mi place ce a făcut. Nici nu mi-a plăcut că din senin şi-a amintit că are o fiică adoptivă. Nu ştiu de ce la Paris n-a vorbit despre ea.

Helen îl înţelegea foarte bine. în cele din urmă îl întrebă:

- Eşti sigur că nu vrei să te mai căsătoreşti cu ea?

- Foarte sigur, zise el privind-o în ochi. Cum să mă însor cu ea când pe tine te iubesc? Cred că mama m-a ajutat să devin conştient de acest lucru. Am venit la Old Mill, pentru a rupe logodna cu Rita.

Helen nu mai putea să respire.

- Ai discutat cu ea?

- Nu încă. Rita a leşinat. Se pricepe să îngreuneze situaţia. Dar imediat ce se va simţi bine, îi voi spune, Helen.

- Peter, se va agăţa de tine cu toate mijloacele.

- Nu va putea! Trebuie să fiu liber, liber pentru tine, draga mea! Nimeni nu ne mai poate despărţi. Ştii că te iubesc! îmi pare rău pentru Rita, este o femeie generoasă, totuşi, dacă a adoptat un copil!

Helen ştia că nu are dreptul să vorbească despre trecutul Ritei.

- Du-te şi discută cu Rita, îi spuse ea, până atunci nu voi fi liniştită.

- Mă voi duce, dar mai întâi va trebui să-mi spui că mă iubeşti!

- Dar ştii prea bine că te iubesc, Peter!

- Acum voi şti ce să fac! exclamă el deodată.

- Ce, Peter?

- O voi aduce pe Patty la tine, într-un fel sau altul. Abia aşteaptă să te vadă!

Helen simţi că ochii îi sunt împăienjeniţi de

lacrimi.

- Da, încearcă, Peter!

Peter porni spre Old Mill. Aceasta era tânăra pe care voia s-o prezinte mamei sale, ca pe viitoarea sa soţie.

Dar mai era Rita...

Când ajunse la Old Mill urcă în camera Ritei. Helen avusese dreptate... Rita nu avea de gând să piardă prea uşor. Era mai seducătoare ca oricând...

- Pierrot, tu îmi aparţii... începu ea, prinzându-l de mână. Am renunţat la tot pentru tine. Nu mă poţi lăsa cum. Ai fost cumva la cea care te-a pornit împotriva mea?

- Rita, te rog, să discutăm în linişte...

- Da, Pierrot, ştiu că vrei să te desparţi de mine din cauza ei! Dacă mă părăseşti acum mă voi sinucide.

El simţi dintr-o dată nevoia de a ieşi din acea încăpere prea puternic parfumată, în care nu mai putea respira.

- Rita, te rog să te îmbraci şi să cobori în salon, să discutăm ca doi oameni maturi. Dacă n-o faci voi pleca imediat, cu toate ameninţările tale.

Rita se îmbrăcă în cea mai mare viteză posibilă, aşa cum nu făcuse niciodată. Când coborî o întrebă pe doamna Cowley dacă Peter era în salon.

- Nu este, domnul Farrington, a ieşit pe verandă

cu prietenul dumneavoastră de la Londra.

Rita şovăia între dorinţa de a se duce să se confrunte cu cei doi bărbaţi şi a se întoarce în dormitor. Oricum, Peter Farrington era definitiv pierdut pentru ea. Nu se temuse niciodată în viaţa ei plină de intrigi, trădare şi minciună, atât de tare. Nici măcar nu se putea mişca. Deodată Nigel Cressland se întoarse şi o văzu. Observă că se urâţise era trasă la faţă, livid dar încerca să zâmbească. Se ridică, înclinându-se în faţa ei.

- O, a intrat marea doamnă! exclamă el batjocoritor. Ce dramă ai produs, draga mea! Cred că nici măcar tu care poţi găsi justificare pentru orice nu vei putea să-i explici acestui domn de ce l-ai minţit într-atât... Am venit aici să lămuresc acestui domn Farrington situaţia copilei tale, Patty...

Rita îl privea cu pupilele dilatate şi arăta oribil, după cum constată el. O cuprinseră frisoanele şi cu o privire fixă se întoarse spre Peter. El întoarse capul spre ea în acelaşi timp. Rita vru să zică ceva dar vorbele refuzau să iasă. Tot Nigel vorbi, după ce-şi aprinse o ţigară.

- Am făcut o copie după certificatul de naştere al fiicei tale, draga mea, l-am adus pentru acest domn. N-am vrut să mă considere mincinos. Vreau să-i demonstrez ce scrie aici, că Rita Ursula Wade, soţia lui Thomas Wade a dat naştere unei fetiţe pe 14

aprilie anul...

- Opreşte-te! strigă Rita.

Nigel ridică din umeri.

- Cum doreşti! Dar tot nu înţeleg de ce un tânăr simpatic, ca domnul Farrington ar trebui să se însoare cu o scorpie cu opt ani mai bătrână! M-ai dezamăgit, Rita, am crezut că ai mai multă minte!

Rita strânse din dinţi. Dacă ar fi putut, l-ar fi ucis pe Nigel chiar acolo... Era sufocată de furie şi disperare.

Peter continua s-o privească dezamăgit, cu dispreţ şi repulsie, acum, când ştia totul.

Rita vru să încerce ultima oară:

- Pierrot, începu ea.

El se ridică în picioare.

- Nu vreau să te mai văd, sau să-ţi mai vorbesc vreodată! Voi părăsi imediat acest loc.

Nigel asista la scenă cu un zâmbet satisfăcut. O privea pe Rita peste ramele ochelarilor. O cunoştea bine, dar n-o crezuse atât de abjectă. Reuşise să-l facă pe Peter să afle adevărul despre Rita, copilul ei, adevărata ei vârstă...

Peter continua s-o privească dispreţuitor. De altfel, era modul lui de a-şi exprima pedeapsa. Cu o voce tremurândă, Rita începu:

- Peter! Pierrot! Nu pleca, te rog! Vreau să discutăm între patru ochi! Ce ţi-a spus Nigel? Este un

om rău, să nu crezi nimic din ce-ţi spune...

Peter îşi retrase mâna.

- Nu mă interesează că este un om rău! Mi-a dovedit că eşti mai rea decât orice femeie . Nu mă deranjează că eşti mai bătrână ca mine, mă doare însă că ţi-ai negat propriul copil, pentru că te-ai temut că nu mă voi căsători cu tine. De asta ai îndepărtat-o pe Patty, este foarte clar! Nu vreau să te mai văd vreodată, păstrează inelul pe care ţi l-am dăruit. Peter ieşi din încăpere închizând uşa după el.

La început, când Nigel îi spusese că nu era avocatul Ritei ci amantul ei, fostul ei amant de fapt, Peter avusese tendinţa de a-l lovi, pentru că vorbea astfel despre ea, dar când Nigel îi arătase certificatul de naştere al lui Patty, toată mânia lui se transferase de la el asupra Ritei. O ura pe femeia asta şi se dispreţuia pentu că se lăsase atras în mrejele ei. Cel mai mult o condamna pentru atitudinea faţă de fiica sa.

Peter îşi luă bagajul, îi plăti ceva doamnei Cowley pentru că Rita rezervase alte două camere pentru mama şi sora lui, apoi comandă o maşină să-l ducă la Petcombe, la Helen.

Pe drum o întâlni pe fetiţa Ritei, Patty, faţă de care simţi multă milă văzându-i mica figură chinuită. Da, ar fi trebuit să ştie că era a Ritei, îşi spuse el, mai ales din cauza părului roşu, a picioarelor lungi. într-o

bună zi şi această răţuşcă urâtă va deveni o lebădă frumoasă, îşi spuse el. Spera doar ca fetiţa să aibă caracterul tatălui său.

- Unchiule Peter, ce faci! exclamă Patty, fericită că-l vedea.

El o luă în maşină, ruşinat parcă de faptul că o astfel de fetiţă fusese crescută de o mamă ca Rita.

Apoi, gândurile începură să-i zboare. El şi Helen. Era ca şi cum aerul s-ar fi purificat dintr-o dată. Putea să respire. Scăpase de aura aceea de putreziciune sufocantă a Ritei şi se ducea la Helen unde îl aştepta tot ce era mai bun, mai pur şi mai dulce la o femeie, care nici măcar pentru a obţine tot ce-şi dorea nu trădase secretele Ritei. Ce femeie! rosti el cu adoraţie.

în veranda casei de la Old Mill, Rita Wade se prăbuşise pe un scaun, cu capul în mâini. Suferinţa ei era justificată şi pentru prima oară reală. Când înţelese că Peter ieşise pentru totdeauna din viaţa ei, nu mai vărsase o lacrimă. Nici măcar nu avusese putere să se certe cu Nigel pentru ceea ce-i făcuse.

Acesta fuma, vorbea şi zâmbea mai mult decât era necesar într-o astfel de situaţie. Era evident că se bucura din plin de ceea ce făcuse. Era inutil ca Rita să încerce măcar să-i reproşeze ceva; era pierdută nu mai avea nici un punct de sprijin. De fapt, ea fusese cea care încălcase toate promisiunile pe care i le

făcuse.

Deodată Nigel încetă să se mai amuze. Nu se putea bucura de victorie, dacă Rita nu riposta în vreun fel, aşa cum făcea acum. Se aşeză lângă ea şi schimbă tactica. îi oferi o ţigară.

- Hai să discutăm în linişte, Rita, o invită el. Ar fi bun un pahar de băutură dar în locul ăsta uitat de lume pe care ţi l-ai ales este greu de crezut că se găseşte ceva. Ar fi mai bine dacă ai luat haina pe umeri şi-am merge la un local. Ai nevoie de o băutură tare.

Rita nu-i răspunse, nici măcar nu-şi ridică privirea spre el. Nigel o privea fără urmă de milă. Nu simţea decât furie şi invidie faţă de bărbatul care o adusese în această stare. Se pare că Rita era foarte îndrăgostită de el. Nigel era surprins că exista un astfel de bărbat, cunoscând-o prea bine pe Rita.

Dar în adâncul inimii lui, nu se stinsese definitiv pasiunea pe care o simţise pentru această superbă femeie cu părul ca văpaia.

Era conştient că nu fusese niciodată stăpânul inimii, trupului şi al sufletului ei. Aşa ar fi vrut. Chiar şi acum când era teribil de umilită, frumuseţea ei era o tentaţie pentru el. Cercetă cu privirea trupul acela zvelt, sânii frumos conturaţi, gleznele fine, albeaţa pielii acestei femei. Iar când Rita voia, ştia să fie şi extrem de amuzantă, se gândi el. Mulţi dintre

partenerii lui de afaceri îl invitau mereu amintindu-i să-şi aducă şi frumoasa însoţitoare.

Cu alte cuvinte, Nigel o dorea încă. Dar pe viitor el va fi cel care va dicta regulile jocului, iar ea se va conforma la toate dorinţele lui. Rita era terminată. Era ruinată financiar şi părăsită de bărbatul cu care voia să se mărite. El, Nigel era singurul bărbat din lume care o putea salva.

- Haide, iubito, zise Nigel, revino cu picioarele pe pământ. Lasă-mă zise el, scoţând o batistă din buzunar, să-ţi şterg machiajul, ţi s-a întins pe faţă.

- Te rog să mă laşi în pace, Nigel! se răsti ea.

- Văd că nu prea mă agreezi acum, iubito.

Cu un gest de om la capătul puterilor, Rita duse ţigara la gură. Nu i-ar fi păsat dacă în momentul acela s-ar fi căscat pământul şi ar fi înghiţit-o.

- Cred că ar trebui să revii raţională, Rita. Ai jucat un rol periculos şi ai pierdut. Noi ne cunoaştem prea bine; nici unul nu-şi poate permite să-l critice pe celălalt. Cu toate astea eu am crezut că ai mai multă minte. M-am înşelat!

- De ce naiba nu pleci, Nigel? Ai reuşit ceea ce ai vrut. Acum de ce nu dispari?

- Dacă dispar şi eu, ce se va alege de tine, Rita? Ai pus totul în joc, nu ţi-a mai rămas nimic.

- Nu eşti mulţumit de situaţia în care mă aflu? Te rog să pleci!

- Ai fost o proastă, Rita, dar nu văd de ce ai continua aşa. Dragostea pentru acest tânăr ţi-a luat capacitatea naturală de a obţine toul de la viaţă. L-ai pierdut din prostie, Rita. Revino cu picioarele pe pământ, draga mea.

- Ceea ce voi face nu este problema ta aşa că nu văd de ce nu pleci!

- îţi sunt încă prieten, cu toate că nu te-ai purtat frumos cu mine; mă mai interesează ce faci, sau mai precis, ce vei face, iubita mea. A existat o legătură ciudată întotdeauna între noi. Ai încercat o dată sau de două ori s-o rupi dar te-ai întors la mine.

Rita ridică privirea spre el şi culoarea îi reveni în obraji.

- Să înţeleg că mă mai vrei ?

Nigel îşi muşcă buzele nevrând să admită că o dorea.

- Te rog să mă laşi singură, Nigel, nu mă simt bine, îl rugă ea pentru a treia oară.

- Nici vorbă! Ştiu că nu-ţi place să fii singură. Ştiu că pe biroul tău se află o mulţime de facturi neplătite, contul tău bancar trebuie alimentat, iar taxele pentru şcoala lui Patty... iar tu eşti o femeie elegantă şi nu vrei să ajungi să porţi lucruri demodate.

- Pleacă, Nigel! Mi-ai stricat viaţa, nu vreau să te mai văd vreodată! Te urăsc!

Nigel începu să râdă.

- Arăţi mai bine când eşti furioasă, draga mea.

Rita vru să spună ceva dar maxilarele i se încleştară şi se prăbuşi la podea.

Nigel o zgâlţîi cu putere.

- Haide, Rita, revino! Afacerea cu Farrington s-a încheiat; eşti într-o situaţie dificilă, dar trebuie să-i faci faţă. Ciudat, mie îmi mai pasă de tine. Am multe planuri pentru noi doi. Cel mai bun ar fi să ne căsătorim imediat să încercăm să ne punem viaţa pe un nou făgaş. Eu sunt un bărbat deştept iar tu o femeie frumoasă, aşa că nu văd ce ne-ar mai trebui! Sunt dispus să dau uitării trecutul, să-ţi plătesc datoriile, şi să începi o viaţă nouă ca soţie a mea. Dar cu o condiţie! Nu vreau să tragi după tine copila aia.Vom face tot felul de călătorii, mai ales în America de Sud, unde am deschis o afacere. îţi va plăcea viaţa la Rio şi vei fi apreciată acolo. Să nu începi să-mi torni iarăşi povestea cu fiica ta pentru că nu-ţi va merge; dacă ai fost capabilă să te dezici de ea, va trebui să găseşti pe cineva să aibă grijă de ea. Şi cine alta ar fi mai bună decât draga ta, Helen? Sunt sigur că o va adopta pe Patty imediat!

Rita căzu din nou în scaunul de pe care abia se ridicase; nu suporta vocea aceea plină de sarcasm. Acest Nigel ştia s-o lovească acolo unde o durea! Niciodată nu-l urâse ca în aceste clipe. Cu toate acestea, era perfect conştientă că spusele lui erau perfect adevărate şi că nu putea scăpa de el. Era ruinată, iar el era singurul prieten rămas. Nu avea de

ales, dar ideea unei căsătorii cu el o îngrozea.

încercase să-şi spună că fusese norocoasă să-l aibă pe Nigel, dar îl ura din tot sufletul. Pe Peter îl şi uitase; acum nu simţea decât ură faţă de Nigel. Va trebui să mă mărit cu el deocamdată să mă supun lui. Va veni şi ziua când voi putea ridica din nou capul sus, îşi spuse ea.

- Ei iubito, ce zici? Nu te grăbeşti să-i ceri lui Helen să se ocupe de Patty cât vom fi în America de Sud? Nu te-ai săturat de atmosfera asta de provincie? Nu aştepţi cu sufletul la gură să plecăm?

Rita îl ascultă până la capăt sfâşiind de furie marginile batistei pe care o avea în mână. Se gândi cu oarecare interes la viaţa de la Rio, dar amintirea lui Peter ca şi faptul că trebuia să apeleze la Helen o făceau să ezite... nu suporta că îi dădea totul lui Helen; iubitul, fiica...

Nigel care o privea stăruitor, înţelegea ce se petrecea în inima ei.

- Ştiu că n-o suporţi pe Helen, dar gândeşte-te la binele lui Patty. Nu-mi place deloc fata ta, dar n-aş vrea să ajungă pe mâini străine.

Rita simţea că nu mai poate respira. Deodată renunţă la luptă. Ştia că Nigel avea dreptate şi pentru prima oară încercă să pună binele fetiţei înaintea sentimentelor sale. Helen n-ar fi refuzat s-o îngrijească pe Patty.

- Foarte bine, voi face cum vrei, Nigel. Acum să mergem la clubul din sat, am nevoie de o băutură

puternică.

Nigel o privi cu un zâmbet satisfăcut. Reuşise!

- înveseleşte-te acum şi vom avea aceleaşi momente plăcute ca altădată, Rita! Nu te-ai fi simţit bine cu Farrington, nu-l mai plânge, vei ajunge singură la concluzia asta.

Nigel o sărută plin de pasiune. Ea îi suportă sărutul, fără a-i răspunde, trupul ei rămânând rigid în braţele lui. Se gândi la Peter, la blândeţea şi bunătatea lui, la soţul ei, la Patty, şi-i fu ruşine.

Capitolul 9

Lady Pilgrim şi Helen se aflau la masă când doamna Bampton, bucătăreasa, le anunţă că sosise o maşină din care coborâse un domn cu o fetiţă.

Helen se duse repede la fereastră.

- Dumnezeule! exclamă ea, este Peter cu Patty!

- Tânărul care seamănă cu Chris?

- Da, vrei să-l vezi, nu?

Lady Pilgrim se ridică.

- Helen, tânărul acesta a venit pentru tine. Tu trebuie să-l inviţi înăuntru.

Peter nici nu apucă să intre că izbucni:

- Gata s-a terminat! Nu-ţi pot povesti acum!

Inima lui Helen începu să bată necontrolat. Asta însemna că explicaţia finală şi desprinderea de Rita avuseseră loc! Peter venise la ea ca un om liber. Asta era totul pentru ea. Dar deocamdată se concentră asupra lui Patty pe care o prinse în braţe, apoi o ridică de la pământ, sărutând-o.

Patty îi prinse faţă între palmele ei mici, fericită cum nu mai fusese de mult. Privind-o, Peter ştiu că fetiţa o iubea pe Helen. Şi nu era de mirare, cine n-o iubea pe Helen?

Helen arăta astăzi mai bine ca oricând. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni şi un pulovăr galben cu eşarfă maro; părul îi era proaspăt spălat şi lăsat liber pe spate. Părea foarte proaspătă şi

inocentă. Peter se înfioră amintindu-şi de femeia de care tocmai se despărţise. Ştia că niciodată nu va înceta să se mire cum se lăsase orbit de ea.

- Te invit s-o cunoşti pe lady Pilgrim, începu Helen.

Lady Pilgrim intrase deja în salon, sprijinită în baston. Ea
înaintă spre tânărul acela înalt care-şi scotea paltonul. Veni spre el cu inima bătând puternic, constatând izbitoarea asemănare dintre el şi fiul său.

- Bine ai venit, domnule Farrington, zise lady Pilgrim. Ne-ai adus-o şi pe micuţa Patty?

Peter îi sărută mâna, plăcând-o imediat pe doamna zveltă care era prietena lui Helen şi mama lui Christopher.

- îmi cer scuze că am sosit la ora prânzului, lady Pilgrim, dar am realizat ce oră este doar când ne aflam pe la jumătatea drumului!

- Nu este nevoie să-mi explici nimic, zise lady Pilgrim, te rog pofteşte la masă!

De cum îl privi, ea înţelese de ce Helen îşi transferase dragostea pentru Christopher asupra lui Peter. De fapt oricine îl cunoştea pe Peter ajungea să-l iubească.

După masă, la cafea, pe când conversau într-o atmosferă foarte plăcută, sună telefonul. Lady Pilgrim

răspunse.

- Este doamna Wade, de la Old Mill.

Peter şi Helen schimbară priviri. Helen îşi muşcă nervoasă buzele, iar Patty sări speriată:

- Mami este supărată că am întârziat la masă?

- Nu, Patty, nu este supărată, zise lady Pilgrim, dar aş vrea să te duci acum acasă, da?

- Oh! exclamă fetiţa aruncându-i priviri disperate lui Helen.

- Te vei întoarce înapoi, adăugă lady Pilgrim, voi trimite eu maşina după tine, peste o oră. Da? Mama ta spunea că va trebui să plece de urgenţă la Londra, aşa că vei petrece câteva zile cu noi.

- Cu dumneavoastră, Helen şi Lindy? întrebă fetiţa.

Cu aceste vorbe, după ce-i sărută pe toţi cei prezenţi, Patty plecă spre Old Mill.

Lady Pilgrim răsuflă uşurată.

- Se pare că evenimentele se derulează rapid, zise ea. Mi s-a părut că doamna Wade era cam neliniştită. M-a întrebat dacă domnul Farrington este aici, iar Patty la fel. Apoi, mi-a spus că va trebui să plece imediat la Londra, fără să ia fetiţa. M-a întrebat dacă Helen ar putea avea grijă de ea. M-a rugat să trimit fetiţa la Old Mill pentru ca să-şi ia rămas bun de la ea, spunându-mi că îi va trimite lui Helen o scrisoare prin Patty .

Helen îl privi pe Peter care se încruntase. Lady Pilgrim se ridică.

- Mă retrag în camera mea, să mă odihnesc puţin, iar voi discutaţi în linişte. Dacă ai nevoie de mine, Helen, nu ezita să vii sus. Cât despre dumneata, domnule Farrington, semeni atât de mult cu fiul meu...

- Mi-a făcut plăcere să vă cunosc şi sper să ne revedem în curând, zise Peter, înclinându-se în faţa doamnei Pilgrim.

Deşi era o femeie care se putea controla foarte bine, Monica Pilgrim avea lacrimi în ochi.

- Cred că mă vei vedea mai mult decât ţi-ai dori, Peter; n-ar fi mai bine să rămâi aici, în seara asta decât să te întorci la Old Mill?

Helen exclamă bucuroasă:

- Monica, eşti un înger!

- Ce femeie grozavă! exclamă Peter după ce Monica părăsi încăperea. Helen, nu ştiu ce se întâmplă cu mine, mărturisi el. Toată lumea mea s-a schimbat în câteva ore. Dar din toată grozăvia asta sunt sigur că va ieşi ceva bun.

- Vino să stăm de vorbă în linişte, îl invită Helen.

- Helen, nu ştiu ce se întâmplă cu mine; totul mi se pare haotic. Nu pot trece peste ce am aflat astăzi despre Rita! Sper ca astfel de lucruri să nu se

întâmple cu nici o femeie de pe pământ. Este oribil! Am crezut că fiinţe abjecte ca Rita pot exista doar în filmele de groază. Iar eu care credeam c-o iubesc! Voiam s-o prezint mamei!

- Peter, dragul meu, încearcă să-ţi revii!

Peter o prinse în braţe, lipindu-şi obrazul de al ei.

- O, Helen, exclamă el, cred că sunt atât de afectat pentru că te iubesc. Dar nu cred că am dreptul să vin la tine direct de la cea mai josnică femeie din lume!

- Nu trebuie să gândeşti aşa, dragul meu, zise Helen strângându-l la piept. Eu te iubesc din toată inima şi te voi iubi mereu. Te-am înţeles şi în relaţia cu Rita; este o femeie fascinantă, care poate fura minţile oricui. Nu trebuie să-ţi fie ruşine că i-ai căzut în plasă. Important este că ai reuşit să te retragi la timp. Iar pe mine nu trebuie să mă aşezi pe un pedestal, pentru că sunt doar o fiinţă omenească, plină de defecte.

Peter îi acoperi mâinile cu sărutări.

- Eşti un înger, iubita mea.

Peter o sărută, apoi mână în mână se aşezară lângă şemineul în care ardea vesel focul.

După o vreme, apăru doamna Bampton cu o scrisoare în mână.

- Este pentru domnişoara Shaw, zise ea. Cineva

aşteaptă răspunsul.

Helen luă scrisoarea cu mâna tremurând şi văzu scrisul nevrotic al Ritei, cu care era obişnuită. După ce termină de citit, rămase fără cuvinte. Era ca şi cum ar fi luat parte la vreo scenă din casa Ritei.

- Ce scrie? o întrebă Peter.
- Să-ţi citesc?
- Nu, pentru Dumnezeu, nu, spune-mi pe scurt!

Helen îi spuse că Rita voia să plece numaidecât cu Nigel Cressland în America de sud, stabilindu-se la Rio de Janeiro. Rămânea de rezolvat problema lui Patty, căci Nigel nu suporta ca fetiţa să meargă cu ei.

Rita recunoştea că nu fusese o mamă bună, iar că de acum înainte va avea şi mai puţine şanse să fie, deoarece se despărţea o perioadă lungă de fiica sa, care niciodată nu se va înţelege cu tatăl său vitreg; de aceea, ar fi bine ca fetiţa să se afle în grija cuiva ca Helen. îi aminti că Patty o iubea foarte mult şi că nu exista o alta mai indicată decât ea.

Rita scria:

„Noi două nu prea ne agreem, dar asta nu mai are importanţă acum. Trebuie să ne gândim doar la binele lui Patty şi doar în tine am încredere. De aceea, te-aş ruga să accepţi să te ocupi de Patty de fapt, să devii tutorele ei legal; iar dacă vei accepta, eu voi trimite banii pentru şcoală şi restul. Te implor să faci acest lucru, Helen; deşi mă dispreţuieşti, n-aş

putea fi liniştită ştiind că Patty nu este cu tine. Eu n-o pot îngriji, nu sunt o mamă bună. Iar pe deasupra, trebuie să mă mărit cu Nigel, nu mai am un ban“.

Helen ridică privirea spre Peter.

- Ce zici de asta?

- Cred că este iniţiativa cea mai lipsită de egoism din viaţa ei. A apelat la Cressland care s-a oferit să-i plătească datoriile. Ăsta va fi sfârşitul Ritei. Cât despre Patty, n-ar putea trăi cu ei. întrebarea mea este dacă accepţi o astfel de responsabilitate.

Helen răspunse fără ezitare.

- Nici n-aş putea s-o încredinţez altcuiva pe Patty. O înţeleg şi o iubesc. în privinţa banilor Ritei...

Peter o întrerupse.

- Nu-ţi face probleme pentru bani, am destui, iar Kenya este locul cel mai indicat pentru a creşte un copil. Vreau doar să fii sigură că o vrei. Eu sunt de acord s-o luăm cu noi. Dacă te vei căsători cu mine, o vom adopta pe Patty.

Helen nu putea răspunde din cauza inimii care-i bătea să-i spargă pieptul. Nu-şi imaginase niciodată că va exista atâta fericire, să fie cu Peter şi Patty.

Se gândi la ultimul paragraf din scrisoarea Ritei:

„ Se pare că ai câştigat. Nu cred, totuşi, că Peter va veni direct la tine. Nu vreau decât să nu otrăveşti mintea fetiţei cu lucruri rele despre mine.“

- O reacţie tipică pentru Rita! exclamă Helen.

Cum aş putea stârni un copil împotriva mamei sale?

- Mă vei lăsa să am grijă de voi două? întrebă Peter. Veţi merge cu mine la Nairobi?

- O dragule, parcă este o scenă divină tot ce se întâmplă cu noi! exclamă Helen, care nu putea să creadă că totul era adevărat.

- Scrie răspunsul Ritei, iubita mea, aşteaptă cineva să-l ducă. în seara asta voi accepta invitaţia doamnei Pilgrim dar mâine, iubito, te voi prezenta mamei. Sunt sigur că te va iubi.

- Şi eu o voi iubi, Peter.

- Iar sora mea te admiră de multă vreme...

- Draga mea Glen!

- Grăbeşte-te cu scrisoarea, apoi vino lângă mine. Voi suna la Londra să le spunem vestea cea mare mamei şi lui Glen.

Helen se grăbi spre birou pentru a-i răspunde Ritei, iar Peter rămase în salon cu privirile aţintite asupra unei fotografii aflate pe şemineu, din care îl privea un tânăr care-i semăna mult. Pe fotografie sta scris: pentru mama, de la Chris...

O senzaţie de bine şi de linişte îi cuprinse inima, până atunci zbuciumată de îndoieli. Puse fotografia la loc, apoi îl salută tânărul care-l privea din ea:

„ Voi avea grijă de Helen, dragul meu“, îi spuse Peter zâmbind.

Sfârşit